bestseller new york times

„Cu totul şi cu totul strălucitor, fascinant!'

a.j. finn,

autorul bestsellerului

Femeia de la fereastră

dacă va muri, va îngropa
şi adevărul odată cu ea

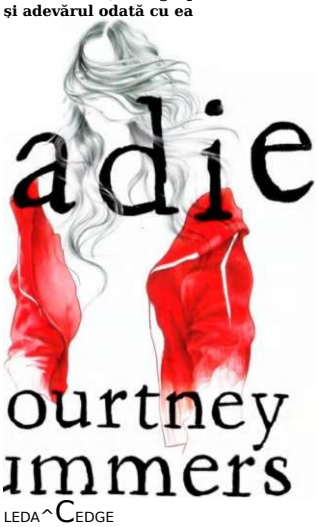

LEDA^CEDGE

Sadie nu a avut deloc o viaţă uşoară. Rămasă orfană, într-un
orăşel izolat, a fost silită să aibă grijă nu doar de ea însăşi, ci

şi de surioara sa, Mattie, străduindu-se să-i asigure o viaţă cât mai normală.

Dar, atunci când Mattie este omorâtă cu brutalitate, întregul univers al lui Sadie se prăbuşeşte.

După ce poliţiştii fac o anchetă de mântuială, tânăra hotărăşte să îl descopere singură pe ucigaşul surorii sale, aşa că porneşte într-o adevărată călătorie în căutarea dreptăţii, dar şi a răzbunării. Numai că drumul său e presărat cu primejdii nebănuite şi, curând, tinerei i se pierde urma.

Atunci când prezentatorul radio West McCray află povestea celor două surori, acesta începe o investigaţie menită să scoată la iveală adevărul despre dispariţia lui Sadie, dar şi despre moartea lui Mattie. Aproape imediat, *podcast*-ul despre ancheta sa devine o adevărată senzaţie pe internet, căci din ce în ce mai mulţi oameni sunt interesaţi de soarta lui Sadie, sperând, cu toţii, că aceasta va fi descoperită de curajosul investigator înainte de a fi prea târziu...

„O carte care o să vă bântuie şi-o să facă să vă fie rău de-a dreptul, care o să pună stăpânire pe voi şi n-o să vă mai dea drumul până când nu veţi ajunge să depuneţi mărturie despre adevărul şi realismul său.”

veronica roth, autoarea seriilor DIVERGENT şi PECETEA MORŢII

„Un thriller palpitant care taie-n carne vie ca un *podcast* de investigaţii criminalistice. [...] N-o să mai fiţi în stare să faceţi nimic înainte de a-l citi până la capăt.”

Stephanie perkins, autoarea romanului *Anna şi sărutul franţuzesc*

a

LEDA EDGE thriller

Colecţie coordonată de
SHAUKI AL-GAREE

courtney summers

sadie

Traducere din limba engleză şi note de CARMEN ION

CORINT BOOKS
201

Redactare: Alina Bâltâc
Tehnoredactare computerizată: Cristina Gvinda **Ilustraţie copertă:** Agata Wierzbicka **Design copertă:** Kerri Resnick
Courtney Summers *SADIE*
Copyright © 2018 by Courtney Summers
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin EDITURII CORINT BOOKS. LEDA EDGE este marcă înregistrată.
ISBN: 978-606-793-484-7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României Summers, Courtney
Sadie / Courtney Summers ; trad, din lb. engleză de Carmen Ion. -
Bucureşti: Corint Books, 2018
ISBN 978-606-793-484-7
I. Ion, Carmen (trad.)
821.11

1Bunicilor mele, Marion LaValee şi Lucy Summers,
pentru iubirea şi sprijinul lor necondiţionat

sadie

DANNY GILCHRIST:
Este o zi frumoasă în oraş. Soarele străluceşte, pe cer nu-i niciun nor. Am luat un prânz pe cinste în Central Park, o shaorma de pui la Shawarma Stop, un loc recomandat cu mare căldură de ascultătorii noştri după difuzarea episodului de săptămâna trecută despre cele mai bine păstrate secrete din New York City. Mulţumesc, dragi prieteni! Shaorma a fost aşa de bună, încât s-ar putea să revin acolo şi pentru cină. Aici WNRK New York,

sunt Danny Gil- christ şi ascultaţi emisiunea *La pas prin ţară*.

Astăzi vom face ceva nou, ceva deosebit. Vom întrerupe, pentru moment, seria *La pas prin ţară* pentru a lansa primul episod al unui nou *podcast*[1] intitulat *Fetele.* Dacă doriţi să aflaţi mai multe, puteţi descărca de pe site-ul nostru toate cele opt episoade. Da, aţi auzit bine, e vorba de

---

[1] Serie de fişiere digitale media distribuite pe internet la care utilizatorii se pot abona prin intermediul unei aplicaţii (n. tr).

întregul sezon. Suntem siguri că o să vă stârnească interesul

.Creat şi prezentat de West McCray, unul dintre cei mai experimentaţi producători ai noştri, acest *podcast* cercetează urmările unei crime şi scoate la lumină un mister tulburător. Este o poveste despre familie, despre surori, despre vieţile obscure duse de oamenii dintr-un orăşel din America, despre eforturile pe care suntem dispuşi să le facem pentru a-i proteja pe cei dragi, dar şi despre preţul uriaş pe care suntem nevoiţi să îl plătim atunci când nu reuşim în încercarea noastră.

O poveste care începe, la fel ca multe alte poveşti, cu moartea unei fete.FETELE

EPISODUL 1 *(TEMA MUZICALĂ „FETELE")*

WEST McCRAY:

Bine aţi venit în Cold Creek, Colorado! Populaţie: 800 de persoane.

Intraţi pe Google Image şi veţi vedea strada pricipală, inima plăpândă a acestei mici lumi, dar şi fiecare clădire goală sau cu ferestrele bătute în scânduri. Cei mai norocoşi dintre localnicii din Cold Creek, adică salariaţii, lucrează la băcănie, la benzinărie sau la cele câteva magazine care se ocupă de vânzarea cu amănuntul şi sunt înşirate de-a lungul fâşiei de pământ. Restul oamenilor sunt nevoiţi să îşi caute norocul în oraşele învecinate; cele mai apropiate şcoli, de pildă, se află în Parkdale, la patruzeci de minute de mers cu maşina. Aici sunt acceptaţi elevi care vin din alte trei oraşe.

Din strada principală, pornesc câteva drumuri mărginite de case vechi şi părăginite care par că nu şi-au mai

găsit locul pe tabla de Monopoly. Mai departe se întinde un soi de sălbăticie rurală. Şoseaua este întreruptă de drumuri de pământ care nu duc nicăieri ori se pierd printre pâlcuri de case dărăpănate şi parcuri de rulote aflate într-o stare de degradare şi mai avansată. Vara, aici poposeşte un autobuz care aduce copiilor prânzul gratuit până la reînceperea şcolii, întrucât cei mici au dreptul la cel puţin două mese subvenţionate pe zi. Liniştea ce domneşte peste aceste locuri e cu adevărat uimitoare pentru cei care, aşa ca mine, au trăit toată viaţa într-un oraş mare. Cold Creek este înconjurat de pământ cât vezi cu ochii şi de un cer frumos şi aparent fără sfârşit. Apusurile sunt spectaculoase: nuanţe electrice de auriu şi portocaliu, roz şi stacojiu, o frumuseţe naturală neatinsă de intervenţia jignitoare a zgârie-norilor. Imensa întindere de pământ este copleşitoare, aproape divină. Cu greu îţi poţi imagina că cineva s-ar putea simţi aici *captiv.*

Şi totuşi aşa se întâmplă cu cei mai mulţi localnici.

LOCUITOR COLD CREEK *(FEMEIE):*

Ajungi să trăieşti în Cold Creek pentru că te-ai născut aici, iar dacă te-ai născut aici, foarte probabil nu vei pleca niciodată.

WEST McCRAY:

Asta nu e chiar sută la sută adevărat. Există şi poveşti de succes, există absolvenţi de colegiu care au plecat şi şi-au găsit slujbe bine plătite în oraşe îndepărtate, însă astfel de cazuri constituie o excepţie, nu regula. Nivelul de trai în Cold Creek e mai degrabă scăzut pentru noi, cei ce ne naştem cu privilegiul de a putea alege.

Aici toată lumea munceşte din greu pentru a-şi întreţine familia şi a o scoate la capăt. Atât de greu, încât dacă ar fi să -şi piardă vremea cu micile drame, scandaluri şi ranchiune personale care, în imaginarul american, par

să definească orăşelele de provincie, nu ar putea să supravieţuiască. Ceea ce nu înseamnă că dramele, scandalurile sau ranchiunele lipsesc cu desăvârşire, doar că localnicii nu îşi permit să le acorde prea mare importanţă.

Asta, până s-a *întâmplat* ce s-a întâmplat.

Ruinele unei şcoli părăsite la începutul secolului XX, cu o singură sală de clasă, distrusă acum de flăcări, se află la aproape cinci kilometri distanţă de oraş. Acoperişul s-a prăbuşit, iar ceea ce a mai rămas din ziduri e carbonizat. în imediata apropiere se găseşte o livadă de meri, pe care natura a pus încet-încet stăpânire: buruieni tinere, copaci noi, flori sălbatice.

Totul are un aer oarecum romantic, este ca un fel de respira faţă de restul lumii. Locul perfect unde să vii să stai singur cu gândurile tale. Sau cel puţin aşa a fost.

May Beth Foster, pe care o veţi cunoaşte mai bine pe parcursul serialului, este cea care m-a condus aici. May Beth e o femeie albă, rotofeie, în vârstă de şaizeci şi opt de ani. Are părul cărunt. Seamănă cu o bunicuţă şi are o voce atât de caldă, încât te topeşti când o auzi.

Lucrează ca manager la parcul de rulote Sparkling River Estates, a locuit de când se ştie în Cold Creek şi este genul de persoană care, atunci când vorbeşte, e ascultată de toată lumea. Iar părerile îi sunt, cel mai adesea, apreciate şi acceptate.

MAY BETH FOSTER:

Undeva... pe aici.

Aici s-a găsit cadavrul.

DISPECER 911 ***(LA TELEFON):***
911. Ce urgenţă aveţi?

WEST McCRAY:

Pe data de 3 octombrie, Cari Earl, în vârstă de patruzeci şi şapte de ani, se îndrepta spre locul de muncă, o fabrică din Cofield, aflată la o oră de mers cu maşina de Cold Creek. Abia pornise la drum când a observat fumul negru care strica frumuseţea orizontului în dimineaţa aceea.

CARL EARL:

Părea o zi ca oricare alta. Sau aşa am crezut. Presupun că m-am trezit, am luat micul dejun şi, în drum spre uşă, mi-am sărutat soţia, pentru că aşa fac în fiecare dimineaţă. Dar adevărul e că nu-mi amintesc nimic din ceea ce am făcut înainte de a vedea fumul acela şi... în fine, înainte de toate celelalte.

Pe care, oricât aş vrea, nu pot să le uit. **CARL EARL**

(LA TELEFON):

Alo, numele meu este Cari Earl şi sun ca să raportez un incendiu. Arde o şcoală abandonată de la ieşirea de pe Milner's Road, la vreo cinci kilometri est de Cold Creek. Eram pe şosea când am văzut focul. Am tras maşina pe dreapta ca să mă uit mai bine. Arată rău de tot.

DISPECER 911 ***(LA TELEFON):***

OK, Cari, o să trimit un echipaj acolo.
Mai e cineva prin preajmă? Vezi pe cineva care are nevoie de ajutor?

CARL EARL ***(LA TELEFON):***

Nu, din câte îmi dau seama, nu mai e nimeni, dar poate că

sunt prea departe ca
să... Ce-ar fi să mă
apropii şi să arunc o
privire..

.DISPECER 911 ***(LA TELEFON):***
Domnule... Cari, te rog să nu te apropii. înţelegi ce îţi spun?
CARL EARL ***(LA TELEFON):***
Mda, sigur... Nici nu...
CARL EARL:
L-am ascultat pe dispecer, cu toate că mi-ar fi plăcut să fac un pic pe eroul. Nu ştiu ce m-a făcut să rămân acolo, deşi nu-mi dădea mâna să lipsesc de la serviciu, dar am stat până ce au venit poliţiştii şi pompierii, l-am urmărit cum îşi făceau treaba până ce au reuşit să stăpânească flăcările şi atunci am observat... chiar în spatele şcolii, am văzut... ăăă... am fost primul care a zărit-o.
WEST McCRAY:
Trupul lui Mattie Southern a fost descoperit undeva între şcoala care ardea şi livada de meri, cu puţin în afara razei vizuale. Fata fusese dată dispărută cu trei zile în urmă şi acum fusese găsită.
Moartă.
Am hotărât să nu includ în emisiune detaliile îngrozitoare ale celor găsite în livadă. Chiar dacă crima v-a trezit interesul, brutalitatea cu care a fost comisă nu este subiect de divertisment, aşa încât vă rog să nu insistaţi cu întrebările. Amănunte referitoare la acest caz pot fi găsite cu uşurinţă online. După părerea mea, nu e nevoie să aflaţi decât două lucruri.
Primul dintre acestea este cauza morţii: o traumă puternică suferită la cap.
Al doilea este următorul:
MAY BETH FOSTER:
Mattie avea doar treisprezece ani.
CARL EARL:

De atunci nu mai dorm bine. **WEST McCRAY:**
Mattie a lăsat în urma ei o soră în vârstă de nouăsprezece ani pe nume Sadie; o bunică de împrumut, May Beth; şi o mamă, Claire, care lipsea de ceva vreme din peisaj.

Prima oară am auzit de această crimă la o benzinărie de la ieşirea din Abernathy, cam la treizeci de minute de mers cu maşina de Cold Creek. Mă aflam în zonă împreună cu echipa mea de filmare şi tocmai terminaserăm o serie de interviuri care urmau a fi incluse într-un episod din *La pas prin ţară* dedicat prezentării declinului micilor oraşe din America, dacă înţelegeţi ce vreau să zic. Voiam să îi convingem pe localnici să ne explice ce se întâmplase cu aceste aşezări, ce pierduseră ele de ajunseseră într-o asemenea stare, şi nu pentru că am fi crezut că le puteam reda gloria de odinioară, ci doar pentru a vi le face cunoscute, ca să ştiţi că încă există. Pentru a le da o voce înainte de a dispărea cu totul.

JOE HALLORAN:

E plăcut să ştii că există cineva căruia îi pasă. **WEST**

McCRAY:

Cel pe care tocmai l-aţi auzit se numeşte Joe Halloran şi este unul dintre locuitorii din Abernathy pe care i-am intervievat. Nu mă gândeam la vorbele lui în momentele când stăteam la coadă la benzinărie în spatele unui individ care îi povestea casierului *exact* ce i se întâmplase lui
Mattie Southern. Faptele sinistre relatate nu m-au convins să rămân în zonă. Eu şi echipa mea ne atinseserăm scopul şi eram pregătiţi să ne întoarcem acasă. Sigur, fusese ceva oribil, însă trăim cu toţii într-o lume care nu duce lipsă de lucruri oribile. Şi nu te poţi opri asupra fiecăruia.
La un an distanţă, mă aflam în biroul meu din New York. Era 3 octombrie, se împlinea exact un an de la moartea lui Mattie, iar eu îmi tot mutam privirea de pe ecranul computerului la Empire State Building, care se vedea pe fereastră. îmi plăcea slujba mea de la WNRK, îmi plăcea

viaţa pe care o duceam, dar poate că o parte din mine - aceeaşi care mă făcuse să nu iau în seamă povestea lui Mattie prima oară când o auzisem - avea nevoie să fie zgâlţâită pentru a fi scoasă din amorţire.
Iar zgâlţâitul a venit sub forma unui apel telefonic.
MAY BETH FOSTER *(TELEFON):*
Eşti West McCray?
WEST McCRAY *(TELEFON):*
Da, eu sunt. Cu ce vă pot ajuta?
MAY BETH FOSTER *(TELEFON):*
Mă *numesc* May Beth Foster. Joe Halloran mi-a spus că eşti genul de persoană căreia îi pasă.
WEST McCRAY:
în tot acest timp, nu se descoperise nimic nou cu privire la moartea lui Mattie Southern şi nu apăruse niciun suspect. Ancheta părea să bată pasul pe loc. Dar nu pentru asta mă sunase May Beth.
MAY BETH FOSTER *(TELEFON):*
Am nevoie de ajutorul tău!
WEST McCRAY:
Cu trei luni înainte, May Beth primise un telefon de la o secţie de poliţie din Farfield, Colorado, un oraş aflat la mulţi, mulţi kilometri distanţă de Cold Creek. Pe marginea drumului fusese găsit un Chevrolet negru cu an de fabricaţie 2007, iar în interior, un rucsac verde, plin de obiecte personale aparţinându-i lui Sadie, sora mai mare a lui Mattie, dispărută fără urmă în luna iunie. Nu se mai ştia nimic despre ea. Poliţia locală cercetase superficial zona şi ajunsese la concluzia că Sadie fugise de acasă. După ce epuizase toate pistele aflate la îndemână, May Beth hotărâse să mă contacteze. Eram ultima ei speranţă. Credea că puteam să i-o aduc înapoi pe Sadie în viaţă. Pentru că *trebuia* să fie în viaţă, pentru că…
MAY BETH FOSTER *(TELEFON):*

încă o fată moartă... aşa ceva nu aş mai putea suporta.sadie

Găsesc maşina pe Craigslist.

Nu cred să aibă vreo importanţă marca, dar, dacă vreţi să ştiţi mai multe, ei bine, aflaţi că este pătrăţoasă şi neagră ca noaptea. Culoare care o face invizibilă printre alte maşini. Bancheta din spate e suficient de lată cât să poţi dormi pe ea. A fost scoasă la vânzare printr-un anunţ scris grăbit de mână, ca multe altele, numai că greşelile de ortografie sugerau un anumit grad de disperare. *Faceţi o ofertă, vă rg,* asta m-a făcut să-i dau curs. Am tradus textul ca însemnând *Am nevoie de bani acum,* de unde am dedus că cineva dăduse de necaz sau era lihnit de foame ori avea o nevoie de gen... chimic. Prin urmare, sunt în avantaj, iar dacă am un atu, de ce să nu-l folosesc?

Nu-mi trece prin cap că întâlnirea pe un drum de ţară, la ieşirea din oraşul meu, cu cineva dispus să accepte orice sumă de bani aş vrea să plătesc nu e cel mai lipsit de primejdii lucru de pe lume, dar asta din

cauză că ceea ce am de gând să fac după ce pun mâna pe maşină este şi mai periculos de atât.

— Rişti să mori, îmi spun cu voce tare, doar ca să testez dacă greutatea cuvintelor ce-mi ies din gură îmi bagă minţile în cap.

Nu se întâmplă.

Risc să mor.

îmi iau rucsacul verde de pânză de pe podea, mi-l arunc peste umăr şi-mi trec degetul mare peste buza de jos. May Beth mi-a dat aseară nişte coacăze, iar azi-dimineaţă, când m-am trezit, le-am mâncat pe post de mic dejun. Nu ştiu dacă m-am pătat în jurul gurii, dar nu de puţine ori mi s-a întâmplat să fac o primă impresie proastă, aşa că...

Uşa din plasă de sârmă de la rulota mare în care locuiesc e ruginită şi scoate un scârţâit care răsună peste întreg Ţinutul Nimănui. Dacă totuşi vreţi să vă faceţi o idee, închipuiţi-vă un loc cu totul altfel decât în suburbii şi, pe urmă, pe mine aşezată pe câteva trepte mai jos pe scara socială, locuind de când mă ştiu într-o rulotă închiriată de la May Beth „Hrăneşte-mă cu Coacăze". Trăiesc într-un loc tocmai bun de a fi părăsit, asta e tot ce trebuie să ştiţi despre el, şi n-am de gând să privesc înapoi. De fapt, nici nu contează ce-mi doresc, oricum, este mai bine să n-o fac.

îmi iau bicicleta şi ies din oraş. Mă opresc puţin pe podul verde de peste râul Wicker, unde mă holbez în jos la apă şi simt până în măruntaie atracţia ameţitoare a curenţilor ei furtunoşi. Cotrobăi în sac, printre haine şi sticle cu apă, împing mai încolo o pungă cu chipsuri de cartofi şi portofelul, până ce dau de telefonul mobil, înfăşurat într-un ghem de lenjerie intimă. E o bucată ieftină de plastic; nici măcar nu are ecran. îl arunc în apă, apoi mă întorc la bicicletă, o încalec şi pedalez

până la Meddlers Road, la ieşirea de pe şoseaua principală, pentru a mă întâlni cu femeia care a postat anunţul pe Craigslist. Tipa se numeşte Becki, scris cu *i* în coadă. Aşa se semnase, *cu i*, de parcă nu mi-aş fi dat seama ce fel de om e din e-mailurile trimise. O găsesc stând în picioare lângă maşina pătrăţoasă, neagră ca noaptea, cu o mână aşezată pe capotă şi cu cealaltă peste pântecul umflat. Este însărcinată. în spatele ei e parcată o altă maşină, un pic mai nouă. La volan stă un bărbat cu braţul atârnat peste geamul deschis. E încordat, asta până ce mă vede, moment în care tensiunea din corpul lui pare să se evapore. Mă simt jignită, doar sunt un om periculos.

N-ar trebui să subestimezi oamenii! îmi vine să-i strig. *Am un cuţit la mine.*

E adevărat. Am un briceag în buzunar, lăsat în urmă de unul dintre iubiţii mamei, Keith. Acum mult timp. Dintre toţi iubiţii ei, avea cea mai frumoasă voce - aşa de blândă, încât suna aproape şoptit dar nu era un om de treabă.

— Lera? mă întreabă Becki.

Aşa i-am spus că mă cheamă. Este al doilea prenume al meu, mai uşor de pronunţat decât primul. Glasul lui Becki mă ia prin surprindere. Sună de parcă s-ar scărpina pe genunchi. E o fumătoare înrăită, aş putea, să pun pariu. încuviinţez cu o mişcare scurtă din cap, scot din buzunar plicul burduşit cu bancnote şi i-l întind. Opt sute de dolari. E adevărat, mi-a refuzat oferta iniţială de cinci sute, dar tot este o afacere bună. Plătesc, de'fapt, reparaţiile pe care le-au făcut la maşină. Becki jură că rabla mă va ţine cel puţin un an.

— Am crezut că eşti mult mai în vârstă, judecând după e-mailul tău.

Ridic din umeri şi întind braţul şi mai tare. *la naibii banii, Becki,* îmi vine să-i spun, *altfel o să te întreb pentru ce îţi trebuie.* Tipul din maşină pare cam neliniştit, cam nervos. Ştiu uitătura asta. Aş recunoaşte-o dintr-o mie. Am văzut-o în beznă.

Becki îşi mângâie pântecul umflat şi se trage mai aproape de mine.

— Mama ta ştie pe unde umbli? mă întreabă, iar eu aleg să îi răspund cu o nouă ridicare din umeri ce pare să o satisfacă, dar numai pe moment.

Se încruntă şi mă măsoară din cap până în picioare.

— Nu, habar n-are unde eşti, continuă ea. Altfel, de ce te-ar fi lăsat să vii până aici singură ca să cumperi o maşină?

Nu e genul de întrebare la care să dai din cap în semn de „da" sau „nu" ori să ridici din umeri. îmi ling buzele şi mă pregătesc de ripostă. *Am un cuţit în buzunar,* îmi vine un chef nebun să-i strig în faţă, dar îmi simt glasul înecat.

— Mamaem-m-m…

Cu cât mă bâlbâi mai tare, cu atât se înroşeşte ea la faţă şi nu ştie cum să-şi ferească privirea. Nu se uită spre mine, nu mă priveşte direct în ochi. îmi simt gâtlejul strâns, sugrumat, iar singurul mod de a mă elibera ar fi să nu mai încerc să leg cuvintele. Oricât de tare mă străduiesc să fac asta în faţa lui Becki, ştiu că n-o să reuşesc în veci. Numai când sunt singură o pot face.

— M-m-moartă…

Bâlbâiala m-a părăsit pentru moment.

Trag aer în piept.

— Isuse! şuieră Becki şi ştiu că exclamaţia nu are nicio legătură cu tristeţea pe care o implică

informaţia asta, ci cu modul în care vorbele mi-au ieşit pe gură.

Se retrage un pic, pentru că, ştiţi, este o chestie contagioasă şi dacă se molipseşte, sunt şanse sută la sută să transmită boala fetusului.

— Dar nu ar trebui să... Măcar ai carnet?

E unul dintre cele mai subtile moduri în care m-a întrebat cineva dacă sunt retardată, ceea ce nu îl face mai puţin enervant, mai ales că vine din partea unei femei incapabile să ortografieze cuvântul *rog*. Vâr plicul cu bani înapoi în buzunar, lăsând gestul să vorbească de la sine. Mattie obişnuia să spună că încăpăţânarea, nu bâlbâiala, e cel mai mare defect al meu, dar, în realitate, cele două se completează. Totuşi, nu îmi permit riscul de a lăsa ignoranţa lui Becki să îmi înăbuşe dorinţa de a cumpăra maşina aia veche. Becki chicoteşte, uşor jenată.

— Ce tot spun eu? Sigur că ai carnet... Nu-i aşa? adaugă apoi, pe un ton mai puţin convins.

— Mda, îi răspund.

Nu toate cuvintele pe care le rostesc se fac bucăţi atunci când îmi ies din gură. Tonul oarecum normal o linişteşte pe Becki, care renunţă să mă mai facă să pierd timpul şi îmi demonstrează că maşina funcţionează, pornind motorul. Mă avertizează că arcul portbagajului e stricat şi glumeşte, adăugând că mă lasă să folosesc gratuit băţul cu care îl propteşte ca să îl ţină deschis.

Mormăi pe tot parcursul tranzacţiei, apoi mă cocoţ pe capota noii mele maşini şi îi urmăresc pe cei doi cum bagă în marşarier, fac dreapta şi se înscriu pe şosea. Răsucesc cheia automobilului între degete şi las căldura zorilor să mă cuprindă treptat. Insectele

consideră prezența mea un afront la adresa teritoriului pe care îl ocupă și se regalează cu pielea mea albă și pistruiată. Mirosul uscat și prăfos al drumului îmi gâdilă nările și-mi stimulează dorința de a pleca, așa că mă dau jos de pe capotă, împing bicicleta într-un tufiș și o văd cum se rostogolește deloc spectaculos pe o parte.

May Beth îmi dă câteodată coacăze, dar tot ea este cea care adună plăcuțe de înmatriculare expirate, pe care le expune cu mândrie în baraca din spatele rulotei. Sunt de toate culorile și provin din toate statele Americii, unele și din alte țări. May Beth are atât de multe plăcuțe de înmatriculare, încât nu cred că își va da seama dacă îi lipsesc două. Numerele de înmatriculare autocolante pe care le folosesc sunt „împrumutate" de la bătrâna doamnă Warner, care locuiește la trei rulote de mine. E prea slăbită pentru a mai conduce și nu mai are nevoie de ele.

Le mânjesc cu noroi și-mi șterg palmele murdare de pantalonii scurți, dau ocol mașinii și mă așez pe scaunul șoferului. Scaunele sunt moi și joase, iar în spațiul dintre picioare e o arsură de țigară. Bag cheia în contact, iar motorul începe să toarcă. Apăs pedala de accelerație și mașina pornește pe terenul denivelat, urmând același drum străbătut de Becki până la șoseaua principală, de unde o iau în direcția opusă.

îmi ling buzele; gustul de coacăze a dispărut, dar nu atât de demult încât să nu-i duc dorul dacă e să-mi amintesc de dulceața dezgustătoare a fructelor. May Beth va fi așa de dezamăgită când va bate la ușa mea și va descoperi că am plecat, însă nu cred că va fi surprinsă. Ultimul lucru pe care mi l-a spus, ținându-mi capul între mâinile ei, a fost: *Indiferent ce-ți trece prin minte, ai face bine să-ți scoți gândul ăsta prostesc din*

căpşor chiar acum! Numai că gândul nu e în minte, e în inima mea, şi tot ea mi-a spus că dacă e să-mi urmez un gând, atunci la fel de bine ar putea fi acesta.

Chiar dacă e greşit.FETELE

S1E1

WEST McCRAY:

Se întâmplă foarte des ca fetele să fugă de acasă. Şeful meu, Danny Gilchrist, îmi propusese cu ceva vreme în urmă să găzduiesc propriul *podcast,* iar când i-am povestit despre apelul primit de la May Beth şi despre Mattie şi Sadie, m-a îndemnat să cercetez cazul. Faptul că mă aflasem în zonă la momentul morţii lui Mattie era, într-un fel, mâna destinului, mi-a spus. Totuşi, la auzul acelor vorbe, prima mea reacţie a fost să-i răspund:

Se *întâmplă foarte des ca fetele să fugă de acasă.*

Adolescente fără astâmpăr, adolescente nesăbuite. Fetele tinere şi inevitabilele lor drame. Sadie supravieţuise unei pierderi teribile, pe care, fără să stau prea mult pe gânduri, am refuzat să o iau în considerare ca temă de emisiune. Le-am respins şi pe ea, şi pe Sadie. îmi doream o poveste cu un aer proaspăt, o poveste nouă şi interesantă, iar cea a unei fete date dispărute nu corespundea ideilor mele.

Era o istorie care mai fusese spusă.

Danny mi-a amintit imediat că eu eram cel care lucra pentru el şi nu viceversa.

DANNY GILCHRIST *(TELEFON):*

Este de datoria ta să sapi mai adânc. Nu-mi spune că subiectul ăsta *nu* e interesant înainte de a vedea despre ce e vorba. Am pretenţii mai mari de la tine. Du-te acolo şi vezi ce găseşti!

WEST McCRAY:

Am pornit spre Cold Creek în aceeaşi săptămână.

MAYBETH FOSTER:

Moartea lui Mattie a distrus-o pe Sadie. Nu şi-a mai revenit niciodată, lucru de înţeles, de altfel, iar faptul că poliţia nu l-a găsit pe monstrul care a ucis-o, ei bine, asta a fost pentru ea ultima picătură.

WEST McCRAY:

Ţi-a spus ea asta?

MAY BETH FOSTER:

Nu, dar nici nu avea de ce să-mi spună. Era de ajuns să te uiţi în ochii ei ca să-ţi dai seama.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

Lui Mattie Southern nu i se făcuse dreptate.

Pentru locuitorii din Cold Creek era de neconceput ca o crimă săvârşită cu atâta brutalitate şi sânge-rece să rămână nerezolvată. Televiziunea le oferise un etalon; la urma urmei, în seriale precum *CSI*, anchetatorii îl descopereau pe ucigaş în mai puţin de o oră, lucrând adesea cu mult mai puţine probe decât cele prelevate din livada de meri.

Detectivul George Alfonso, de la poliţia din Abernathy, omul care a condus investigaţiile, arată ca un star de cinema trecut de prima tinereţe. E un bărbat de culoare, are şaizeci şi ceva de ani, un metru optzeci şi trei înălţime şi păr cărunt tuns scurt. Pare exasperat de lipsa de piste, dar nu surprins, având în vedere circumstanţele.

DETECTIVUL ALFONSO:

Iniţial nu am ştiut că avem de-a face cu o crimă. Se primise un telefon în legătură cu un incendiu şi, din păcate, locul crimei a fost în mare parte compromis de eforturile pompierilor de a stinge focul.

WEST McCRAY:

Probele ADN recoltate la faţa locului nu au fost concludente şi nu s-a găsit nicio potrivire în baza de date. Deocamdată nu există un cerc de suspecţi.

DETECTIVUL ALFONSO:

Am făcut tot ce am putut pentru a afla ce s-a întâmplat cu Mattieîntre momentul dispariției și cel al morții sale. De cum am fost anunțați de dispariție, am activat o Alertă AMBER[1]. Am cercetat zona și câțiva suspecți, oameni cu care Mattie intrase în contact în orele de dinaintea dispariției, dar au fost cu toții exonerați. Un singur martor a declarat că a vă- zut-o urcând într-o camionetă în noaptea când a dispărut. A fost ultima persoană care a văzut-o în viață.

WEST McCRAY:

Martorul era Norah Stackett, proprietara de la Stackett Groceries, singura băcănie din Cold Creek. Norah este o femeie albă, în vârstă de cincizeci și opt de ani, este roșcată și are trei copii adulți care lucrează la prăvălia pe care o deține.

NORAH STACKETT:

Tocmai închideam magazinul când am văzut-o. Stinsesem luminile și am zărit-o, era în colțul străzii și urca într-o camionetă. Se lăsase întunericul și nu știu cu siguranță dacă era o camionetă albastră sau neagră, dar înclin să cred că neagră. Nu m-am uitat la plăcuța de înmatriculare sau la șofer, dar știu că nu mai văzusem mașina aceea și nici nu am revăzut-o după. Cred, totuși, că aș recunoaște-o. A doua zi am aflat că poliția împânzise zona din jurul parcului de rulote Sparkling River și atunci mi-am zis că Mattie era moartă. Pur și simplu am știut. Ce ciudat, nu-i așa?! *(RÂDE)* Ciudat și înspăimântător totodată...

WEST McCRAY:

[1] **Notificare de răpire a unui copil (acronim pentru America's Missing: Broadcast Emergency Response), difuzată prin intermediul posturilor radio și TV, prin internet, mesaje telefonice, panouri publicitare etc. Alerta a fost instituită după răpirea și uciderea, în 1996, a lui Amber Hagerman, o fetiță în vârstă de nouă ani din Texas, și, de fapt, poartă numele acesteia (n. tr.).**

Fetele locuiau în Sparkling River Estates. Este un parc mic, cu nu mai mult de zece rulote, unele dintre ele ceva mai bine întreţinute. în faţa uneia au fost amplasate ornamente pentru gazon şi s-au sădit flori, în timp ce alta iese în evidenţă din pricina unei canapele putrezite, înconjurate de gunoaie. în apropiere nu se află niciun râu scânteietor, dar dacă ieşi din oraş şi urmezi şoseaua principală, s-ar putea să dai de unul.

Aşa cum am mai spus, May Beth Foster, bunica de împrumut a fetelor, este managerul parcului de rulote. îmi arată rulota mare a fetelor, pe care a lăsat-o aşa cum a găsit-o după plecarea lui Sadie. De atunci, May Beth a rămas copleşită de tristeţe, stare care o împiedică să facă ordine înăuntru, cu toate că nu-şi permite să ţină vehiculul neînchiriat.

Nu ştiu la ce m-am aşteptat în clipa când am pătruns în rulotă, dar spaţiul este curat şi neaglomerat. în ultimii patru ani, Sadie a crescut-o aici, de una singură, pe Mattie. Totuşi, era doar o adolescentă, iar atunci când mă gândesc la adolescenţi, în minte îmi vin dezastre naturale, un soi de tornadă care se mişcă dintr-o cameră în alta, lăsând în urmă un carnagiu.

Nimic de genul ăsta în locul care, pentru cele două fete, a însemnat „acasă" în chiuveta din bucătărie şi pe măsuţa din faţa televizorului din living au rămas ceşti de cafea. Pe frigider e agăţat un calendar cu file nerupte din iunie, luna în care a dispărut Sadie.

Şi mai straniu se prezintă lucrurile în dormitoare. Camera lui Mattie arată de parcă ar aştepta-o din clipă în clipă să se întoarcă. Pe podea zac împrăştiate haine, iar patul e nefăcut. Pe noptieră stă un pahar gol cu pete de apă în interior.

MAY BETH FOSTER:

Sadie nu a lăsat pe nimeni să se atingă de camera lui Mattie.

WEST McCRAY:

Prin contrast, camera lui Sadie arată de parcă ar şti că ocupanta nu va mai reveni niciodată. Patul a fost făcut, iar suprafeţele sunt goale. Pare că totul a fost curăţat lună.

WEST McCRAY *(CĂTRE MAYBETH):*

Nu e nimic aici.

MAY BETH FOSTER:

Am găsit toate lucrurile lui Sadie în tomberonul din spatele parcului, în ziua când am realizat că plecase.

WEST McCRAY:

Ce fel de lucruri?

MAY BETH FOSTER:

Cărţile, filmele, hainele ei... cam tot ce avea.

Mi se face rău când mă gândesc cum şi-a aruncat toată viaţa la gunoi. Pentru că asta a făcut. Toate acele lucruri mici care o defineau ca persoană, totul ajunsese la gunoi, iar când le-am găsit, am început să plâng fiindcă ea... hotărâse că nu-i mai erau de niciun folos.

WEST McCRAY:

Ai prevăzut că aşa avea să se întâmple? A făcut sau a zis Sadie ceva care să-ţi dea de bănuit că intenţiona să plece?

MAY BETH FOSTER:

în săptămâna de dinainte de a pleca, Sadie a devenitfoarte tăcută, de parcă se concentra pe ceva, o prostie pe care avea de gând să o facă, şi atunci i-am spus că indiferent la ce se gândea, să renunţe. Dar ajunsese într-un stadiu în care nu mai ţinea cont de ceea ce îi spuneam.

Totuşi, niciodată nu mi-am închipuit *aşa ceva...*

îţi spun, treaba asta mă ucide. Aş vrea să ieşim de aici, te rog!

WEST McCRAY:

Ne continuăm conversaţia la ea acasă, într-o rulotă mare, amplasată la intrarea în parc. Mă invită să mă aşez pe o canapea acoperită cu o folie de plastic care fâşâie zgomotos la fiecare mişcare. Când îi spun că nu e locul cel mai potrivit pentru un interviu, ne mutăm în mica bucătărie, unde mă serveşte cu un pahar de ceai cu gheaţă şi îmi arată albumul cu fotografii cu fetele, adunate de-a lungul anilor.

WEST McCRAY:
Cine a făcut albumul?

MAY BETH FOSTER:
Eu.

WEST McCRAY:
E genul de lucru pe care l-ar face o mamă.

MAY BETH FOSTER:
Mda... Asta ar trebui să facă o mamă.

WEST McCRAY:
Claire Southern, mama lui Mattie şi Sadie, nu este un subiect de conversaţie tocmai plăcut, dar este inevitabil, pentru că fără ea, cele două fete nu ar fi existat.

MAY BETH FOSTER:

Cu cât discutăm mai puţin despre ea, cu atât mai bine.

WEST McCRAY:

Totuşi aş vrea să-mi povesteşti despre ea, May Beth! Mi-ar putea fi de ajutor. Măcar ca să le înţeleg mai bine pe Mattie şi pe Sadie.

MAYBETH FOSTER:
Claire a fost o pacoste chiar de la început. Unii copii aşa se nasc... răi. S-a apucat de băutură la doisprezece ani. La cincisprezece, s-a luat de droguri, cocaină. La optsprezece, a trecut la heroină. A fost arestată pentru furtişaguri, câteva delicte minore. Genul care dă mereu de necazuri şi le face zile fripte celorlalţi. Am fost cea mai bună prietenă a lui Irene, mama ei, încă de când a venit la mine să închirieze rulota. Aşa am intrat în viaţa lor. Irene era cel mai blând suflet pe care l-am cunoscut

vreodată. Nu a putut să o țină în frâu pe Claire, dar n-are niciun rost să mai vorbim acum despre asta.

WEST McCRAY:

Irene a murit de cancer la sân când Claire avea nouăsprezece ani.

MAY BETH FOSTER:

înainte de moartea ei, Claire a rămas însărcinată. Irene s-a agățat de viață, voia să-și vadă nepoata, dar... nu i-a fost dat. Sadie s-a născut la trei luni după înmormântarea bunicii. Pe patul de moarte i-am promis lui Irene că voi avea grijă de copil și asta am făcut. Mi-am respectat promisiunea, pentru că... spune-mi, ai copii?

WEST McCRAY:

Da, o fată.

MAY BETH FOSTER:

Atunci ştii despre ce vorbesc.sadie

Au trecut trei zile şi în clipa asta îmi vopsesc părul.

Mă aflu într-o toaletă publică oarecare, găsită în drum. Mirosul de amoniac amestecat cu duhoarea din cabinele jegoase îmi întoarce stomacul pe dos. Nu mi-am mai vopsit părul, iar rezultatul este un blond murdar. Pe fata de pe cutie arăta auriu, dar nu contează, ideea este să arăt.altfel.

Lui Mattie nu i-ar fi plăcut. Şi mi-ar fi spus-o. *Pe mine nu mă laşi niciodată să mă vopsesc*, ar fi scâncit cu vocea ei subţirică, iar prin subţirică nu vreau să zic că era slabă sau fragilă, ci doar încă neforrriată. Atunci când râdea, glasul îi devenea aşa de ascuţit, că îmi zgâria urechile, dar nu m-am plâns niciodată, fiindcă, atunci când o făcea, era ca şi cum zburai într-un avion pe deasupra unui oraş iluminat pe de-a-ntregul unde nu mai fuseseşi niciodată. Sau cel puţin aşa îmi imaginez eu că ar fi când zbori. Pentru că de zburat, n-am zburat niciodată.

Mattie ar fi avut dreptate să se plângă. Aşa e, nu am lăsat-o să se vopsească. Dintre toate regulile instituite de mine *(sună-mă dacă te duci acasă la o prietenă, nu trimite mesaje pe telefon băieţilor înainte de a vorbi cu mine, lasă deoparte telefonul şifă-ţi mai*

întâi temele), alesese una singură pe care să o respecte: *nu-ţi vopsi părul înainte de a împlini paisprezece ani*. Probabil că îi scăpase.

Cred că nu s-a atins de părul ei pentru că moştenise nuanţa de blond de la mama şi nu suporta gândul de a renunţa la puţinul care îi mai rămăsese de la ea. M-a enervat întotdeauna faptul că ele două semănau aşa de bine, cu aceeaşi culoare de păr, ochi albaştri şi feţe în formă de inimă. Mattie şi cu mine nu aveam acelaşi tată şi nici nu dădeam impresia că am fi surori, asta dacă nu ne vedeai purtând pe chip aceeaşi expresie în rarele momente când simţeam la fel. Faţă de ea şi mama, eu eram intrusa, cu buclele mele castanii rebele şi ochii de un cenuşiu-închis, trântiţi pe ceea ce May Beth zicea dintotdeauna că ar semăna cu o *faţă de vrabie*. Mattie era sfrijită şi stângace în mişcări pentru că nu se oprise din crescut, un stadiu care avea o anumită gingăşie prin comparaţie cu acela, mai cinic vizual, în care ajunsesem eu. Eu sunt rezultatul biberoanelor umplute cu Mountain Dew. Funcţionez după un sistem mai puţin capabil să proceseze lucrurile delicate din viaţă. Am un corp suficient de ascuţit pentru a tăia sticla cu el, un corp care ar avea nevoie urgent să se rotunjească, chestie care uneori nu mă deranjează. Un corp nu trebuie să fie neapărat frumos, e de ajuns să mintă plauzibil. Sunt mai puternică decât par.

Se face noapte când ajung la panoul care anunţă Whittlers Truck Stop.

O parcare de tiruri. Un fel de buton de oprire pentru oamenii care trăiesc pe repede înainte, atâta doar că ei nu fac propriu-zis o pauză, ci încetinesc un pic, atât cât să ajungă la dublul vitezei cu care operăm noi, ceilalţi. Am lucrat la o benzinărie la ieşirea din

Cold Creek, iar şeful meu, Marty, nu m-a lăsat niciodată singură în tura de noapte, atâta încredere avea el în camionagii. Nu ştiu dacă avea dreptate, dar aşa era el. Whittler s e mai mare decât fostul meu loc de muncă, dar nu la fel de curat. Sau poate că, în timp, te obişnuieşti cu dezordinea şi ajungi să crezi că fiecare lucru e la locul lui. Nimic de aici nu arată că şi-ar fi dat cineva interesul. Firma luminoasă de pe benzinărie pare mai puţin strălucitoare decât ar trebui, ca şi cum luminile ar fi pe cale să se stingă treptat, şi nu să dispară brusc în beznă.

Mă îndrept către localul deasupra căruia stă scris *Ray's* cu litere cursive prea mici pentru clădire, fapt care face ca restul să pară ameţitor de strâmb. CEA MAI BUNĂ PLĂCINTĂ CU MERE DIN ŢINUTUL GARNET! Aşa sună anunţul lăudăros ele pe un afiş din carton postat la fereastră. GUSTĂ O FELIE!

împing uşa grea din sticlă şi mă trezesc în anii 1950. *Ray's* arată exact aşa cum mi-a fost descris: canapele din vinii roşii şi turcoaz, şi chelneriţe îmbrăcate în rochii şi şorţuri asortate, într-un colţ, dintr-un tonomat de pe vremea bunicii, răzbate glasul lui Bobby Vinton[1] şi rămân pe loc pentru a absorbi nostalgia şi mirosul de cartofi cu sos înainte de a-mi croi drum către tejgheaua din partea din spate a localului. Dincolo de ea se află bucătăria şi masa de pe care chelneriţele iau farfuriile cu mâncare pentru a le duce clienţilor.

[1] **Bobby Vinton (n. 1935), cantautor american care s-a bucurat de succes în anii 1960-1970. A lansat multe melodii populare în epocă şi peste 80 de albume cu muzică originală sau compilaţii (n. tr).**

Mă cocoţ pe un scaun înalt şi îmi aşez mâinile pe blatul răcoros din melamină. în dreapta mea, o fată. Fată. Femeie. Stă aplecată peste o farfurie pe jumătate goală şi-şi mişcă iute degetele peste ecranul telefonului. Are păr castaniu creţ şi atât de multă piele palidă la vedere, încât mă cutremur când mă uit la ea. Poartă pantofi negri cu toc, un şort foarte scurt şi o busti- eră dintr-un material subţire şi strâns pe corp. Mă gândesc că e prostituată, iar ăsta e locul ei de muncă. *Fete la produs, fete de pe centură*, aşa li se zice. îmi ridic ochii ca să o studiez mai bine şi descopăr că faţa îi e mai tânără decât pare la prima vedere, e o faţă marcată de întâmplările prin care a trecut posesoarea ei, şi nu de trecerea timpului. Ridurile din colţurile ochilor şi de la marginile buzelor mă duc cu gândul la crăpăturile dintr-o armură.

îmi las uşor coatele pe tejghea şi îmi aplec capul. Acum, că m-am oprit, oboseala şofatului mă ajunge din urmă. Nu sunt obişnuită să stau atâta timp la volan şi sunt epuizată, îmi simt muşchii din ceafa contractaţi, de parcă ar fi noduri mici. Mă concentrez, în încercarea de a canaliza fiecare durere individuală către una singură, pe care să n-o iau în seamă.

După un minut, un bărbat iese din bucătărie. Are pielea măslinie, capul ras şi desene frumos colorate pe ambele braţe, complet tatuate. Cranii şi flori. Tricoul negru cu inscripţia *Ray's* stă strâns întins peste piept şi-i scoate în evidenţă părţile corpului pe care, mai mult ca sigur, le-a lucrat din greu la sală. îşi şterge mâinile pe cârpa unsuroasă prinsă de curea şi mă măsoară din priviri.

— Te-ai hotărât ce să comanzi?

Vocea îi sună ca un cuţit care se ascute prin frecarea de oameni şi mi se pare aşa de intimidantă,

încât nici nu vreau să mă gândesc ce impresie produce atunci când tipul se răstește. Nu apuc să-l întreb dacă el este Ray, căci observ că pe ecusonul prins de tricou stă scris numele SAUL. Se răsucește, își apleacă urechea spre mine și-mi cere să repet, de parcă aș fi rostit ceva care i-a scăpat.

Bâiguitul meu este, în general, o constantă. Nimeni nu știe asta mai bine decât mine, iar când sunt obosită devine enervant de imprevizibil, cam cum era și Mattie, pe la patru ani, când începuse să se joace de-a v-ați ascunselea prin parcul de rulote fără să anunțe pe nimeni. E momentul să răspund, numai că nu vreau să ofer gratis un spectacol cuiva despre care nu sunt sigură că-mi poate da ceea ce caut, așa că îmi dreg glasul și înșfac micul meniu laminat, așezat într-un coșuleț cu șervețele și îl parcurg, în căutarea a ceva ieftin. îi arunc lui Saul o privire sugestivă, arătând spre gât și gură în chip de scuză, ca și cum aș avea laringită. Bat cu degetele în meniu pentru .t-i atrage atenția că acesta este modul meu de a comunica, lini urmărește din ochi degetele, care se opresc asupra textului CAFEA... 2 dolari.

După un minut, îmi vâră o cană sub nas și mă avertizează:

— Să-ți fie clar, nu poți să stai aici toată noaptea, trăgând de cafeaua asta! Bea-o acum, cât e caldă, sau comandă ceva de mâncare!

Las aburii să îmi învăluie fața înainte de a sorbi prima înghițitură. Cafeaua îmi arde limba și gâtul și mă trezește mai rapid decât a facut-o vreodată cafeina, iar gustul este suficient de puternic ca să îmi confirme asta. Las cana jos și remarc o femeie la gemulețul care separă bucătăria de masa de servit. La fel ca Saul, poartă o bluză neagră cu inscripția *Ray's,* iar fața ei mă

duce cu gândul la May Beth într-o varianta un pic mai tânără, atâta doar că tipa asta are părul vopsit negru. Părul lui May Beth este cărunt, cu câteva fire negre. Amândouă au ten de piersică şi trăsături bine conturate, dar mai jos de gât totul se rotunjeşte şi devine mai puţin definit. Mai moale. May Beth obişnuia să mă ia în braţe şi să mă ţină strâns la piept atunci când nimeni altcineva nu o făcea şi îmi plăcea moliciunea aceea a ei. Las amintirea să-mi aducă un mic surâs pe buze. Apoi adresez zâmbetul femeii. Iar ea mi-l întoarce.

— Te uiţi la mine de parcă m-ai cunoaşte, zice ea.

Uite altceva care o deosebeşte de May Beth, în afară de păr: vocea. Vocea lui May Beth poate topi cuburile de zahăr. Cea a femeii aduce a plăcintă cu mere. Sau poate că nu sună aşa, ci doar miroase. Un cărucior cu plăcinte stă aşezat la câţiva zeci de centimetri de tejghea, iar faimoasa lor prăjitură cu mere de pe raftul de sus are bucăţi de fructe moi, înşiropate, vârâte într-o frumoasă crustă pufoasă. îmi lasă gura apă şi, deşi ştiu că la viaţa mea am fost şi mai înfometată, acel sărut caramelizat cu scorţişoară mă împiedică să îmi amintesc când. Stomacul îmi chiorăie. Femeia ridică din sprâncene, iar, în clipa aceea, observ că pe ecusonul prins cu ac pe sânul ei drept e scris cuvântul RUBY. Mi-ar fi foarte greu să îi pronunţ numele.

— Las-o moartă, Roo! zice Saul din spatele mesei de servit. Fata e mută.

Femeia se răsuceşte cu faţa spre mine.

— Aşa e?

închid ochii. M-am blocat: momentul în care îmi ţin gura deschisă, dar nimic nu se întâmplă (cel puţin

nu în exterior) pare să se prelungească la infinit. în interior, cuvântul e la locul lui, iar străduința de a-i da formă mă îngheață, mă face să mă simt ruptă în două.

— S-s..., mă lupt eu să rostesc S-ul, să îl găsesc înlăuntrul meu.

Deschid ochii. O simt pe femeia din dreapta cum se holbează la mine. Ruby, în schimb, nici nu clipește și îi sunt recunoscătoare pentru asta. Simt însă și un soi de iritare, căci decența după care fiecare om ar trebui să se conducă în viață nu ar trebui să nască sentimente de gratitudine.

— S-s-semeni cu c-c-cineva.

— Și ăsta e un lucru bun?

— Da! răspund și dau din cap, destul de mulțumită de mine însămi. *Da!*

— Am crezut că ești mută, spune Saul, deloc impresionat.

— Mai vrei ceva în afară de cafea? mă întreabă Ruby.

— N-n-nu, nimic.

își mușcă buzele.

— Știi că nu poți să rămâi aici toată noaptea doar cu cafeaua aia în față.

Hristoase! îmi dreg glasul.

— P-p-pot să t-t-te întreb...? *Ceva.* Un lucru?

Câteodată reușesc să fac asta: să-mi păcălesc bâlbâiala. îmi
propun să bâigui un cuvânt, apoi, în ultima clipă, îl înlocuiesc ai altul cu sens similar. Prima oară când am descoperit că pot lace asta am crezut că scăpasem de chinuri, dar n-a fost așa; eram la fel de prinsă în capcană, numai că în alt mod. Este de-a dreptul epuizant să planifici ce cuvânt să rostești, când oamenii nici nu stau pe gânduri ca să formeze o propoziție

simplă. Un efort considerabil şi nu-i deloc drept să fii nevoit să îl faci, dar, până la urmă, ce e drept pe lumea asta?!

— Sigur că da, îmi răspunde ea.

— R-r-r... închid ochii pentru o clipă, apoi continui: Ray c aici?

Tresare.

— Ray a murit în urmă cu câţiva ani.

— î-î-îmi pare rău! *Rahat!*

— Ce treabă ai cu el?

— L-l-lucrezi de m-m-mult timp aici?

— De aproape treizeci de ani.

Femeia mă priveşte cu atenţie.

— Despre ce este vorba?

— încerc să d-d-dau de c-c-cineva.

Există o cale mai rapidă de a rezolva problema. N-o las să îmi răspundă. închid gura, cu buzele strânse, şi ridic un deget

în aer. Aşteaptă cât îmi desfac, tăcută, rucsacul şi scot din el o fotografie. E veche de opt ani, dar e singura pe care o am şi în care apare persoana pe care o caut. A fost făcută vara şi pozam cu toţii în faţa rulotei lui May Beth. Ştiu că era vară pentru că se văd straturile de flori. May Beth a făcut poza, iar eu i-am luat-o din albumul cu fotografii cu mine şi Mattie. E singura poză în care apar mama... şi Keith.

Keith are trăsături aspre, barba nerasă de o săptămână şi nişte riduri adânci despre care n-o să cred în veci că au apărut de la prea mult râs. Pare gata să sară afară din poză doar ca să enerveze şi mai tare pe toată lumea. Ţine în poală un copil, iar copilul acela cu păr blond ciufulit este Mattie. Mattie la cinci ani. Fata cu codiţe din planul îndepărtat al pozei sunt eu. îmi

amintesc ziua aceea infernal de fierbinte şi cum nu mă lăsasem convinsă să pozez lângă ei până ce mama nu spusese „N-ai decât, o să facem fotografia fără tine”, lucru care mi se păruse aşa de nedrept, încât mă strecurasem în cadru şi devenisem una cu marginile sale înceţoşate. Mă holbez la poză vreme îndelungată, aşa cum fac de fiecare dată, după care arăt spre pixul pe care Ruby îl ţine în buzunarul de la şorţ. îl scoate şi mi-l întinde. întorc poza şi scriu iute pe dosul ei:

ÎL RECUNOŞTI PE BĂRBAT?

Cunosc deja răspunsul, pentru că am auzit de Ray de la Keith. El obişnuia să vorbească despre locul ăsta, spunea că era un client fidel, o lua pe Mattie în braţe, îşi trecea mâna prin părul ei şi zicea că *poate, într-o zi avea* să o ducă la Ray's pentru o felie de plăcintă cu mere, fiindcă, *scumpo, în viaţa ta nu ai mâncat ceva mai bun...* Iar dacă Ruby lucra acolo de atâta vreme, cu siguranţă că îl cunoscuse pe Keith. îi întind fotografia. O ţine cu grijă în mână în timp ce mă aplec în faţă şi pândesc pe chipul ei un semn că l-ar recunoaşte. Trăsăturile îi rămân impasibile.

— Cine vrea să ştie? mă întreabă într-un final.

Inima îmi tresare, cu oarecare speranţă.

— F-f-fiica lui.

îşi umezeşte buzele şi observ că rujul i s-a şters, iar ceea ce a mai rămas e dunga clară de la creionul pe care l-a folosit pen- Iru a trasa conturul. Pe urmă mă priveşte în ochi şi oftează în aşa fel, încât mă întreb cât de des a avut parte de astfel de scene, cu fete venite să întrebe de bărbaţi care nu au nimic să le ofere.

— Pe aici trec o mulţime de bărbaţi care nu ies în evidenţă decât dacă ceva e în neregulă cu ei. Vreau să zic, realmente în neregulă.

Ruby face un gest de ridicare din umeri, dar nu îl duce până la capăt.

— Poate că a trecut pe aici, nu zic nu, doar că nu-mi amintesc de el.

Sunt în stare să miros minciunile de la o poştă. Faptul că detectez rahaturile pe care încearcă să mi le vândă ceilalţi nu se datorează vreunui talent de supererou, menit să îmi compenseze bâlbâiala. întâmplător însă, mi-am petrecut toată viaţa printre mincinoşi.

Iar Ruby minte.

— Z-z-zicea m-m-mereu că e c-c-client fidel. Şi că-l cunoaşte pe R-R-Ray.

— Eu nu sunt Ray şi nu-l cunosc pe bărbatul ăsta, răspunde femeia şi îmi întinde fotografia, după care îşi îndulceşte tonul. Ştii, tata m-a părăsit când eram mai mică decât tine. Crede-mă, uneori e mai bine să se întâmple aşa!

îmi muşc limba, ca să nu-i răspund urât. Mă forţez în schimb să mă holbez spre tejghea, la o pată uscată de cafea care nu a fost încă ştearsă. îmi aşez mâinile în poală ca să nu vadă că mi-am încleştat pumnii.

— Şi zici că ţi-a spus că e un client fidel? întreabă Ruby.

încuviinţez cu o mişcare din cap.

— Dă-mi numărul tău de telefon.

— N-n-nu am t-t-telefon.

Oftează, stă şi se gândeşte preţ de o clipă, apoi scoate un meniu dintre cele aşezate lângă şerveţele. îmi arată numărul tipărit pe el.

— Uite ce-i, o să stau cu ochii pe clienţi! Sună aici, întreabă de mine şi o să-ţi spun dacă l-am văzut sau nu! Dar nu pot să-ţi promit nimic! mă avertizează, apoi se încruntă. Cum adică nu ai telefon?

Clatin din cap, iar ea îşi încrucişează braţele la piept, cu aerul că aşteaptă să îi *mulţumesc*, lucru care mă scoate şi mai tare din minţi. împăturesc meniul şi îl îndes, împreună cu poza, în rucsac, încercând să nu iau în seamă roşeaţa care îmi cuprinde corpul, ruşinea că nu mi-am atins scopul. E rău şi aşa că s-a întâmplat, dar faptul că asta se vede pe mine e de-a dreptul îngrozitor.

— M-m-minţi! o acuz, ca să îi dovedesc că nu sunt dispusă să îi înghit mizeriile.

Se holbează la mine.

— Ştii ceva, puştoaico? Nu te mai obosi să mă suni! Şi încă ceva: cred că ţi-ai terminat cafeaua!

Se întoarce în bucătărie, iar eu mă zgâiesc după ea.

Bravo ţie, Sadie, eşti o idioată! Şi acum?

Chiar aşa: şi acum?

Expir încet.

— Hei! mă aud strigată de o voce uşoară ca o pană şi nesigură pe ea.

întorc capul la femeia de alături, care se holbează la mine.

— N-am mai văzut pe nimeni care s-o pună la punct pe Kuby aşa.

Icnesc uşor.

— Ş-ş-ştii cumva d-d-de ce încearcă s-s-să mă ducă de n-n-n-as?

— Nu prea. Nu o cunosc de multă vreme, dar ştiu că e în stare să se poarte ca o căţea, dacă îşi pune în minte.

Femeia îşi studiază apoi mâinile. Are unghiile roz, lungi şi ascuţite şi îmi imaginez cum ar fi să-şi plimbe

ghearele pe pielea cuiva. Toate mărunţişurile care te înconjoară pot deveni arme dacă eşti suficient de isteţ ca să ştii cum să le transformi în aşa ceva.

— Uite ce-i… e un tip care, uneori, pierde vremea pe aici, prin spatele localului, alteori pe la benzinărie, asta dacă nu îl alungă careva. Dacă îl alungă, îl găseşti la lăzile de gunoi din spatele parcării. îl cheamă Caddy Sinclair. E înalt şi slăbănog. S-ar putea să te ajute.

— E *d-d-dealer*? o întreb fără rost, aşa că nici nu se oboseşte să-mi răspundă.

Mă dau jos de pe scaunul înalt şi arunc o monedă de cinci cenţi pe tejghea. Acum ştiu exact unde trebuie să merg.

— M-m-mersi!

— N-ai pentru ce, deocamdată, zice ea. Caddy nu ajută pe nimeni gratuit şi nimeni nu vorbeşte cu el decât dacă e nevoit, aşa că poate că nu ar fi rău să te gândeşti bine înainte să-l abordezi.

— M-m-mersi! repet eu.

întinde mâna după cafeaua mea băută pe jumătate, îmi înhaţă ceaşca şi spune pe un ton amar:

— Ştiu şi eu ce înseamnă să fii părăsită de tată.

— Ai venit pentru o porţie de Ruby Special?

Vocea răsună ca o flegmă groasă şi neplăcută.

Traversez parcarea dinspre zona iluminată spre umbrele lungi aruncate de clădiri, până ce ajung în faţa lui Caddy. Mai întâi am dat ocol localului şi staţiei de benzină, fără să îl găsesc. E în ultimul loc care mi-a fost indicat, în partea din spate a parcării, lângă tomberoane. Stă sprijinit de unul dintre ele, iar silueta i se distinge în întuneric. Pentru o clipă am senzaţia că e uriaş, asta până ce ochii mi se obişnuiesc cu bezna şi îmi dau seama cât de pipernicit este în realitate. E

slăbănog şi are ochii înceţoşaţi şi lipsiţi de viaţă. Fire de barbă răzleţe îi umbresc bărbia şi obrazul scobit.

— N-n-nu!

Fumează, trage adânc din ţigara ţinută între degetele lungi. Urmăresc scânteia care se măreşte, apoi pălieşte şi simt furnicături pe gât la amintirea lui Keith. Nu-mi face nicio plăcere să-mi amintesc ce s-a întâmplat atunci, dar mai am şi acum cicatricea pe ceafa, iar după ce am căpătat-o, mult timp m-am temut de foc. Când am împlinit paisprezece ani m-am forţat să petrec o noapte cu o cutie de chibrituri pe care le-am aprins pe rând şi le-am ţinut în mână cât de mult timp am putut. Mâinile mi-au tremurat, dar am facut-o. Uit mereu că frica e un lucru ce poate fi învins, dar reînvăţ asta iar şi iar, ceea ce, presupun, e mai bine decât să nu aflu niciodată.

Caddy aruncă mucul pe jos şi îl striveşte cu piciorul.

— Nu ţi-a zis mama ta să nu te apropii de bărbaţi periculoşi noaptea?

— O s-s-să ţin m-m-minte asta când o s-s-să întâlnesc aşa c-c-ceva.

N-am pic de simţ de autoconservare, asta îmi tot repeta l>iala May Beth. *Nu-ţi pasă nici dac-ar fi să mori, numai să ai hi ultimul cuvânt!* Faptul că mă bâlbâiam era şi aşa o povară, **LUI** ora cazul să fac şi pe deşteapta. Caddy se dezlipeşte încet de tomberon şi îşi fixează privirea l'.oală asupra mea.

— C-c-ce tot s-s-spui tu acolo, p-p-păpuşă?

Nu este prima imitaţie jalnică a mea pe care mi-a fost dat a o aud, dar tot îmi vine să îi smulg limba din gură şi să-l su- j-rum cu ea.

V-v-v...

Linişteşte-te, îmi spun, apoi aproape că îmi dau palme pen- 11 u că am gândit aşa. *Linişteşte-te* nu e decât e o vorbă în vânt. *Linişteşte-te* este ceea ce-mi spun oamenii atunci când nu găsesc altceva mai bun de zis, ca şi cum diferenţa dintre a Fi bâl- kiit şi a nu fi s-ar datora unui anumit nivel de pace interioară. I'ână şi Mattie se ferea să-mi spună să mă liniştesc.

— V-v-vreau să d-d-discut ceva cu t-t-tine!

Tuşeşte şi scuipă ceva asemănător cu cleiul. Stomacul mi se întoarce pe dos.

— Nu zău?

— V-v-vreau să...

— Nu mă interesează ce vrei!

Scot fotografia din rucsac şi o ţin drept în faţa ticălosului. De acum mi-e clar că trebuie să procedez cu el altfel decât cu Ruby. Cum sună proverbul ăla: *Mai bine e să ceri iertarea decât permisiunea?*

Totuşi, nici la cerut iertare nu m-am priceput niciodată.

— îl c-c-cunoşti pe b-b-bărbatul ăsta? V-v-vreau să aflu unde p-p-pot să-l găsesc.

Caddy izbucneşte în râs şi-şi croieşte drum pe lângă mine, lovindu-mă cu umărul lui osos şi obligându-mă să fac un pas înapoi total lipsit de graţie. E ceva plin de siguranţă în felul în care se mişcă individul ăsta, care pare să nu cântărească mai mult de patruzeci de kilograme, cu tot cu pantofi. încerc să bag la cap stilul în care înaintează, cu umerii înainte.

— Dă un anunţ pe Craigslist, la rubrica Legături pierdute!

— P-p-pot să te p-p-plătesc.

Se opreşte, se răsuceşte cu faţa spre mine şi-şi trece limba peste buze în timp ce meditează la

propunere. Se apropie dintr-un singur pas hotărât şi-mi smulge poza din mână. Dacă aş fi ţinut-o mai strâns, aş fi rămas cu jumătate din ea între degete. Primul instinct este să încerc să o înşfac înapoi, dar mă opresc la timp. Mişcările bruşte nu par să fie cea mai bună idee.

— Ce treabă ai tu cu Darren Marshall?

încerc să nu las şocul să mi se ghicească pe faţă. Darren Marshall. Deci aşa îşi zice acum Keith! Sau poate că pe vremea când trăia cu noi îşi zicea Keith, iar numele lui adevărat era, de fapt, Darren - parcă aş prefera să fie aşa. E ceva bun în a smulge atât de iute vălul care acoperă un episod din trecut. Şi a trecut multă vreme de când nu m-am mai simţit bine.

Darren Marshall.

— S-s-sunt fiica lui.

— Nu mi-a spus niciodată că ar avea o fiică.

— D-d-e ce să-ţi fi s-s-spus?

Mijeşte ochii şi ridică poza ca să o privească mai bine în lumina slabă, iar mânecile lungi şi largi ale cămăşii i se desfac, atât cât să întrevăd constelaţia de urme de înţepături de pe braţul lui stâng. May Beth mi-a spus că drogurile sunt o boală şi m-a făcut să-i repet asta şi lui Mattie, dar tot nu pot să cred, pentru că nimeni n-ar vrea să fie bolnav, nu-i aşa? *Arată < ompasiune pentru aproapele tău! Urăşte păcatul, iubeşte-i pe păcătoşi!* De parcă dependenţa drogatei de maică-mea era propriu-mi eşec, pentru că nu putusem să pun *compasiunea* faţă <lc ea mai presus de felul total lipsit de afecţiune în care se pur- lase cu mine.

— Ai ceva de zis?

Şi-a dat seama la ce mă uit.

— Nu!

— La naiba! zice în timp ce se apropie din nou de mine, tânjind uşor. E o chestie de bani la mijloc, nu-i

aşa? Nu ţi-a păsat nici cât negru sub unghie când te-a părăsit, dar acum ţi s a năzărit să-l cauţi. De ce mama dracului crezi că un bărbat îţi datorează mai mult decât viaţa pe care ţi-a dat-o?
Caddy tace pentru o clipă şi mă studiază atent.
— Ştii ceva, puştoaico? Nu prea semeni cu el.
Ridic bărbia, iar el pufneşte încet, încă neîncrezător, după care îşi muta din nou privirea asupra pozei.
— Ai auzit expresia *nebun de legat?*
Nebun delegat. Cineva care aleargă după cai verzi pe pereţi, adică după nimic, numai că uneori, nimic este tot ce ai şi alteori, *nimicul* se poate transforma în *ceva.* Iar eu am mai mult decât nimic. Am aflat că tipul din poză e în viaţă. Şi dacă e în viaţă, poate fi găsit.
Dau să înşfac poza din mâna lui Caddy.
— OK, s-s-sunt nebună de l-l-legat.
— Îl cunosc pe Darren, dar n-a mai trecut pe aici de foarte mult timp. S-ar putea totuşi să ştiu ceva mai mult, adaugă şi simt un nod în gât, fiindcă, aşa cum v-am mai spus, am darul de mă prinde imediat când cineva minte.
Caddy minte.
— O să te coste! zice.
— Ţ-ţ-ţi-am zis deja că te p-p-plătesc. C-c-cât?
— Am zis eu ceva de bani?
Îi smulg fotografia şi mă înşfacă de braţ, iar forţa surprinzătoare a degetelor lui lungi ca picioarele de păianjen mă face să vreau să mă despart de propria-mi piele, numai să nu le mai simt. Să nu mai simt căldura aceea cum îmi pătrunde în corp. O uşă se trânteşte undeva în spate. Răsucesc capul în direcţia ei.
E un tir, un tir mare şi negru cu motorul mergând în gol în întuneric. O fată aleargă spre el. E

micuţă de statură, iar înfăţişarea ei îmi aminteşte cumva de Mattie. Mă uit la corpul acela firav, făcut din oscioare, şi văd cum se opreşte în dreptul scaunului pasagerului. Se holbează la portieră un răstimp îndelungat, dureros, şi nu pot face nimic care să împiedice ceea ce are să se întâmple. Mă uit cum fata, care nu este Mattie, deschide portiera. Cabina tirului se luminează pentru scurt timp cât urcă ea înăuntru. închide uşa în urma ei. Lumina din interiorul cabinei se estompează şi o înghite.

Caddy îşi înfige degetele în pielea mea şi îi simt unghiile ascuţite.

— L-l-lasă-mă în p-p-pace!

îmi dă drumul, într-adevăr, şi tuşeşte, ascunzându-şi faţa în cotul braţului.

— O să te coste! repetă el.

îşi lasă capul pe umăr şi-şi plimbă ochii peste corpul meu - ceva mai puţin sigur pe sine ca ultima dată -, apoi îşi pune mâna pe braţul meu şi mă trage mai adânc în întuneric. Se apropie şi mai mult, orbecăie la catarama curelei şi îmi şopteşte la ureche chestii fără nicio pretenţie de delicateţe. Răsuflarea îi miroase acru.

Mă uit în ochii lui, sunt roşii.FETELE

S1E1

WEST McCRAY:

Prima jumătate a albumului foto al lui May Beth cuprinde numai poze cu Sadie. Era o fetiţă fericită, cu păr castaniu, ochi cenuşii şi o piele rozalie sănătoasă. Nu semăna deloc cu mama ei.

MAY BETH FOSTER:

Sadie semăna leit cu Irene, chestie care nu-i plăcea deloc lui Claire, iar dacă le vedeai pe Claire şi pe Sadie împreună, nu puteai să nu te întrebi de ce Dumnezeu făcuse un copil. Ura să o ţină în braţe, să o alinte şi să o liniştească. Nu exagerez cu nimic. O ura. I-am dăruit lui Sadie toată dragostea mea, dar n-am izbutit să compensez niciodată lipsa de afecţiune a mamei.

WEST McCRAY:

Cine e tatăl lui Sadie?

MAY BETH FOSTER:

Nu ştiu. Cred că nici Claire nu ştia. Susţinea că îl cheamă Hunter, aşa că ăsta a fost numele de familie pe care i l-a trecut pe certificatul de naştere.

WEST McCRAY:

May Beth mi-a povestit apoi că Sadie a avut o copilărie singuratică în primii şase ani de viaţă, cei de dinaintea naşterii lui Mattie. Dependenţa de droguri a lui Claire a înlăturat orice urmă de afecţiune pe care ar fi nutrit-o pentru fiica ei, care s-a văzut astfel lipsită de atenţia pe care mama i-o datora.

Sadie era dureros de timidă din cauza bâlbâielii apărute, nu se ştie cum, la vârsta de doi ani. Poate că la mijloc a fost o treabă genetică. Ereditatea. Niciuna dintre rudele din partea mamei nu era bâlbâită, însă despre cele paterne nu se ştie nimic. May Beth a descoperit o casetă

audio pe care o făcuse când Sadie avea trei ani şi am găsit cu greu un casetofon la care s-o ascultăm.

MAY BETH FOSTER *(ÎNREGISTRARE):*

Haide, vorbeşte în microfon, scumpo! *(PAUZĂ).* Nu vrei? Pe urmă o să derulez caseta înapoi şi o să te auzi cum vorbeşti.

SADIE HUNTER [3 ANI] *(ÎNREGISTRARE):*

E m-m-magie!

MAY BETH FOSTER *(ÎNREGISTRARE):*

Da, scumpo, e magie! Hai, vorbeşte în microfon! Spune ceva, spune *salut*[1].

SADIE HUNTER *(ÎNREGISTRARE):*

D-d-dar v-v-vreau să... v-v-vreau să...

MAY BETH FOSTER *(ÎNREGISTRARE):*

Mai întâi trebuie să te înregistrăm.

SADIE HUNTER *(ÎNREGISTRARE):*

D-d-dar v-v-vreau să *ascult!*

WEST McCRAY:

Sadie nu şi-a învins niciodată gângăvitul. Poate că o intervenţie în fragedă copilărie i-ar fi fost de ajutor, însă May Beth nu a reuşit să o convingă pe Claire să facă ceva in sensul ăsta. Şcoala s-a dovedit a fi un adevărat iad pentru Sadie. Copiii nu sunt îngăduitori cu ceea ce nu înţeleg şi, potrivit lui May Beth, nici profesorii nu au manifestat prea multă bunăvoinţă.

MAY BETH FOSTER:

Sadie s-a descurcat până la urmă bine în pofida, şi nu datorită, profesorilor. Ei credeau că gângăvitul însemna că era proastă. Asta e tot ce am de spus despre ei.

WEST McCRAY:

Edward Colburn, 44 de ani, nu a uitat-o pe Sadie. Tocmai îşi începuse cariera ca profesor la şcoala elementară din Parkdale când Sadie i-a devenit elevă. Parkdale se află, aşa cum am mai menţionat, la o distanţă de patruzeci de minute cu maşina de Cold Creek şi acceptă elevi şi din alte oraşe, care sunt transportaţi la şcoală cu autobuzul, lată cum îşi aminteşte Edward de fosta lui elevă din clasa întâi:

EDWARD COLBURN:
Era mereu tachinată de colegi din cauză că se bâlbâia şi asta a determinat-o să se retragă în sine... Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă pentru a veni în întâmpinarea nevoilor ei, dar nu uitaţi că şcoala din Parkdale a fost dintotdeauna subfinanţată şi supraaglomerată. în plus, mama lui Sadie nu răspundea pozitiv încercărilor noastre şi... cum să vă spun, ăsta nu e genul de reţetă de succes pentru un copil. Situaţii de felul acesta se întâlnesc mai des decât s-ar crede şi nu întotdeauna în zone nedezvoltate economic. Sadie a fost lăsată să plutească la voia întâmplării şi a devenit o singuratică. Părea să nu o intereseze nimic. Era distantă, chiar mai mult decât atât... părea aproape goală pe dinăuntru.
MAY BETH FOSTER:
Şi pe urmă în viaţa ei a apărut Mattie.
WEST McCRAY:
în albumul foto al lui May Beth, a doua zi de după venirea pe lume a lui Mattie este marcată printr-o poză Polaroid în care Sadie, care avea la acea vreme şase ani, ţine în braţe un mic ghemotoc. Felul în care Sadie îşi priveşte surioara abia născută e imposibil de descris şi incredibil de tandru.
WEST McCRAY *(CĂTRE MAY BETH):*
Uite cum o priveşte pe Mattie... uau!
MAY BETH FOSTER:
Nu-i aşa? Sadie o iubea pe Mattie din toată inima şi dragostea aceasta i-a dat un scop în viaţă. Şi-a dedicat viaţa îngrijirii surorii ei. Era mică, dartot şi-a dat seama că mama ei nu era capabilă să aibă grijă aşa cum trebuie de Mattie.
WEST McCRAY:

Care era relaţia fetelor cu mama lor? **MAY BETH**

FOSTER:

Lui Claire îi plăcea de Mattie pentru că semăna cu ea. Mattie era păpuşa, nu fetiţa ei. I-a pus numele de familie Southern. Iar Mattie credea că Claire era cea mai bună mamă de pe lume...
Asta din cauza lui Sadie.

WEST McCRAY:
Cum adică?

MAY BETH FOSTER:
Sadie o acoperea pe Claire, ba chiar minţea şi încerca mereu să o prezinte într-o lumină bună. A convins-o pe Mattie că mama lor era bolnavă... Probabil că şi-a închipuit că, în felul ăsta, Mattie va suferi mai puţin când Claire avea, inevitabil, să o dezamăgească. Poate că nu a fost cea mai bună idee pentru niciuna dintre ele. Pe Sadie a costat-o mult, în special după ce Claire le-a părăsit. Nu ştiu nici dacă Mattie a înţeles pe deplin ce făcuse Sadie pentru ea. Poate că, dacă ar fi trăit mai mult, ar fi ajuns să aprecieze.

WEST McCRAY:
E dificil să te uiţi la pozele cu Mattie. Avea părul blond, lucios şi drept, ochi albaştri strălucitori şi faţa în formă de inimă moştenită de la Claire. Este aproape imposibil să îi admiri vitalitatea, fără să te gândeşti la modul în care a sfârşit.

WEST McCRAY *(CĂTRE MAY BETH):*
Nu pot să nu remarc că Mattie nu se uită la sora ei, Sadie, cu aceeaşi veneraţie.

MAY BETH FOSTER:
Mattie îşi iubea sora mai mare. O *adora,* doar că Sadie se purta cu ea ca şi cum i-ar fi fost mamă şi între ele s-a creat o relaţie specială. Nu uita că între fete era o diferenţă de şase ani. Faptul că avea grijă de Mattie a obligat-o pe Sadie să iasă din carapacea ei, a obligat-o să-şi folosească vocea, aşa bâlbâită cum era. În momentele când Sadie nu avea chef să vorbească sau nu reuşea să scoată sunete, Mattie ştia ce are de făcut

doar dintr-o privire. Ele două erau devotate una alteia în felul lor special. Nu cred să fi văzut în viaţa mea o astfel de pereche de surori. Am şi eu trei şi ţin enorm la ele, dar între noi n-a existat niciodată o relaţie de felul ăsta.

WEST McCRAY:

Pe măsură ce răsfoieşte paginile albumului foto, vocea lui May Beth devine tot mai nesigură. Când ajunge la ultima pagină, ochii i se umplu de lacrimi.

MAY BETH FOSTER:

Oh!

WEST McCRAY:

Ce este?

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

întoarce albumul spre mine. Pe pagina din stânga e o fotografie cu cele două fete. Stau tolănite pe canapeaua acoperită cu folie de plastic a lui May Beth, sub o pătură roşie cu portocaliu tricotată. Mattie ţine în poală un castron uriaş cu popcorn. Par complet absorbite de ceea ce urmăresc la televizorul din faţa lor; ulterior, May Beth avea să-mi explice că urmăreau probabil un film vechi. Le plăceau filmele clasice. Sadie era înnebunită după Bette Davis. Dar ceea ce îi atrage acum atenţia lui May Beth este pagina opusă din album. Care e goală. Aici fusese o poză, insistă ea dând paginile surescitată, în ideea că fotografia se desprinsese cumva din album. Se gândeşte că ar fi putut să cadă şi o caută pe jos. Nu e.

MAY BETH FOSTER:

Cum de... nu-mi explic ce... era o

poză cu fetele... da, ele două erau în poză... era... era, nu-mi amintesc exact, dar... *sigur* era o poză cu ele! Aici! Chiar aici!

sadie

Voi omorî un om.

îi voi fura lumina din ochi. Vreau să privesc cum se stinge. Se spune că nu trebuie să răspunzi violenţei

cu violență, dar uneori cred că violența este singurul răspuns. Asta i-a făcut el lui Mattie, asta merită și el.

Știu că ceea ce voi face nu o va aduce pe Mattie înapoi. Mattie nu se va mai întoarce niciodată.

Nu o fac pentru a-mi găsi pacea. Pacea nu o voi mai găsi niciodată.

Nu-mi fac iluzii: știu că după ce voi face ce voi face, prea puțin va mai rămâne din mine. Gândiți-vă însă cum ar fi să trăiești, zi după zi, știind că omul care ți-a ucis sora respiră aerul care ei i-a fost refuzat, că își umple plămânii cu el, că îi soarbe dulceața! Gândiți-vă că omul acesta simte sub picioare pământul în care ea a fost îngropată!

Am ajuns mai departe decât am ajuns vreodată.

Stau așezată pe scaunul din față și răsucesc un briceag între degete. Aerul miroase a apă stătută. închid ochii și îi deschid și mă regăsesc tot pe scaunul din față, tot răsucind briceagul între degete, iar aerul continuă să pută a depuneri de mâl dintr-un iaz. închid și deschid din nou ochii și e ca un vis care se repetă și în care fiecare pas înainte este răsplătit cu revelația de a ști că trebuie să o iei de la capăt și că nu există nicio linie de finiș, iar tu habar nu ai cum să te oprești.

— Mattie!

Ai-ul inițial din numele ei îl rostesc apăsând ușor buzele. Dublul *t* nu zăbovește decât atât cât să-mi ureze bun venit.

Pe când avea cinci ani, iar eu, unsprezece, Mattie obișnuia să se strecoare la mine în pat, speriată de întuneric, disperată să rostesc ceva care să o liniștească. Alinările mele fragmentate nu erau niciodată de ajuns; tot ce-i puteam oferi era prezența mea, iar ea se mulțumea cu atât, își lipea capul de

umărul meu şi adormea. Dimineaţa mă trezeam cu păturile strânse ghem în jurul trupuşorului ei şi perna mea sfârşea cumva întotdeauna sub capul ei. Când aveam unsprezece ani, iar ea, cinci, Mattie voia să vorbească la fel ca mine, se repezea şi stâlcea cuvintele, asta până ce Keith a bătut-o la fund şi i-a zis *Nimeni nu vorbeşte aşa dacă poate vorbi normal*, şi, oricât de tare l-am urât pentru asta, i-am spus lui Mattie că avea dreptate Keith. Când Mattie avea cinci ani, iar eu, unsprezece, n-am mai putut pretinde că fiecare propoziţie pe care încercam s-o rostesc avea şansa să-mi iasă corect din gură. îndurerată, timp de două săptămâni, am refuzat să mai vorbesc, până ce Mattie m-a privit cu ochii aceia ai ei imposibil de mari şi mi-a zis *Spune-mi ce vrei să zici*.

Keith nu este tatăl meu, dar uneori îi plăcea să pretindă că este, îi lăsa pe oameni să creadă asta şi-mi interzicea printr-o privire să-i corectez. îmi cumpăra bomboane de la benzinărie, indiferent dacă îi ceream sau nu, apoi se dădea în spectacol îndesându-mi-le în palmă, doar ca să mă audă cum mă chinuiam să-i spun *mulţumesc*. Noaptea mă aşeza la masă şi mă punea să învăţ pe de rost rugăciuni, spre încântarea lui May Beth, iar Mattie avea dreptate să se teamă de beznă, căci, noaptea, Keith venea la mine în cameră şi mă forţa să le recit.

Când aveam nouăsprezece ani, iar Mattie, treisprezece, Keith s-a întors.

Răsucesc încă o dată briceagul în palma transpirată şi simt greutatea mânerului negru şi a lamei necruţătoare dinăuntru. A fost al lui în urmă cu mult timp. Acum e al meu.

Şi îmi voi dăltui numele în sufletul lui .FETELE

EPISODUL 2

WEST McCRAY:

în episodul anterior vi le-am prezentat pe cele două fete, Mattie Southern şi Sadie Hunter, protagonistele *pod*-cast-ului nostru. Mattie a fost ucisă, iar trupul i-a fost găsit în apropiere de Cold Creek, Colorado, oraşul în care locuia. Sadie a fost dată dispărută şi maşina pe care o conducea, cu toate obiectele ei personale înăuntru, a fost descoperită, abandonată, la sute de kilometri distanţă de casă. May Beth, bunica de împrumut a fetelor, m-a rugat să o ajut să o găsească pe Sadie şi să o aducă acasă.

Pentru ascultătorii care abia acum au deschis radioul, acesta este un *podcast*, aşa că, dacă nu aţi prins primul episod, îl puteţi urmări acum. Povestea continuă şi timpul pe care îl avem la dispoziţie pare insuficient, dar presupun că asta e valabil pentru fiecare dintre noi.

(TEMA MUZICALĂ „FETELE") **CRAINICUL:**

Emisiunea *Fetele* vă este oferită de Macmillan Publishers.

WEST McCRAY:

Claire şi-a părăsit copiii când Sadie avea şaisprezece ani, iar Mattie, zece. La acel moment, Claire se abandonase total dependenţei de droguri, aşa că ieşirea ei din scenă a fost urmarea oarecum logică a acestei situaţii. Ultima conversaţie pe care May Beth a purtat-o cu ea a avut loc cu două zile înainte ca femeia să îşi abandoneze viaţa de până atunci şi copiii în Cold Creek.

MAY BETH FOSTER:

Mi-a cerut bani şi mi-am dat seama ce intenţiona să facă. Mi-a spus că banii erau pentru fete, ca să le ia de mâncare, şi i-am răspuns *Spune-mi ce-ţi trebuie şi o să-ţi cumpăr eu de la Stackett.* A zis *Nu, am nevoie de bani.* Ne am certat mai rău ca niciodată. Am încercat să nu o presez prea tare, pentru că de fiecare dată când făceam aşa, le ţinea pe fete departe de mine...
Aşa, şi atunci i-am zis să se adune, i-am zis că încă e tânără şi poate să-şi refacă viaţa şi că Dumnezeu o va răsplăti pentru străduinţele ei, dar n-a vrut să m-asculte. A trântit telefonul aşa de tare, că mi-au ţiuit urechile toată noaptea.

WEST McCRAY:

în ziua următoare, May Beth a plecat într-o vacanţă de două săptămâni în Florida, în vizită la fiica ei. Peste o zi, Claire a părăsit Cold Creek.
Mattie tocmai intrase în clasa a cincea şi se simţea bine în pielea ei. Sadie îşi împărţea timpul între orele de curs la liceu - care, potrivit lui May Beth, îi displăceau profund şi munca la benzinăria McKinnon.
Şeful ei, Marty McKinnon, şi-a trăit toţi cei patruzeci şi cinci de ani de viaţă în Cold Creek şi nu are nicio intenţie să părăsească oraşul. Este un tip roşcovan, bine făcut şi cu o statură impunătoare, dar toată lumea din Cold Creek îl consideră un uriaş blând, un om capabil să-ţi dea cămaşa de pe el, dacă nu ţi-e prea teamă să i-o ceri.

MARTY McKINNON:

Sadie era un copil bun şi harnic. Eu nu aveam nevoie de un ajutor, dacă înţelegi ce vreau să spun. Vezi tu, ea încercase să-şi găsească o slujbă peste tot în oraş înainte de a veni la mine. Se discuta despre asta la bar la Joel. Oamenii râdeau de ea...

WEST McCRAY:

Ce anume spuneau?

MARTY McKINNON:

Că numai printr-o minune Sadie avea să-şi găsească o slujbă plătită. Că nu era bună de nimic şi abia dacă putea rosti două vorbe, aşa că de ce ar fi angajat-o cineva? Chestii de genul ăsta... Mi s-a părut nedrept cum o judecau ei, aşa că atunci când, într-un final, a venit la mine, i-am oferit un loc de muncă. A fost aşa de recunoscătoare, că m-a îmbrăţişat, pentru prima şi ultima oară. Dacă ai fi cunoscut-o, ai fi aflat că nu era o... Era o fată închisă în sine de felul ei. Ca să afli ceva de la ea trebuia să-i smulgi cuvintele cu cleştele. Cred că se temea să nu sune cineva la Protecţia Copilului şi să i-o ia pe Mattie. Dar asta era prea puţin probabil.

WEST McCRAY:

De ce? Fetele aveau, în mod cert, nevoie de ajutor.

MARTY McKINNON:

Da, numai că pe aici cam toată lumea are, pricepi? Şi nu ne place să le facem necazuri celorlalţi. Totuşi, Sadie se temea şi credea că plecarea lui Claire avea să schimbe totul - de parcă May Beth ar fi lăsat să se întâmple aşa ceva -, aşa că nu a spus nimănui nimic despre Claire şi a pus-o pe Mattie să jure că nu va sufla o vorbă. Dar o săptămână mai târziu, pe la patru dimineaţa, am primit un telefon disperat. Era Mattie. Credea că Sadie era pe moarte. M-am dus cu maşina la parcul de rulote şi am găsit-o pe Sadie bolnavă. îi era aşa de rău, încât am dus-o la spital. Acolo i-au făcut nişte perfuzii şi au pus-o pe picioare. Nu ştiu exact ce-a avut, oricum ceva grav. Dar a trecut.

MAY BETH FOSTER:

Cred că de vină a fost stresul în care a trăit după plecarea lui Claire.

MARTY McKINNON

:Când eram la spital, în sala de aşteptare, la un moment dat, Mattie şi-a pierdut cumpătul. A început să plângă de-i ieşeau ochii din cap. Mattie era cam melodramatică,

semăna cu Claire, însă de data asta era vorba de ceva serios. Era, pur şi simplu, înspăimântată de moarte, l-am cumpărat bomboane de la automat şi am încercat să o liniştesc şi atunci mi-a spus că mama le părăsise şi că, dacă se afla, va fi despărţită de Sadie şi ele două nu se vor mai revedea niciodată. Dumnezeule mare, fata era aşa de înspăimântată, că a vomat pe mine! A făcut o mizerie de nedescris. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să o sun pe May Beth în Florida, iar ea s-a urcat de îndată în avion şi s-a întors chiar în ziua aceea. May Beth ţine foarte tare la fetele astea. Sadie s-a supărat aşa de rău pe Mattie pentru că îmi povestise despre Claire, pe mine fiindcă îi spusesem lui May Beth şi pe May Beth pentru că aflase, încât nu a mai vorbit o săptămână cu niciunul dintre noi.

MAY BETH FOSTER:

E ciudat, dintotdeauna am ştiut că Claire o să plece într-o bună zi, totuşi nu am fost pregătită atunci când s-a întâmplat. Practic, Sadie nu avusese o mamă niciodată, aşa că, într-un fel, nici n-a simţit că era o pierdere. Singurul lucru de care se temea era să nu-şi piardă familia care îi mai rămăsese, adică pe Mattie. Iar Mattie... Mattie a fost, pur şi simplu, distrusă.

WEST McCRAY:

Povesteşte-mi mai în amănunt!

MAY BETH FOSTER:

Am crezut că suferinţa o s-o termine. Serios vorbesc! Mattie a căzut în depresie şi refuza să mănânce. A slăbit, ea, care era deja prea slabă! Dormea prost... avea coşmaruri cu Claire, care le părăsea, deschidea ochii şi-şi dădea seama că nu fusese doar un vis. Nici măcar Sadie nu reuşea s-o liniştească. Jumătate din timp era isterică, iar în rest, aproape catatonică. I-am spus lui Sadie că trebuia s-o ducem pe Mattie la doctor, dar... Sadie n-a vrut să mă asculte şi adevărul e că nici eu nu eram convinsă că merita să o facem. în schimb, a

renunţat la liceu. S-a gândit că lucrurile se vor îmbunătăţi dacă stătea acasă.

WEST McCRAY:

Şi aşa s-a întâmplat?

MAY BETH FOSTER:

Nu. Un singur lucru a scos-o pe Mattie din starea în care se afla.

WEST McCRAY:

La trei luni după ce le părăsise, fetele au primit pentru prima şi singura dată un semn de viaţă de la Claire. Era o carte poştală, recuperată ulterior din maşina abandonată a lui Sadie, împreună cu celelalte obiecte personale. Pe faţă era tipărită o imagine cu palmieri pe fundalul unui cer albastru, frumos, fără nori. *Salutări din însoritul LA! Mi-e dor de tine!,* aşa suna textul. Vederea îi era adresată numai lui Mattie şi pe dosul ei Claire mâzgălise cu scrisul ei aproape neinteligibil *Să fii fată cuminte, Mats.*

MAY BETH FOSTER:

Mattie a prins din nou viaţă după ce a primit vederea. începând din acel moment, a făcut o fixaţie pentru LA - ele două trebuiau să meargă acolo, *neapărat* trebuiau să meargă, mama lor le aştepta ca să înceapă împreună o viaţă nouă.

Cartea asta poştală a fost un lucru rău, dar m-a şi bucurat într-un fel. Datorită ei, lui Mattie i-a revenit culoarea în obraji, iar noi ne-am recăpătat fetiţa, însă pe de altă parte, nici ea, nici Sadie nu au mai fost la fel după asta.

WEST McCRAY:

Sadie a refuzat să o caute pe Claire? **MAY BETH**

FOSTER:

Era un lucru imposibil, din mai multe motive. în primul rând, banii. Nu-şi permiteau sa călătorească. Apoi, nu •,.ii<iu unde să o caute pe Claireîn LA. Şi hai să fim

serioşi, piobabil Claire scrisese cartea aia poştală când era dro- • j.ilă. Şi nu le ceruse fetelor să o caute. Cartea poştală era **un** mesaj de despărţire pe care Mattie nu l-a înţeles sau **nu** l-a acceptat. Şi Sadie, ei bine, Sadie ar fi putut să se prefacă mai afectată, de dragul lui Mattie, numai că n-a l.icut-o.

WEST McCRAY:

Mattie a învinovăţit-o pe Sadie pentru plecarea lui

Claire? **MAY BETH FOSTER:**

Nu, nu pentru asta, ci pentru că nu a vrut să o caute.

WEST McCRAY:

Ce a vrut Claire să spună cu mesajul acela adresat lui Mattie, Să *fii fată cuminte?*

MAY BETH FOSTER:

Când Mattie era fetiţa cuminte a lui Claire, asta însemna de obicei că se purta urât cu Sadie. îmi pare rău, ştiu că dau impresia că Mattie era un copil rău, dar nu-i aşa. Era doar mică, nu înţelegea. Mattie o iubea pe Sadie, însă pe Claire o venera.

WEST McCRAY:

După primirea cărţii poştale, relaţia dintre fete s-a deteriorat treptat.

MAY BETH FOSTER:

Mi se rupea inima s-o văd pe Mattie cum se purta cu Sadie. Atât de urât! Iar Sadie îi ierta totul. Ştia de unde venea furia lui Mattie şi i-o trecea cu vederea. Şi totuşi nu era nici ea o sfântă, nici poveste. Uneori se enerva şi îi spunea lui Mattie că era proastă, că nu pricepea nimic... Era prima ruptură dintre ele şi se adâncea pe zi ce trecea. Era uimitor cum se agăţa Mattie de Claire şi Sadie de Mattie.

în luna dinaintea morţii lui Mattie, relaţia dintre ele se înrăutăţise şi mai tare. Mattie crescuse şi era pe cale să devină femeie, o perioadă dificilă în viaţa unei fete. Avea propria personalitate şi propriile idei, diferite de ale lui Sadie. Şi deşi nu mi-a mărturisit niciodată, ştiu că Sadie suferea din pricina asta.

Ştii... mă gândesc ca dacă Claire n-ar fi trimis cartea aia poştală, dacă s-ar fi despărţit de ele mai simplu şi mai clar, Mattie ar fi ajuns să se *împace cu* situaţia. Dar nu, Claire a stricat totul de la distanţă, tocmai din LA, şi pe tema asta s-a certat Sadie cu Mattie în noaptea când Mattie a dispărut.

WEST McCRAY:

Singurul aspect asupra căruia toată lumea pare să fi căzut de acord este catalizatorul dispariţiei lui Mattie: încercarea ei de a părăsi Cold Creek în căutarea mamei. Faptul că s-a urcat în camioneta condusă de un ucigaş pentru ceea ce spera să fie prima etapă a drumului către LA.

MAY BETH FOSTER:

Mattie n-ar fi fugit de acasă dacă n-ar fi primit cartea aia poştală. Cartea poştală care a bântuit-o pe Sadie. Şi care... Dacă

Sadie e în viaţă, ştiu că
o bântuie şi acum

.sadie

Ceva se izbeşte de parbriz.

Poc!

Ochii mi se deschid, inima mi se zbate în piept şi gâtul protestează printr-o succesiune de pârâituri alarmante faţă de unghiul nefiresc în care a stat blocat. Sar pe bancheta din spate a maşinii, înainte de a pricepe ce se petrece. Doi copii, doi băieţi de vreo zece sau unsprezece ani, stau la circa un metru şi jumătate de automobil. Sunt amândoi atât de slăbănogi şi de prost îmbrăcaţi, încât May Beth ar zice *Vai de mama lor!* Unul ţine o minge de baschet în mână. Se uită duşmănos la mine. Aruncă mingea în parbriz. *Poc!* Mingea saltă şi revine în mâna lui. Ia din nou la ţintă parbrizul şi simt cum furia urcă în mine. Mă întind peste banchetă spre scaunul şoferului şi ajung la claxon. Apăs tare şi nu-mi iau palma de pe el.

Cei doi o iau la goană.

Las urletul nazal al claxonului să umple această zonă dezolantă în timp ce-i urmăresc pe băieţi fugind pe picioarele lor deşirate. Abia când aceştia dau colţul, îmi ridic mâna şi las tăcerea să se aştearnă. Am parcat într-o fundătură mărginită de case aflate în diverse stadii de construcţie şi cu un panou mare anunţând data de finalizare a complexului rezidenţial, care mi se pare imposibil de apropiată. Chiar vizavi de locul ales de mine văd un iaz mlăştinos şi apa uşor vălurită de la gâzele ce zboară pe deasupra.

Pornesc motorul şi-l las să meargă foarte puţin timp, atât cât să verific cât e ceasul. Este ora opt dimineaţa. Isuse! May Beth zice că este nepoliticos să deranjezi pe cineva înainte de ora nouă şi nici atunci nu e tocmai în regulă să apari la uşa omului, dacă nu e la mijloc o urgenţă. îmi masez ceafa, apoi iau rucsacul de

pe podea şi scotocesc prin el până ce dau de o sticlă cu apă pe jumătate plină, de periuţa şi de pasta de dinţi. Mă spăl şi deschid portiera pentru a mă clăti şi a scuipa afară apa. Stomacul îmi chiorăie de foame. Mi-ar prinde bine ceva de mâncare. în torpedou am o jumătate de pungă de chipsuri cu sare şi oţet. O termin cât ai clipi, apoi îmi ling degetele şi simt gustul sărat-acrişor. Mattie s-ar fi enervat dacă m-ar fi văzut făcând asta, mi-ar fi spus că pe *ea* nu o las niciodată să mănânce un mic dejun aşa aiurea, şi asta pentru că Mattie voia, din principiu, să imite tot ce făceam eu, fiindcă aşa sunt surorile mai mici.

Te-ar opri din creştere, aşa i-aş fi spus. *Doar nu vrei să rămâi mică toată viaţa!*

Mattie ar fi crescut mai înaltă decât mine. Odată ce-i vedeai picioarele, imediat îţi dădeai seama de asta. Erau cu mult mai lungi decât celelalte părţi ale corpului, şi dacă te zgâiai suficient de mult timp la ele, restul corpului ei ţi se părea ciudat. Braţe prea slăbănoage, bust prea scurt, mâini prea mari. Mattie abia aştepta momentul când avea să se uite de sus la mine, iar mama mă prevenise că momentul se apropia, îmi zicea mereu asta atunci când mă certam cu Mattie, pentru că mama îi lua întotdeauna apărarea. Dacă ne am fi certat cu privire la culoarea cerului şi Mattie ar fi zis că acesta era roşu, mama ar fi spus că avea dreptate, şi asta numai ca să vadă cum aş fi reacţionat. Nu pot să exprim prin cuvinte ce sentimente ai când ţi se întâmplă aşa ceva, dar pot să vă spun cât de amar este gustul.

Mă îmbrac, înlocuiesc cămaşa Henley murdară, lenjeria de corp şi blugii cu o pereche de colanţi boţiţi, lenjerie curată şi un tricou încă purtabil. Cât de curând va trebui să caut o spălătorie, asta dacă o să mă îndur să mă despart de câţiva bănuţi. Iau peria de păr şi mi-o

trec încet prin firele încâlcite, în încercarea de a face să treacă timpul, după care îmi strâng claia într-o coadă de cal. îmi umezesc degetul mare şi-mi netezesc l irele de păr din sprâncene. îmi trec limba peste dinţi şi înlătur o bucăţică de piele moartă de pe buza de jos, apoi pornesc motorul şi intru în oraşul Wagner.

Localitatea asta mă duce cu gândul la o pasăre phoenix înainte de a muri şi a renaşte. Cartierul aflat în construcţie unde mi-am petrecut noaptea e emblematic pentru ceea ce va deveni oraşul după ce restul va fi mistuit de flăcări: un ciudat punct de atracţie turistică renăscut din propria cenuşă. Deocamdată însă, oriunde îmi îndrept privirea, nu văd decât crăpăturile care îmi amintesc de Cold Creek. Oameni care se zbat să îşi găsească un spaţiu un pic mai bun decât cel de dinainte, fără a reuşi vreodată să dea peste vreunul care să le fie cu adevărat pe plac.

Parchez maşina în faţa unei şcoli elementare cu aspect neîngrijit, traversez parcarea şi dau ocol clădirii spre locul de joacă din spate, vizavi de care se află o casă. îmi vâr mâinile în buzunare şi mă încordez în timp ce înaintez. Văd oameni la leagăne, sunt cu spatele la mine. Un bărbat şi o fată, unul lângă altul. Când bărbatul îşi trece braţul pe după lanţul leagănului pentru a şi aşeza mâna pe umărul mic şi osos al fetei, încetinesc pasul.

— Eşti bine? îi murmură el fetei în timp ce picioarele îi zgârie pământul în ritmul lent al balansării leagănului.

Are o voce blândă, mătăsoasă.

— Ştiu că e ceva nou pentru tine, dar nu-ţi face griji, nu e nimic în neregulă cu mine... şi dacă vrei să-mi povesteşti ceva, sunt aici ca să te ascult.

Umerii fetei se încordează, fiecare muşchi se contractă la atingerea degetelor noduroase pe pielea ei goală. Tace şi ştiu că nu va spune nimic, ştiu de ce îşi ţine limba în gură. Pentru că nu are încredere în bărbat. Blândeţea pe care o afişează el nu i se citeşte şi în ochi şi, chiar dacă fata nu-i decât o puştoaică slăbănoagă de unsprezece ani, este isteaţă. Presimte liniştea dinaintea furtunii, calmul care sfârşeşte în haosul cel mai adânc. Nimic la acest tip care *nu are nimic în neregulă* nu i se pare la locul lui. Este prea sobru, prea preocupat, prea omniprezent în locuri unde crede ea că se află singură. Plus multe alte lucruri pe care fata nu ştie cum să le explice în cuvinte, ca, de exemplu, felul în care o atinge în clipa asta, mai familiar decât ar avea dreptul şi mai intim decât s-ar cuveni.

— Totul o să fie bine, Sadie! zice bărbatul. Marlee Singer.

Ăsta era numele pe care Caddy mi-l dăduse atunci când îmi lipisem cuţitul de gâtul lui după ce îşi dezlegase cureaua de la pantaloni şi o lăsase să atârne pe lângă blugi. I-am simţit vorbele rostite sub apăsarea lamei. *Marlee Singer*. După care adăugase: *Locuieşte în Wagner. Ea îţi poate spune mai multe despre Darren Marshall*. înainte de a-l lăsa în pace, l-am obligat să-şi lase pantalonii în vine, ca să mă asigur că nu se poate lua imediat după mine.

Pietrişul scârţâie sub tălpi în timp ce străbat aleea care duce la uşa casei lui Marlee. Dincolo de uşă nu se întrezăreşte niciun semn de viaţă, nicio fluturare curioasă de perdea la fereastră. Ciocăn şi aştept. O maşină trece pe stradă. îmi plimb degetele prin păr şi mă întorc cu faţa spre drum. Ultima oară când m-am uitat la ceas era 9:45, dar poate că femeia nu s-a trezit

încă. Mă răsucesc din nou cu faţa către casă, în speranţa de a surprinde o mişcare la etaj, însă nu se întâmplă nimic.

Mă strecor prin spatele casei şi arunc o privire înăuntru prin primul geam care îmi iese în cale.

O cameră de zi. Cu mâinile sprijinite pe pervaz, mă întind cât pot ca să văd mai bine. O canapea. O măsuţă. Pe podea zac împrăştiate jucării pentru băieţi şi... în depărtare aud cum uşa de la intrare se deschide, iar, după câteva secunde, cineva se apropie. îi simt greutatea privirii, când mă cântăreşte din ochi tot mai intens pe măsură ce se îndreaptă spre mine. Broboane de sudoare îmi apar pe frunte şi printre firele de păr şi alunecă încetişor pe ceafa, iar când mă răsucesc, mă trezesc faţă în faţă cu femeia pe care o caut.

Marlee.

— Cine naiba eşti?

Aş zice că se apropie de patruzeci, deşi mai are câţiva ani până atunci. îşi ţine părul alb-blond strâns bine la spate într-o coadă de cal şi gura îi arată ca o rană din cauza rujului de un roşu-aprins. Pometi înalţi. Sprâncene albe sau poate că nu are. Este osoasă, aproape la fel ca Mattie, dar nu fiindcă ar fi în creştere, ci de la droguri, de la vreo boală gastrică sau de la lipsa de bani. Recunosc simptomele, dar nu reuşesc întotdeauna să le diferenţiez. Poartă un tricou vintage scurt, imprimat cu imaginea lui Mickey Mouse şi înnodat sub sâni. Pe abdomenul roz văd nişte linii argintii. Nu are semne de înţepături pe braţe, cum avea Caddy.

— Ce mama dracului cauţi aici?

Are o voce aspră, pe care nu mi-o pot imagina şoptind sau cântând.

Simt că o funie mă strânge de gâtlej. îmi las ochii să fugă încolo şi încoace prea mult timp. Femeia pare pe punctul de a suna la poliţie. *Hai odată, spune ce ai de spus*, îmi zic în gând. *Hai odată!* Aşa se răţoia Keith la mine atunci când îşi pierdea răbdarea. Iar dacă stăteam aproape, mă prindea de cap cu o mână, ca şi cum, dacă mă strângea, ar fi putut să-mi scoată vorbele cu forţa.

— *Alo?* flutură ea o mână prin faţa mea. De ce dai târcoale pe aici? Ce-ai zice dacă aş chema poliţia?

Răsuflu cu greu.

— C-c-caut pe c-c-cineva.

Marlee îşi pune mâinile osoase în şolduri. Cred că aş putea să-i înconjor mijlocul cu degetele o dată, dacă nu de două sau de trei ori. Cred că aş putea să o frâng în două, numai că e ceva în fiinţa ei care îmi spune că n-aş ajunge prea departe în tentativa asta, că m-aş trezi pe neaşteptate cu gâtul despicat. Presimt că are o forţă care impune respect.

— Cauţi pe cineva la mine acasă?

Face un pas în faţă şi rezist cu greu tentaţiei de a mă retrage.

— Hai să o luăm pe rând şi încet: deci cine naiba eşti?

— L-L-Lera.

Uneori mă întreb cum de a ajuns mama să pună *Sadie* şi *Lera* laolaltă. Când o întrebam, îmi răspundea de fiecare dată *Păi trebuia să-ţi zic cumva, nu-i aşa?* Trebuie totuşi să fi avut un motiv anume. Cel puţin aşa aş vrea să cred. Chiar şi simplul fapt că i-au plăcut ambele nume suficient de mult cât să le alăture, cu toate că, rostite unul după altul, nu sună prea bine.

— Lera...

— C-C-Caddy Sinclair m-m-mi-a dat numele t-t-tău.

Ochii îi fulgera într-un mod care-mi displace.
— A z-z-zis că ai p-p-putea să mă ajuţi.
— Nu zău? Aşa a zis? Şi pe cine cauţi?
— Darren M-M-Marshall.
Scoate un hohot de râs, un sunet gâtuit şi neplăcut care îmi dă fiori pe şira spinării.
— Faci mişto de mine! zice.
Nu e o întrebare. Pufneşte din nas şi-şi trece un braţ peste nas. Un plânset de copil răzbate până în stradă. Marlee se îndură să-mi arunce o umbră de privire înainte de a porni în direcţia lui.
— Du-te acasă, fato! zice, apoi se face nevăzută.
O aud cum închide, trântind, uşa casei.
Doar n-am bătut atâta drum ca să mă întorc de unde am venit!
Ocolesc casa şi mă aşez pe verandă, cu picioarele întinse în faţă, gleznele încrucişate şi rucsacul pus alături. Mă uit la cer şi urmăresc cum albastrul lui de nu-mă-uita devine treptat tot mai intens şi se transformă în altceva... cum îi spune oare? Da, *azuriu*.
Mă holbez până ce soarele îmi intră în ochi şi mă forţează să-mi feresc privirea. Pielea mi se coace la soare, apoi se arde, gura mi se usucă. Asta înseamnă să-ţi faci rău cu mâna ta? Să simţi cum te cuprinde durerea şi să o laşi să-şi facă de cap?
Af *putea să mor,* îmi spun fără să simt nimic la gândul ăsta.
E trecut cu puţin de ora trei când uşa casei lui Marlee se crapă cu un scârţâit şi mă trezeşte din amorţeală. Nu ridic capul decât când o aud rostind „Mişcă-ţi fundul înăuntru!”
Lasă uşa să se trântească în urma ei, iar eu îmi încep tentativa dureroasă de a mă sălta în picioare. Corpul mi-a amorţit, pielea arsă mă ustură rău. Mă forţez să-mi ţin umerii drepţi şi intru în casa lui Marlee de parcă

ar fi a mea. Înăuntru miroase a stătut şi a fum, ca şi cum cineva ar fi închis dinadins toate geamurile înainte de a desface un pachet de Lucky Strike.
Mă aflu într-un hol slab luminat, de unde se urcă spre etaj. Holul se deschide în două direcţii, livingul, pe care l-am văzut deja, şi bucătăria. Din aceasta din urmă îşi face apariţia Marlee. E îmbrăcată altfel, cu o pereche de blugi cu rupturi atât de artistice de-a lungul picioarelor, încât nu îmi dau seama dacă au fost făcute intenţionat sau nu, şi o bustieră decoltată ce lasă la vedere claviculele împodobite cu un tatuaj reprezentând un cuţit înconjurat de flori, ce pare că se uită provocator la mine.
— Presupun că alt mod de a te face să pleci de pe verandă nu există, zice Marlee.
Dau din cap în semn de încuviinţare şi-mi încrucişez braţele la piept. Şi le încrucişează şi ea.
— Te-ai cam ars.
— D-d-da.
— O să ai dureri mari mâine.
Deja am.
— D-d-da, probabil.
Mijeşte ochii.
— De ce vorbeşti aşa?
— N-n-ai mai auzit pe n-n-nimeni b-b-bâlbâit?
— Ba, sigur că da. Voiam să ştiu însă *de ce.*
— N-n-norocul meu.
— Şi zici că-l cauţi pe… Darren, zice, iar eu încuviinţez din cap.
Oftează şi se îndreaptă înapoi către bucătărie.
— Nu sta acolo ca o momâie!
Am dureri mari, pielea îmi stă întinsă prea strâns peste oase. Fac un efort de imaginaţie şi mă închipui într-un alt loc decât acela pârjolit de soare în care m-am aflat, doar pentru a fi în stare să mă mişc.

Când reuşesc, într-un târziu, să intru în bucătărie, o găsesc pe Marlee rezemată de blat. Locul e întors cu fundul în sus, dar fără a fi dezgustător, imaginea fidelă a unei femei din partea căreia n-ai cum să te aştepţi să se ocupe simultan de copilul ei şi să spele vasele. Chiuveta e plină până la refuz cu farfurii, castroane, pahare şi cănuţe. Pe peretele opus, lipită de el, se află o masă mică, iar deasupra o fereastră cu vedere spre curtea şcolii, situată vizavi. De o parte şi de alta a mesei sunt două scaune tapiţate. Din unul din ele iese umplutura. Totul în jur are un aer retro, dar nu căutat, e prea amestecat. Podeaua e acoperită cu linoleum rupt pe alocuri, iar pereţii sunt zugrăviţi în bej. Perdelele de la geam sunt într-o nuanţă intensă de verde-pădure. Impresia generală e de urâţenie.

— F-f-frumos l-l-loc!

Ştie că mint, dar nu-i pasă. Marlee mă măsoară din cap până în picioare. Cotrobăi prin rucsac după poză şi i-o întind. Are degetele lungi şi când vede imaginea de 8x6 centimetri, îi tremură atât de imperceptibil, încă mă întreb dacă nu cumva doar mi s-a părut.

— Isuse! murmură ea.

— Sunt f-f-fiica lui.

Nu ştiu dacă e cazul să apelez la acest şiretlic, dar nu vreau să risc să aflu când va fi prea târziu. Marlee scoate acelaşi sunet gâtuit ca mai înainte. îmi înapoiază poza şi deschide un sertar, de unde extrage un pachet de ţigări. Aprinde una şi începe să pufăie. Când inhalează primul fum, ridurile din jurul gurii devin foarte vizibile.

— Vrei să zici că *Darren Marshall* are o fiică?

Rujul a lăsat o pată pe filtrul ţigării. Observ ce încordată îi e faţa, cât de chinuit îi ies vorbele din gură.

Pufăie de alte două ori, tuşeşte şi aş putea să jur că aud cum ceea ce nu poate scoate din plămâni rămâne acolo şi se acumulează.

— Şi că fiica aia eşti tu?

— Da.

— Şi fetiţa mai mică e tot a lui?

— N-n-nu.

— Vrei să bei ceva?

Dau din cap că da. Vreau ceva de băut şi, mai mult decât atât, ceva de mâncat. Deschide frigiderul şi scoate o cutie de Coca-Cola. Şocul aluminiului rece în palma mea este cea mai plăcută senzaţie pe care o simt după mai multe ore. Desfac capacul, care sâsâie încântător, şi ascult sunetul scos de bule.

— Probabil că n-a rămas mult timp prin preajmă.

— D-d-destul.

— Şi chiar e tatăl tău?

Aşteaptă să golesc pe jumătate doza de Coca-Cola înainte de a mă întreba. Las bulele de carbon să-mi răcorească gura, o senzaţie agreabilă, deşi trecătoare.

— Darren...

— D-d-de ce îi r-r-rosteşti n-n-numele aşa?

De parcă i s-ar fi aşezat ceva străin pe limbă, ceva căruia vocea ei se opune.

Nu apucă să răspundă, căci de la etaj răzbate acelaşi plân- set de copil pe care l-am auzit şi mai devreme. Marlee înjură *(rahat),* aruncă ţigara în chiuvetă şi lasă apa să curgă peste ea. Arată spre unul dintre scaune. „Pune ţi fundu' aici! Mă întorc imediat!" Şi nu se mişcă până ce nu mă aşez. Iese grăbită din bucătărie şi îmi aruncă peste umăr *Să nu cumva să te prind că furi ceva.* Avertismentul mă face să cercetez locul, căci, înainte de asta, nimic din casă nu mi se păruse demn de a fi furat. Pe masă zac facturi cu termenul depăşit. La vederea lor, în stomac mi se pune un ghem de

mărimea unui grepfrut. E genul de spaimă pe care, odată ce ai cunoscut-o, n-ai cum să o mai uiți. Panica aceea copleşitoare care te cuprinde când ai nevoie de bani şi nu ştii de unde să îi iei.

Marlee se întoarce după câteva momente cu un băieţel atârnat la şold. Are acelaşi păr alb-blond ca al mamei şi o nefericită tunsoare castron. Ochii îi sunt mai albaştri decât cerul, iar năsucul îi e aşezat pe cea mai rotunjoară faţă din câte am văzut. Are braţe şi picioare dolofane. Bănuiesc că toţi banii de coşniţă ai lui Marlee sunt băgaţi în el. Puştiul se răsuceşte fără astâmpăr până ce dă cu ochii de mine, iar atunci îşi îngroapă sfios faţa în umărul mamei. Marlee îmi arată un scaun înalt, pliat şi rezemat într-un colţ al bucătăriei.

— Vrei să-l desfaci, te rog?

Cinci minute mai târziu, copilul stă aşezat în scaunul lui, iar Marlee scotoceşte din nou prin frigider. Fiul ei mă urmăreşte din priviri, iar asta îmi dă fiori şi-mi aminteşte de copiii ăia malefici din *Oraşul blestemat*[1]. Singurul bebeluş de care mi-a plăcut vreodată a fost Mattie. În viaţa mea nu am văzut copil mai drăgălaş! Atât de rotunjor, de moale, de dulce! Se născuse cu un smoc de păr blond în vârful capului şi, mult timp, alte fire nu i-au mai crescut. Arăta ca un moţ şi asta mă făcea să râd. Îşi ţinea pumnişorii încleştaţi tot timpul, de parcă voia să provoace pe cineva la luptă, de parcă aştepta ziua în care avea să fie suficient de mare pentru a se bate. Îi plăcea să-mi prindă degetele într-o strânsoare surprinzător de puternică. Avea atâta forţă Mattie...

Era perfectă!

[1] ***Village of the Damned,*** **film horror din 1995 (n. tr.).**

— C-c-cum îl c-c-cheamă?

— Breckin.

Îl aşază mai bine în scaun, ia nişte piure de mere cu linguriţa şi i-l vâră în gură. Breckin gângureşte şi jumătate din mâncare aterizează pe bluza lui. Marlee râde, un râset diferit de cel pe care l-am auzit mai devreme. Indulgent şi blând. Cel mai drăguţ sunet pe care l-a scos până acum. îi murmură nişte drăgălăşenii fiului ei.

—Unde e D-D-Darren?

May Beth zice că sunt deconcertantă uneori, când vreau să obţin un răspuns clar şi tai vorba cuiva care mă enervează debitând prostii, fără a pierde vremea ca să îl fac să se simtă mai confortabil. N-am de gând să mă schimb, aşa încât cui nu-i place n-are decât să facă ce poftеşte. Nu ştiu dacă Marlee e din categoria asta, faţa ei nu-mi spune nimic. Zâmbetul i se şterge de pe buze, însă ochii îi sunt aţintiţi în continuare asupra lui Breckin.

— Puştoaico! zice ea într-un târziu şi tare aş vrea ca oamenii să nu-mi mai spună aşa. N-am nici cea mai vagă idee cine eşti şi îţi închipui că îţi voi spune tot ce ştiu despre el?

— M-m-mai mult sau m-m-mai puţin.

Vâră altă linguriţă cu piure în gura lui Breckin.

— Ce treabă ai cu el?

— V-v-vreau să-l omor.

Linguriţa se opreşte la câţiva milimetri de faţa lui Breckin, care reacţionează imediat, surprins. Bate cu palmele pe braţele
scaunului, solicitând atenţia mamei. Marlee vâră linguriţa în gura băieţelului, după care o aşază deoparte.

— G-g-glumesc! zic eu.

— Mda, răspunde ea.
Mă joc cu capacul dozei de Coca-Cola, îl prind sub unghie, apoi îi dau drumul cu zgomot. Marlee zice:
— Am poftă de-o ţigară.
— P-p-ăi n-ai d-d-decât să fumezi!
— Nu fumez de faţă cu copilul.
Până la urmă, îşi calcă pe suflet. Se duce într-un colţ al bucătăriei şi îşi aprinde o ţigară. Are grijă să-şi întoarcă faţa de la Breckin de fiecare dată când dă fumul afară, ca şi cum asta ar avea vreo importanţă.
— A stat pe aici vreo doi ani, zice.
— M-m-mergea la l-l-localul lui Ray.
— Da, uneori.
Se foieşte şi-şi muşcă buza.
— De unde ziceai că eşti?
— N-n-nu contează.
îşi dă ochii peste cap.
— Zău aşa, puştoaico, spune-mi ceva despre tine!
Aşez doza de Coca-Cola pe masă.
— N-n-nu... n-n-nu sunt c-c-copil.
îşi duce ţigara la gură şi-şi muşcă încheietura degetelor, lăsând fumul să plutească leneş în jurul feţei. Breckin nu pare supărat de sfârşitul neaşteptat al mesei. Gângureşte singur, absorbit de sunetul propriei voci.
— Ăştia şi-au pus în cap să dărâme tot oraşul, zice Marlee după un minut. Construiesc un complex rezidenţial.
Pufăie din nou din ţigară şi trage fumul în piept aşa de adânc, încât imaginea fugară a viitorului ei canceros îmi trece prin faţa ochilor.
— E o tâmpenie! Nu înţeleg de ce vor să facă asta. Va fi ceva total diferit de restul statului. Mâncare sănătoasă de la Whole Foods, yoga şi alte tâmpenii.

Dracu' să-i ia! Dacă o să reuşească să-l termine, n-o să-mi mai permit să locuiesc aici. Şi nu ştiu unde aş putea să mă duc.

— C-C-Cold Creek.

— Poftim?

— Acolo m-am n-n-născut.

— N-am auzit de locul ăsta! zice şi mijeşte ochii. Ai idee ce pune la cale Darren?

— Mda, îi răspund. Ştiu mai mult decât ştii tu.

Mai iau o înghiţitură de Coca-Cola, iar băutura mi se pare acum prea dulce. Aerul din încăpere nu se mişcă şi asta mă deranjează. Marlee trage iar din ţigară. Breckin îşi agită mâinile şi simt că gesturile astea s-au petrecut de o mie de ori înainte de venirea mea, că am cunoscut tot ce era de cunoscut din vieţile celor doi. Mă uit în jos şi bucăţile de piele arsă de soare de pe piept mă fac să îmi doresc să fiu oriunde în altă parte, numai aici nu.

— Ştii că, de fapt, nu-l cheamă Darren? mă întreabă Marlee, iar eu dau din cap. Aşa îşi spunea când venea pe aici, dar nu m-am obişnuit niciodată cu numele lui.

— C-c-cum îl cheamă, de f-f-fapt?

— Haide să-i zicem, pentru moment, tot Darren.

— C-c-când l-am c-c-cunoscut eu îşi z-z-zicea Keith.

— Hm, îşi muşcă ea buza. Nici ăsta nu e numele lui adevărat.

— D-d-de unde ş-ş-ştii?

— Pentru că a fost coleg de şcoală cu fratele meu. Eu eram cu şapte ani mai mică decât ei. Când am terminat eu şcoala, ei plecaseră de mult din oraş. M-am mutat aici, m-am căsătorit, .un divorţat. Fratele meu... a ajuns mult mai bine decât mine.

— C-c-cum aşa?

întreb Fiindcă pe aici nu prea întâlneşti oameni de succes.

— Părinţii noştri aveau bani pentru un singur copil, dar s-au ales cu doi, ridică ea din umeri. Şi cum el era băiatul din lamilie, în el şi-au pus toate speranţele. L-au trimis la colegiu.

— C-c-cum era? nu mă pot abţine şi o întreb. Ştie că e vorba de Keith.

— V-v-vreau să z-z-zic, cum era în c-c-copilărie? îşi fereşte privirea.

— Era sărac, ca mai noi toţi. Genul liniştit. Şi cam jegos, nu se avea prea bine cu igiena. Era un tip ciudat... făcea tâmpenii, cred că se bătea şi o încasa des. Şi părinţii lui erau... un dezastru. Taică-său era un beţiv, iar când se îmbăta, îl bătea cu cureaua.

— Oh! exclam eu. îşi drege glasul.

— în liceu, fratele meu - un lucru trebuie să înţelegi despre fratele meu, era băiatul de aur în toate privinţele - l-a luat pe Darren sub aripa lui ocrotitoare, ceva de genul ăsta, se purta frumos cu el. Când l-am întrebat de ce, mi-a răspuns că era important să dea un exemplu, fiindcă *nimeni nu e mai bun sau mai rău decât ceilalţi oameni*.

Marlee tace o vreme.

— Fratele meu era o mare jigodie, în caz că nu ţi-ai dat seama. în fine, ceilalţi copii l-au lăsat în pace pe Darren şi ei doi au devenit de nedespărţit... era ca în desenul ăla animat mai vechi, probabil eşti prea mică să-l fi văzut, cu câinele mic care se ţine după câinele cel mare. Mă rog, aşa a fost. Darren se ţinea scai de fratele meu. Venea tot timpul la prânz la noi acasă... Marlee lasă apoi să se scurgă câteva clipe de tăcere.

— El m-a sărutat prima dată. Aveam vreo zece ani şi el, şaptesprezece. Aşa era Darren pe vremea aceea.

— Ş-ş-şi cum de a a-a-ajuns aici în W-W-Wagner? C-c-când s-a întâmplat?
Ridică din umeri.
— Acum vreo doi ani. Era în trecere. Ştia că locuiesc aici pentru că a ţinut legătura cu fratele meu. A venit să mă vadă. Părea schimbat, se mai adunase, nu mai semăna cu cel care fusese şi...
Face din nou o pauză şi se uită în jos.
— Mi-a spus că vine la cină, dar a rămas mai mult.
— Mama! gângure plângăreţ Breckin, iar ea se duce spre băiat şi îşi aşază mâna pe capul lui.
Se întoarce apoi spre mine.
— După ce s-a hotărât să rămână mai mult, mi-a spus că, la momentul acela, îşi zicea Darren Marshall. Şi m-a rugat să nu-l dau de gol.
— Ţi-a s-s-spus de ce?
Breckin chicoteşte. Marlee clatină din cap.
— Ş-ş-şi totuşi l-ai l-l-lăsat să stea?
Probabil că nu reuşesc să îmi ascund prea bine dispreţul din glas, fiindcă observ că se încordează şi-şi ia mâna de pe capul fiului ei. Aşteaptă o clipă să continui, şi o parte din mine, prea necoaptă la minte, ar vrea să o facă. într-o vreme am crezut că puteam să o conving pe mama să renunţe la obiceiurile proaste, la băutură, la droguri, la bărbaţii pe care îi primea în patul ei. La Keith. îmi amintesc câteodată de acea Sadie care îşi implora mama să o salveze de... mama ei. Urăsc acea versiune a mea.
— Nu ştiu ce să-ţi răspund. Dar asta am făcut, zice Marlee.
Clatină puţin din cap şi se încruntă.
— Ştii, cât timp am fost cu el, Darren nu mi-a spus că ar avea un copil. Şi nici fratele meu nu mi-a zis. Şi el ar fi ştiut.

— N-n-nu te m-m-mint! o păcălesc eu.
Mă priveşte şi mi-e teamă că dacă va continua să se uite la mine, îmi va citi pe faţă adevărul.
— Şi c-c-ce s-a întâmplat mai d-d-departe?
— Am fost împreună câteva luni. în fiecare dimineaţă stătea acolo unde stai tu şi-şi bea cafeaua uitându-se pe fereastră.
îi urmăresc privirea către curtea şcolii. La locul de joacă sunt acum două femei, mame sau bone, care dau copiii în leagăne. îmi imaginez cum arată locul în timpul anului şcolar, plin de puşti care aleargă, se joacă, râd, sub privirea atentă a bărbatului care îşi bea cafeaua la masa din bucătărie.
— într-o zi m-am apucat să spăl rufele, continuă Marlee. I-am golit buzunarele de la blugi şi am găsit înăuntru fotografia... fotografia aceea veche şi pe jumătate ştearsă... un Polaroid. A fost...
închide ochii pentru o clipă, iar fruntea i se încreţeşte, ca şi cum în spatele ochilor i-ar fi apărut imaginea şi ar fi dat orice să n-o mai vadă.
— Nu vreau să intru în detalii, dar era genul acela de poză pe care n-ai cum să-l explici sau să-l justifici.
Se înfioară când trage aer în piept şi deschide ochii.
— Oamenii nu se schimbă. Doar că ajung să poată ascunde mai bine cine sunt. în ziua aia l-am dat afară din casă. N-am vrut să am de-a face cu porcăriile alea atunci, şi nu vreau să am de-a face nici acum.
îl saltă pe Breckin din scaun şi îşi lipeşte faţa de gâtul lui mic. Mă scarpin pe piept şi imediat regret atingerea aceea uşoară. Pielea mea parcă a luat foc.
— Ai m-m-mai auzit d-d-de el de atunci?
— Nu.
— D-d-ar fratele t-t-tău?

— Nu mai vorbesc cu el, îmi răspunde înţepată. A fost de părere că l-am tratat urât pe Darren şi de atunci nu ne-am mai vorbit.

— T-t-te rog...

— Uite ce-i, nu ştiu ce te-a adus la mine, dar îmi pare rău. Şi aşa ţi-am spus prea multe. Am un copil şi nu-mi permit să fiu implicată în...

Flutură din mână.

— în *chestia* asta, orice ar fi ea.

Vede cum mă chinui să articulez.

— *T-t-te rog!* e tot ce pot să scot din mine.

închide ochii şi Breckin este între noi, complet neştiutor.

— Jack Hersh, ăsta e numele lui adevărat. Sper să-ţi fie de ajutor.

— D-d-dar el nu-şi f-f-foloseşte numele r-r-real! Asta nu m-m-mă ajută cu n-n-nimic.

— Poate că nici nu ar fi cel mai rău lucru de pe lume să renunţi! mă repede ea. N-ar trebui să alergi după un bărbat bolnav la cap şi suflet, indiferent că este tatăl tău sau nu.

Face dintr-odată ochii mari.

— Ţi-a făcut vreun rău?

— Da, îi răspund cât pot de răspicat. Ş-ş-şi mie şi s-s-surioarei mele.

— îmi pare rău să aud! zice. Dar nu te pot ajuta!

Ar trebui să mă mulţumesc cu atât, dar nu pot. Nu-i poţi cumpăra pe oameni folosindu-te de suferinţa ta. Nu vor vrea să audă de ea. Iau unul dintre plicurile cu facturi întârziate la plată şi îl învârt încet în mână.

— Hei, lasă plicul ăla! zice Marlee, enervată. Ţi-am *spus,* nu ştiu unde e...

Scot factura din plic şi arunc o privire la sumă, iar Marlee nu mă poate opri, ocupată cum e cu Breckin. Nu, nu factura asta. Suma e prea mare! întind mâna după o altă factură, de data aceasta una scoasă deja din plic, şi mă uit la cifre. Da... cu suma asta m-aş putea descurca.

Nu-i poţi cumpăra pe oameni folosindu-te de suferinţa ta, dar asta nu înseamnă că nu-i poţi cumpăra de niciun fel.

Ridic factura în aer şi încerc din nou:

D-d-dar fratele t-t-tău nu ştie?FETELE

S1E2

WEST McCRAY:

Eticheta cu datele de identificare ale lui Sadie prinsă de rucsacul ei verde o indică pe May Beth Foster drept persoană de contact în caz de urgenţă. în iulie, May Beth a primit geanta şi celelalte obiecte personale ale lui Sadie de la poliţia din Farfield.

MAY BETH FOSTER:

Şi ca să ştii, poliţiştilor ălora nu l-a păsat nici cât negru sub unghie de Sadie.

WEST McCRAY:

Detectivul Sheila Gutierrez este o femeie minionă de cincizeci de ani, mamă a trei copii. în ultimii cincisprezece ani a lucrat la Departamentul de Poliţie din Farfield. înţelege suferinţa lui May Beth, dar nu e de acord cu concluziile ei.

DETECTIVUL SHEILA GUTIERREZ:

Am făcut tot ce am putut ca s-o găsim pe domnişoara Hunter. Am cercetat zona, i-am interogat pe localnici, am emis buletine de informaţii şi am alertat presa şi organele de aplicare a legii din zonele adiacente. La locul unde a fost găsită maşina abandonată nu s-au descoperit dovezi ale vreunei infracţiuni şi, având în vedere faptul că domnişoara Hunter a părăsit Cold Creek de bunăvoie, ca urmare a unei tragedii personale, am considerat că cele întâmplate în jurisdicţia noastră sunt o continuare logică a acelor evenimente. Maşina nu a suferit nicio avarie. Posibilitatea ca domnişoara Hunter să o fi abandonat din proprie iniţiativă este foarte mare. Totuşi, domnişoara Hunter nu a fost găsită. Suntem în continuare în alertă, şi dacă cineva posedă informaţii cu privire la ea, îl rugăm să ne sune la numărul 555-3592.

WEST McCRAY:

May Beth ţine maşina lui Sadie parcată lângă rulota ei. E un Chevrolet vechi, dar încă în stare de funcţionare, în

portbagaj, ea a găsit o chitanţă, nu între Sadie şi fostul proprietar al maşinii, ci între fostul proprietar şi cel care a deţinut Chevroletul înainte. Eu am intrat în posesia chitanţei care face dovada plăţii de către Sadie, am discutat cu fosta proprietară, iar ea a fost de acord să ne întâlnim la o cafenea din Milhaven, la vreo cincizeci de kilometri distanţă de Cold Creek, pentru a-mi da detalii privind tranzacţia.

BECKI LANGDON:

Tipa se purta foarte ciudat. *(PLÂNSET DE BEBELUŞ).* Şşşt, taci cu mama, lasă-mă să vorbesc, scumpule!

WEST McCRAY:

Becki Langdon, „Becki cu / în coadă", după cum insistă sa mă informeze în e-mailurile schimbate, cu toate că rezultă cât se poate de evident din semnătură, este o femeie albă, brunetă şi energică, mândra mamă a unui băieţel. A petrecut puţin timp cu Sadie, însă şi-o aminteşte bine.

BECKI LANGDON:

Noi, eu şi fostul meu soţ, adică, voiam să vindem maşina. Era a mea, o aveam... Dumnezeule, din adolescenţă? Fostul meu soţ avea şi el maşină şi ne-am gândit că banii ne-ar fi prins bine pentru copil, aşa că am postat anunţul de vânzare. îmi pare rău că n-am păstrat-o, pentru că ticălosul ne-a părăsit imediat după naşterea lui Jamie şi acum mama e cea care mă duce peste tot cu maşina.

WEST McCRAY:

Poţi să-mi spui dacă ai observat ceva anume la Sadie? A spus ceva sau ţi-a dat cumva de înţeles de ce avea nevoie de maşină?

BECKI LANGDON:

A fost un schimb obişnuit, n-aveam de ce să ne facem confidenţe. Totuşi, ceva m-a nedumerit: fata îşi spunea Lera. Şi iniţial am crezut că era mai în vârstă. Aşa mi s-a părut din e-mailuri.

WEST McCRAY:

Mai ai e-mailurile? Aş vrea să le văd. **BECKI**

LANGDON:

Nu, îmi pare rău. Şi poliţiştii m-au întrebat, dar le-am şters. Ţin minte că fata era foarte agitată şi că vorbea cu dificultate. Mi-am făcut griji pentru că nu ştiam dacă nu cumva avea ceva la cap. Şi probabil că nu m-am priceput să-mi ascund teama, pentru că tipa s-a enervat la un moment dat.WEST McCRAY:
Cum adică „s-a enervat"?
BECKI LANGDON:
A dat impresia că vrea să renunţe. Până la urmă i-am arătat că maşina funcţionează, ea mi-a dat banii şi fiecare şi-a văzut de drumul său. Crezi că am fost ultima persoană care a văzut-o în viaţă?
WEST McCRAY:
Sper că nu.
BECKI LANGDON:
(RÂDE). Dumnezeule, n-am vrut să spun asta! Eu şi gura mea spurcată. Scuze! *(PAUZĂ)* Hei, ia spune-mi... maşina... o foloseşte cineva acum? Crezi că... ar fi dispus să o vândă?
DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Ce ai descoperit până acum?
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Multe informaţii de culise. Se pare că fata a fugit de acasă după ce sora ei a fost ucisă. Şi sincer să fiu, cred că nu vrea să fie găsită. Aşa că acum trebuie să descopăr o cale de a-i spune asta bunicii de împrumut.
DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Şi mai departe?
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Mai departe ce?
DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Ce concluzie ai tras până acum?
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Cred că Sadie a fugit de acasă şi nu văd cum aş putea scoate din asta un subiect.
DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Neglijezi componenta umană, legătura dintre fată şi persoana care o iubeşte şi vrea să o vadă întoarsă acasă. După ce ai lucrat cu mine la seria *La pas prin* ţară, ar fi

trebuit să înţelegi asta. Bun, deci despre ce este vorba? De ce nu vrei să o cauţi pe fată?
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
N-am spus că nu vreau s-o caut.
DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*

Bun....

Deci crezi că fata a fugit de acasă? De ce sau de cine?

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*

De trauma suferită. De amintirea surorii ei. Mi se pare cât se poate de limpede.
DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Şi unde anume voia să ajungă?
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Te ascult!
DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Pista se răceşte la Farfield. Află ce a făcut acolo! Mergi pe urmele ei! *(PAUZĂ)* Poate că afli ceva, poate că nu, oricum nu asta este emisiunea.
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Mda...
DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Fă tot ce poţi, asta îţi cer!
WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Numele pe care Sadie i l-a dat lui Becki este cel care m-a frapat cel mai tare. Când am întrebat-o pe May Beth, mi-a spus că Lera era al doilea prenume al lui Sadie.
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Deci Sadie a cumpărat o maşină şi şi-a asumat alt nume... May Beth, impresia mea este că nu vrea să fie găsită.
MAY BETH FOSER *(LA TELEFON):*
Chiar dacă aşa a dorit iniţial, ceva s-a schimbat, înţelegi? A intervenit ceva rău. O simt!
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*

Ce să zic? Am nevoie de mai mult decât o presimţire pentru a putea continua.sadie

Vreau să trăiesc pe internet. Acolo totul e perfect.

Pe Kendall Baker am găsit-o navigând pe un computer dintr-o bibliotecă, într-un oraş oarecare, unde m-am oprit în drum. E frumoasă. Strălucitoare. Optsprezece ani, genul de fată de optsprezece ani despre care se scriu cărţi. Genul de fată de optsprezece ani care trăieşte viaţa într-un ritm mai rapid decât durerea.

O fată care nu are niciun motiv să nu creadă că va trăi veşnic.

în timp ce-i cercetez contul de Instagram, mă gândesc că instantaneele retuşate cu care se laudă ar

arăta la fel de minunat şi fără filtrele aplicate. Kendall Baker are o viaţă socială agitată. Zilele de lucru le petrece ca fiică şi prietenă perfectă, dar sfârşiturile de săptămână sunt dedicate consumării energiei necesare pentru păstrarea acestei faţade. Din postările proprii şi comentariile pozelor aflu că în majoritatea weekendurilor, Kendall, fratele ei, Noah, şi câţiva prieteni aleşi pe sprânceană pleacă din oraşul în care locuiesc, Montgomery, şi merg o oră cu maşina pentru a-şi face de cap într-un bar pe nume Cooper's.

Şi la Cooper's mă aflu eu acum. Am lăsat Wagner la sute de kilometri în urmă. Ajung într-o joi, parchez maşina vizavi de local şi aştept.

Abia sâmbătă îşi fac apariţia.

Kendall Baker este persoana care mă va duce la Silas Baker, fratele lui Marlee, şi Marlee nu exagera când mi-a spus despre el că a ajuns foarte bine. *A mers la colegiu!* La colegiu! A făcut investiţii inspirate şi banii i-a reinvestit în comunitate. O mare parte din avere se datorează succesului în afaceri. Cu şase ani în urmă a fost declarat cetăţean de onoare al oraşului pentru *eforturile remarcabile prin care a făcut, alături de alţi oameni de ispravă, din Montgomery, Colorado, locul pe care ne mândrim să îl numim acasă!* în fotografia ataşată ştirii respective din ziar, Silas, un bărbat alb, blond, este înfăţişat radiind alături de soţie şi copii şi, cu toate că el este omul de care am nevoie - cel care mă va conduce la Keith -, ochii mi-au căzut pe odraslele sale.

în plus, am dezvoltat o mică fixaţie bolnăvicioasă faţă de Kendall Baker.

Postările ei mă îndrumă către alte postări şi curând devin capabilă să reconstitui întreaga lume a fetei. Unul dintre amicii lui Kendall, Javier Cruz - prescurtat *Javi*, pronunţat cu / mut -, postează poze

care mă fac să bănuiesc că are sentimente pentru Kendall, sentimente pe care ea nu i le împărtăşeşte, dacă e să mă iau după ce văd. Javi a postat un video - înregistrat, presupun eu, chiar aici, la Cooper's cu telefonul - în care Kendall dansează ca în filme, cu braţele întinse în lături şi mâinile răsucite în aer. L-am urmărit iar şi iar, irezistibil atrasă de sentimentul de încântare cu care el a filmat-o. Nu am fost niciodată sărutată aşa cum aş vrea să fiu sărutată şi nimeni nu m-a atins aşa cum îmi doresc să fiu atinsă. Rareori mă las în voia unor astfel de gânduri, însă de când am văzut filmuleţul nu mă mai pot opri.

Cooper's e o clădire cu etaj şi exterior jegos din lemn, iar la nivelul superior are camere de închiriat. Am parcat cât am putut de aproape de uşa din faţă. Ies din maşină, trec pe lângă un şir de motociclete şi mă iau după refrenul interpretat la chitară care răzbate dinăuntru. Pereţii zugrăviţi în vişiniu sunt scăldaţi într-o lumină roşie. în capătul opus al încăperii e o formaţie, iar în faţa ei, ringul de dans, pe care oamenii se freacă unii de alţii.

Adunătura jalnică din bar constă din oameni între două vârste, din bătrâni ca moartea şi dintr-un grup ciudat de adolescenţi perfecţi care Nu Au Ce Căuta Aici, Dar Nimeni Nu Le-a Spus. Stau adunaţi într-un separeu din colţ, cu mâinile lipite de sticle de bere Pabst Blue Ribbon. E ciudat să-i văd acum pe viu, în carne şi oase, şi-mi dau seama că, după ce i-am urmărit frenetic pe site-urile de socializare, au căpătat în ochii mei un vag nimb de celebritate. Kendall şi Noah sunt la fel de blonzi ca mătuşa lor, Marlee, dar nu au tenul acela pământiu, semn al lipsei de hrană şi de somn şi al unei existenţe stresate. Părul lor are luciri aurii de la expunerea la soare. Kendall şi-a prins părul în două codiţe nu foarte strânse. Are buzele pline şi

rozalii. Afişează un aer studiat de plictiseală, dar îmi dau seama că se simte în largul ei. Părul lui Noah e tuns periuţă. Are umeri largi şi dintre ei doi, el seamănă mai mult cu tatăl lor. Javi are păr castaniu zburlit, piele de culoare cafeniu-des- chis, nas ascuţit şi trup subţire. O fată pe care o recunosc din postările de pe Instagram, dar al cărei nume nu l-am reţinut stă lângă el şi râde de ceva ce spune Noah, dându-şi capul pe spate. Are bucle castanii frumoase care aproape că îi acoperă umerii în cascadă şi pielea de un cafeniu cald cu nuanţe de auriu. Poartă în nas un cercel cu diamant care sclipeşte în lumină. E mai drăguţă decât Kendall, dar am impresia că nu e conştientă de asta. O adevărată tragedie! E trist când oamenii nu îşi dau seama de valoarea lor.

îmi croiesc drum spre bar şi cer un shot de whisky. Barmanul e un tip alb, solid, cu păr lung şi unsuros pe care n-ar strica să-l tundă. îşi şterge mâinile de un prosop prins de cureaua pantalonilor şi mă priveşte sceptic. Zice:

— Pari cam tânără.

Are o voce care îmi zgârie neplăcut urechile, la fel cum face şi formaţia.

Dau din cap în direcţia adolescenţilor din partea opusă a încăperii.

- Ş-ş-i ei?

Mă serveşte în timp ce mă previne că dacă mă îmbăt, e treaba mea, deşi nu cred că e adevărat. Dau pe gât whisky-ul, mă strâmb şi aştept efectul. între a fi trează şi a fi uşor pilită e o linie fină de demarcaţie care îmi mai estompează bâlbâitul. Când beau, îmi vine mai uşor .să vorbesc. îmi trec mâinile prin păr şi cer încă un rând, pe care-l dau pe gât, savurându-i pişcătura. îmi zic apoi că am plătit destul pentru privilegiul de a pune câteva întrebări.

Nu apuc să-mi duc planul la capăt, căci atenţia îmi e distrasă de un bărbat şi o femeie care stau rezemaţi de tejghea, puţin mai încolo. Faţa lui nu o pot vedea, dar pe a femeii da, linia perfectă a obrajilor palizi, părul subţire şi blond strâns la spate cu o agrafă. E beată turtă. Abia îşi poate ţine capul. îmi aminteşte de mama. Mama l-a cunoscut pe Keith într-un bar. Joels. S-a îmbătat şi el a condus-o acasă. Uneori stau şi îmi imaginez cum a decurs întâlnirea lor, ea povestindu-i confuz, cu vocea îngroşată de droguri şi de băutură, cât de greu îi era să-şi crească singură cele două fetiţe. Şi Keith, brusc interesat, întrebând-o cum le cheamă pe fete. în închipuirea mea, mama stă să se gândească, cu ochii sticloşi privind în gol, ca să-şi aducă aminte numele noastre.

După care ne pune, pe mine şi pe Mattie, pe tavă lui Keith.

Barmanul îmi ia din faţă paharele goale, apoi se îndepărtează.

— Hei! îl strig eu. îi ş-ş-ştii pe c-c-copiii ăia?

Dă din cap.

— Sigur.

— S-s-pune-mi ce ş-ş-ştii despre ei.

— Păi, doi din ei sunt copiii lui Si Baker. Ceilalţi doi sunt amicii lor.

— îl c-c-cunoşti pe S-S-Silas Baker?

Râde.

— Am *auzit* de el, cum să nu! E proprietarul barului. Dar nu e genul care să intre într-un loc ca ăsta. Nu am avut niciodată de-a face direct cu el. Şi nici măcar n-aş fi aflat că ăia sunt copiii lui dacă nu s-ar fi lăudat ei la toată lumea.

Plescăi uşor din buze, ca şi cum n-aş fi foarte interesată, apoi mă răsucesc cu faţa către grup şi îi urmăresc din priviri, până ce Javi pare să simtă ceva.

îşi saltă capul şi scrutează încăperea. Mă eschivez, intrând în baie; nu aşa vreau să fiu văzută. Mă examinez în oglinda crăpată de deasupra chiuvetei. Am parcurs cu maşina un drum suficient de lung pentru ca arsurile de soare să se transforme într-un bronz care aproape mă face să par ca fiind de-a lor. Găsesc în buzunar un elastic cu care îmi prind părul răvăşit într-un moţ în vârful capului. Răsucesc marginile şortului cât pot de sus pe coapse, apoi îmi leg strâns tricoul peste mijloc. Ridic braţele şi verific cum arată pielea de pe abdomen. Stomacul meu scoate un chiorăit timid, disperat după ceva de digerat. îmi ciupesc obrajii şi-mi muşc buzele până ce capătă puţină culoare.

Când intru înapoi în bar, văd că formaţia a luat pauză şi zgomotul este acum produs de o înregistrare ce sună lent şi visător din difuzoare. Bănuiesc că dansatorii nu gustă melodia, căci se înghesuie cu toţii în faţa tejghelei. Arunc o privire spre separeu: Kendall se uită în jos. Noah, Javi şi cealaltă fată par să încerce să o împingă afară din boxă şi mă gândesc că filmuleţul pe care l-am văzut, cel cu ea dansând, poate nu este un moment minunat şi neaşteptat, ci ceva care se repetă.

Ce-ar fi dacă i-aş răpi momentul?

Kendall dă să se agaţe de Noah, dar eu i-am luat deja locul. M-am postat în mijlocul ringului de dans. Kendall se opreşte la vederea mea. Nu cred că e obişnuită să îi ţină cineva calea. Rămân acolo nemişcată, cu ochii ei fixaţi asupra mea, până ce ochii *celorlalţi* mă văd şi ei.

Greutatea curiozităţii lor mă apasă.

Gura perfectă a lui Kendall schiţează un la fel de perfect *Ce mama dracului?*

Fata asta.

Ce vrea să facă?

îmi întind braţele în lături şi încep să mă legăn. închid ochii şi las muzica să mă învăluie, mă transform în imaginea unei fete sau în imaginea unei imagini, ceva gen Manie Pixie Dream Girl[i] de care zic toţi că s-au săturat, deşi habar nu am ce vor să spună cu asta. Fata pe care nimeni nu o iubeşte mult timp sau nu o iubeşte aşa cum ar trebui, dar la care nimeni nu vrea să renunţe.

Deschid ochii, iar Kendall mă sfredeleşte cu o privire criminală. Noah şi bruneta par confuzi. Javi soarbe lacom din bere, se apleacă peste masă şi îi şopteşte ceva lui Kendall. Ea ridică din umeri, iar el iese din separeu şi se îndreaptă către mine. Pulsul mi se accelerează. *Eu ştiu cum te cheamă,* îmi spun în sinea mea. Ştiu cine eşti, dar tu n-ai nicio idee cine sunt eu. E mai înalt decât mi-am imaginat. Pare agitat. întind mâna spre el şi înghite vizibil înainte de a mi-o lua. Are palma transpirată. îl conduc puţin mai încolo pe ring şi îi aşez mâinile pe şoldurile mele, şi cumva ele îşi fac drum spre părţile cele mai moi ale corpului meu, despre care nici n-am ştiut că există. îmi ridic mâna spre ceafa lui şi-i mângâi cu vârfurile degetelor firele de păr, mirată de senzaţia care mă cuprinde, pentru că niciodată n-am mai atins pe cineva aşa. Javi miroase a transpiraţie, dar este un miros plăcut, şi în clipa următoare ochii noştri se întâlnesc, iar el mă priveşte de parcă şi-ar spune că ceea ce se întâmplă este ireal,

[i] **Denumire inventată de criticul de film Nathan Rabin pentru a descrie personajul interpretat de actriţa Kirsten Dunst în pelicula „Elizabethtown" (2005). MPDG este un personaj stereotip, fata care îl ajută pe protagonist să-şi împlinească visurile fără a le împlini pe ale sale, fără a se maturiza ea însăşi şi sfârşind totodată prin a nu-l ajuta nici pe bărbat să se maturizeze (n. tr.).**

că e o scenă desprinsă dintr-un video pe care l-a filmat fără a visa să joace vreodată în el, numai că iată, acum joacă, căci cine nu ar vrea să fie băiatul căruia îi sunt destinate fetele misterioase?

Cine nu şi-ar dori să joace într-o poveste de dragoste?

Aş da orice pentru o poveste de dragoste! O poveste de dragoste despre iubiţi ale căror guri se întâlnesc ca două piese de puzzle care se potrivesc perfect la locurile lor, o poveste despre efectul electrizant pe care îl are pe limbă rostirea numelui celuilalt pentru că nimeni nu l-a rostit vreodată cu glas tare în acest fel. O poveste despre oameni care îşi petrec noaptea împreună, uitându-se la stele până ce se pătrund de constelaţii întregi. Sunt cu toţii perfecţi în acel mod nedesluşit în care sunt cele mai multe personaje şi fiecare scenă perfect concepută din vieţile lor ficţionale este cumva mai reală decât orice ai cunoscut sau trăit. Poveştile de dragoste, idilele, îi conving pe oameni că Vor Trăi Fericiţi Până La Adânci Bătrâneţi, şi cine nu şi-ar dori o astfel de experienţă?! Aş da orice pentru aşa ceva pentru că ştiu cum decurge propria-mi poveste, unde singurele momente de respira sunt spaţiile dintre rânduri. Dar iată ce îmi spun de fiecare dată pentru a atenua ascuţimea marginilor din ceea ce ştiu cu siguranţă că va urma:

Ce a fost mai rău a trecut.

Melodia se termină.

— Bună! zice Javi cu o voce adâncă şi liniştitoare.

Care mă înfioară.

Ştiu cum te cheamă.

— B-b-bună!

— Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— D-d-da, îi răspund, apoi adaug: S-s-sunt bâlbâită.

Gura i se deschide într-un zâmbet cald.

— Ce tare! Eu sunt Javi.
— Şi zici că eşti nouă în oraş, spune Kendall după ce terminăm cu prezentările.
Vocea pare mai bătrână decât restul fiinţei ei, e genul acela de voce pe care o capeţi după ani de băut zdravăn whisky şi de fumat nenumărate ţigări fără filtru. Nu ştiu cum de unele fete se aleg cu asta, dar uite că se întâmplă. Mă măsoară din ochi fără fereală, aşa cum fac de obicei fetele, dar nu mă deranjează, sunt obişnuită ca oamenii să mă privească lung din cauza bâlbâitului. Nu-mi place, dar e ceva ce ştiu că pot să înfrunt. Kendall nu pare genul care să accepte cu uşurinţă să fie înfruntată, aşa că pe moment mă aflu în avantaj.
Le-am spus că mă cheamă Lera.
— D-d-da, îi răspund.
Stau înghesuită între Javi şi cealaltă fată, pe nume Carrie Sandoval. Coapsele lui Javi le ating pe ale mele. Nu şi cele ale lui Carrie. Mă forţez să-mi închipui că atingerea şi neatingerea sunt ambele intenţionate.
— Abia m-am m-m-mutat aici.
Sorb din berea cu gust de pişat pe care mi-a adus-o Javi şi, după înghiţiturile de bere şi shoturile de whisky, mă întreb de ce mama nu s-a oprit când avea sentimentul pe care îl am eu acum, când totul în jur îţi pare colorat în roz şi încă mai deţii controlul. îmi amintesc de prima oară când am pus gura pe alcool, doar ca să văd cum e. May Beth a încercat să mă sperie, mi-a spus că treaba de care suferea mama era ereditară, ceva ce se moşteneşte, o boală a somnului care se transmite prin sânge şi, dacă ai noroc, nu te trezeşti, dar de ce să rişti? Eu am riscat. A trebuit s-o fac. Şi ştiţi ceva? N-am devenit dependentă. Poate că tocmai de aceea May Beth nu a vrut să mă lase să în-

cerc; a fost încă un motiv pentru care nu mi-am putut ierta mama niciodată.

— Şi cum de ai ajuns... aici, la... Cooper's? întreabă Kendall.

— P-p-păi, trag eu de eticheta zdrenţuită de pe sticla de bere, de p-p pe contul t-t-tău de Instagram am d-d-dedus că e un loc pe c-c-cinste.

Noah zâmbeşte afectat. Javi cască gura şi îşi ascunde faţa. Kendall şi Carrie se uită cu neîncredere una la alta. Kendall spune:

— Recunoşti aşadar că m-ai urmărit pe Instagram?

— Am v-v-vrut să v-v-văd dacă realitatea c-c-corespunde cu reclama pe care ţi-o f-f-faci.

Javi scoate un hohot de râs pe care încearcă apoi să îl mascheze, acoperindu-şi gura cu palma. Mă holbez la Kendall şi mă întreb cum e să duci o viaţă atât de lipsită de provocări, încât replica mea nespectaculoasă să producă un asemenea efect. întrezăresc în ochii ei o flacără care mă previne că n-ar l i rău să fac un pas înapoi, dacă vreau să am acces la tatăl ei.

Doar pentru asta sunt aici, la urma urmei.

— Şi ce părere îţi fac? mă întreabă ea pe un ton rece.

— E p-p-prea devreme pentru o c-c-concluzie.

— îmi place de tine, Lera! declară Noah şi îşi ciocneşte sticla de sticla mea.

Noah Baker are vocea unui prezentator de ştiri de la televizor, dacă prezentatorul ar fi pilit.

— Poţi să rămâi cu noi, adaugă.

— Şi unde ziceai că locuieşti? mă întreabă Javi şi imediat se înroşeşte la faţă, de parcă întrebarea ar fi fost prea intimă si mâinile lui nu ar fi stat aşezate pe şoldurile mele cu puţină vreme în urmă.

Kendall îşi dă ochii peste cap, dar se lasă pe spate, rezemată de canapea. Carrie pocneşte din degete şi zice cu o voce dulce ca un clopoţel:

— Ia stai un pic… nu cumva te-ai mutat în locul familiei Corneli? Te cheamă… Holden, nu-i aşa?

Ca să vezi, un cadou din partea oraşului! Migraţia populaţiei. Nu-mi amintesc ca lumea să vină şi să plece din Cold Creek într-un flux constant, într-o mişcare făcută cu energia dată de o promisiune. în Cold Creek e vorba doar de naşteri şi de decese, genul acesta de veniri şi plecări. Casa familiei Corneli. Holden. Pare prea frumos pentru a fi adevărat.

— Da, răspund.

— E la doar trei străzi de mine, zice Javi.

— Cumnata mea s-a ocupat de vânzarea imobilului, spune Carrie. O casă grozavă, din câte am auzit. Cu saună şi chestii dintr-astea şi o căsuţă în copac în spate?

încuviinţez din cap. Sigur.

Noah mă priveşte cu atenţie.

— Părinţilor le merge bine, nu?

— L-l-la fel de b-b-bine ca p-p-părinţilor voştri.

— Şi ce ştii tu despre părinţii noştri? mă chestionează imediat Kendall.

— T-t-tatăl tău pare mare g-g-grangur pe aici, îi răspund privind-o drept în ochi.

Noah bate cu pumnul în masă în chip de confirmare, după care soarbe din bere.

— V-v-voi, dau eu din cap spre cei patru, aţi c-c-crescut împreună?

— Spune-ne tu, din moment ce ştii totul despre noi! mă provoacă Kendall.

— Familia mea s-a mutat în Montgomery când eram în clasa a treia, zice Carrie. Ei însă, arată ea spre Javi, Noah şi Kendall, s-au născut aici.

— Tatăl lor mi-a fost antrenor de baseball când eram mic, zice Javi, dând din cap în direcția lui Noah, care dă pe gât restul de bere dintr-o singură înghițitură, apoi întinde mâna și-și bate prietenul pe braț.

— Hei, încă un rând, ce ziceți? Fac eu cinste, îmi aruncă el un zâmbet strălucitor cu dinții lui albi. în onoarea noii noastre prietene!

— N-n-nu și pentru mine, m-m-mersi!

Bat cu unghia în sticla mea aproape plină. Nu cred că ar fi bine să mai beau. Băieții se ridică și merg la bar. Mă întorc cu fața către Kendall.

— C-c-cunoști un t-t-tip J-J-Jack Hersh?

Ridică din sprâncene.

— Cine?

— N-n-nimeni.

Tac câteva clipe.

— Sau D-D-Darren M-M-Marshall?

— Despre ce mama dracului vorbești?

Rămânem tăcute. Nu am știut niciodată să mă port cu fetele. Cu fetele drăguțe. Vreau să mă placă. E o *nevoie* ciudată, aproape viscerală, care se insinuează în mine și mă face să mă simt proastă și vulnerabilă, pentru că știu că e o problemă care pornește de la mama. Mai rău e faptul că recunosc această nevoie dinlăuntrul meu și totuși nu mă străduiesc niciodată să o satisfac. Dovada: câți prieteni am avut chiar și înainte ca Mattie să fie omorâtă.

— Ce mai intrare în scenă ai avut! exclamă Carrie și nu-mi dau seama dacă e un compliment sau o insultă.

Kendall își încrețește buzele.

— Nu știu, parcă îmi sună cunoscut numele.

Un sentiment straniu de mândrie mă cuprinde. E ridicol, am fost atât de insolentă!

Și totuși e ceva bun, am ajuns deja departe.

— Lui Javi i s-au cam aprins călcâiele după tine, observă Carrie.
Kendall se holbează la mine pe sub genele lungi.
— Javi e un mototol, mă mir că s-a dat la tine. Poartă-te frumos cu el!
— E d-d-drăguţ.
Arunc o privire spre băieţi, sunt încă la bar.
— Care e t-t-treaba cu Noah?
— Noah are un iubit.
îmi termin berea şi telefonul lui Kendall piuie. îl scoate din buzunar, iar ecranul îi luminează faţa. Zice:
— E un mesaj de la Matt.
— Nu îi răspunde! o îndeamnă Carrie.
— *Trebuie* să îi răspund! o repede Kendall. Ultima dată când mi-a trimis SMS mi-ai spus să nu-i răspund şi te-am ascultat, aşa că, de data asta, trebuie să-i răspund, altfel...
— Ce, altfel o să se poarte şi mai rău cu tine?
— Cine? întreb eu.
— Matt Brennan, nemernicul de prieten al lui Kendall, o înfruntă Carrie din priviri.
Kendall n-o bagă în seamă.
— O să-l cunoşti la MHS, asta dacă nu cumva Kendall îşi va scoate capul din fund şi îi va da până atunci papucii, aşa cum *ar fi trebuit* deja să facă...
— M-M-MHS?
Bâlbâiala îi atrage atenţia lui Kendall.
— Liceul din Montgomery[1].
Tâmpito, asta par să zică ochii ei.
Mă forţez să scot un hohot de râs.
— N-n-nu am făcut încă t-t-tranziţia m-m-mentală.
— Cum era la fosta ta şcoală? mă întreabă Carrie.

[1] **Montgomery High School (n. tr.).**

îi arunc un zâmbet încordat şi încerc să îmi amintesc cum era la liceu. Nu mi-a plăcut niciodată şcoala; nimeni nu era interesat să mă cunoască mai bine, doar să râdă de bâlbâitul meu, iar când colegilor de clasă a început să nu le mai pese de mine, nici mie nu îmi mai păsa de ei. Liceul mi s-a părut o minciună elaborată, un soi de tărâm fantezist artificial în care eram prinsă timp de câteva ore pe zi, iar dincolo de el era rulota din care mama a plecat şi unde sora mea a rămas, şi sora mea avea nevoie de mine. Deci ce *rost avea să* învăţ algebră? Ce rost avusese ştiinţa asta vreodată?
Telefonul lui Kendall scoate din nou un piuit şi mă salvează.
Carrie mormăie:
— Să-l ia *naiba!*
— Pe cine înjuri? întreabă Javi, lăsându-se să alunece pe bancheta din separeu, cu Noah la un pas în urma lui.
— Pe Matt, răspunde Carrie, în ciuda privirii urâte de avertisment aruncate de Kendall.
Noah se întinde şi smulge telefonul din mâinile lui Kendall. Fata zice *Dă-mi-l înapoi, ticălosule, dă-mi-l înapoi*, dar Carrie intervine:
— O să ne mulţumeşti mai târziu!
Javi adaugă:
— Isuse, Kendall, dacă tot nu ai de gând să-i dai papucii, măcar fa-l să te implore!
— Ai promis! flutură Noah telefonul prin faţa ei înainte de a-l vârî în buzunar. Ai promis că o să-ţi laşi telefonul acasă, iar eu ţi-am zis că o să ţi-l confisc dacă nu te ţii de cuvânt.
Se întinde peste masă şi-i acoperă gura lui Kendall cu palma în clipa când ea dă să protesteze. îmi spun că dacă un băiat ar îndrăzni să-mi facă mie asta, i-aş smulge braţul fără milă, chiar dacă mi-ar fi frate.

— Să nu te mai văd că schimbi mesaje cu tâmpitul ăla de Matt şi bea-ţi naibii băutura pe care ţi-am luat-o!
Kendall se încruntă, dar ia o înghiţitură mare din sticla de bere, în chip de răzbunare. Timp în care îi arată degetul lui Noah cu mâna liberă.
— Bună! îmi zice Javi.
— B-b-bună!
— De data sta nu te-ai mai bâlbâit, remarcă el, şi-mi jur ca asta e singura dată când vorbele lui mă fac să roşesc. Vărul meu era şi el bâlbâit, dar de cântat, cânta. Când cânta nu se bâlbâia. La fel e şi cu tine?
Clatin din cap, cu toate că, de fapt, chiar *nu* mă bâlbâi atunci când cânt, dar cânt foarte prost şi n-am niciun chef să fiu batjocura cuiva.
— N-n-nu mă b-b-bâlbâi d-d-doar când sunt s-s-singură.
— Ce tare! exclamă Javi, deşi ăsta nu este tocmai termenul pe care l-aş folosi! Vărul meu a scăpat de bâlbâială.
— N-n-norocosul!
Kendall mă priveşte chiorâş.
— Te bâlbâi pentru că eşti agitată din fire? Nu înţeleg!
îmi muşc limba ca să nu-i răspund că faptul că înţelege sau
nu este lipsit de relevanţă.
Javi îşi împleteşte degetele la ceafa.
— Şi ce părere ţi-ai făcut până acum despre Montgomery? De ce s-au mutat părinţii tăi aici?
— Păi...
Mă holbez lung la masa în jurul căreia suntem strânşi şi-mi spun că îmi va fi poate mai uşor să însăilez o minciună bazată pe ceva adevăr; aşa nu risc să uit ce-am spus.

— S-s-sora mea a murit. Aveam n-n-nevoie de o s-s-schimbare de decor.
Afirmaţia îi reduce la tăcere, aşa cum am intenţionat. Ridic ochii şi văd că expresia de pe faţa lui Kendall s-a îndulcit; nu e un monstru.
— D-d-dar de aşa c-c-ceva n-ai cum să f-f-fugi.
— Ai dreptate! zice Javi.
— T-t-totuşi încerc! răspund pe un ton cât pot de vesel şi îi arunc un zâmbet lui Kendall. Şi uite aşa am ajuns să v-v-vă s-s-stric vouă p-p-petrecerea.
— îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat… dar mă bucur că eşti aici, zice Javi, deşi nu sună prea convingător. Montgomery e un loc al dracului de plictisitor. E nevoie de ceva nou.
— Nu-i chiar aşa de rău! îl contrazice Carrie.
— Ba da, *este,* replică Javi. Aceleaşi porcării zi după zi… Noah face un cocoloş dintr-un şerveţel şi îl aruncă în capul
lui Javi.
— Porcăriile despre care vorbeşti sunt alea pe care nu le faci *tu,* mototolule! Tu stai mereu pe banca de rezerve! zice Noah în timp ce se uită la mine şi arată spre Javi. *El* e cel care are nevoie de cineva nou. Ia spune-mi, Lera, îţi plac băieţii?
— Taci naibii din gură! mârâie Javi. Ridic din umeri.
— D-d-da, unii.
— Fă-i cinste cu o băutură fetei! îi spune Noah lui Javi. Iar tu, fato, ai grijă de băiatul ăsta, fă sex cu el!
Faţa lui Javi a căpătat o nuanţă de roşu despre care nu am ştiut că există în realitate.
— Ticălosule! murmură el.
Noah îi aruncă cel mai larg şi mai mârşav rânjet cu putinţă.

— Ştii ceva, dacă nu-i cumperi *ei* o băutură, atunci cumpără-mi mie!

— Dar abia ce ne-am întors de la bar... Noah îşi răstoarnă sticla cu fundul în sus.

— Aşa o fi, numai că sticla mea e goala.

— V-v-vin cu tine! îi spun lui Javi, iar asta e de ajuns ca să-l convingă.

— îmi cer scuze! zice imediat ce ieşim din separeu. Apucă să se răsucească doar pe jumătate spre mine pentru
a mă privi cu toată sinceritatea în ochi înainte să se împiedice în propriile picioare.

— Noah e...

— Nu c-c-contează!

Ajungem la tejghea şi barmanul ne aliniază în faţă shotu- rile, însă în loc să le ia ca să le ducă la masă, Javi dărâmă unul dintre pahare şi îi scrie lui Noah un mesaj, pe care mi-l arată înainte de a-l trimite. *Ai vrut băutură vino* $-0 *iei.* Ia apoi un pahar şi împinge altul în direcţia mea.

— Să bem în memoria surorii tale!

Mă pomenesc că-mi dau lacrimile, surprinsă de-a dreptul de acest neaşteptat gest de bunătate, care îmi fură inima. Iau paharul cu o mână tremurândă.

— Fie-i ţărâna uşoară!.

Cu mare greutate reuşesc să dau pe gât alcoolul. Tuşesc în palmă.

— C-c-ce e ăsta?

— Jäger[1], îmi răspunde Javi şi ştiu că-n viaţa mea nu voi putea să mă mai ating de băutura asta.

[1] **Jägermeister, băutură germană din peste 50 de ierburi şi mirodenii, cu un conţinut de 35 la sută alcool (n. tr.).**

Mi-ar aminti de Mattie, de momentul când m-am înecat cu propria-mi durere de faţă cu un băiat al cărui nume l-am ştiut înainte ca el să-l ştie pe al meu.

— Eşti atât d e . . e rândul lui Javi să se bâlbâie. Când te-am văzut dansând, a fost aşa... *uau*.

Băutura i-a dezlegat limba.

— Te p-p-porţi ca o p-p-puştoaică fericită că a c-c-căpătat un cadou.

— N-am vrut decât să spun că eşti o persoană interesantă, murmură el.

îl văd pe Noah că se îndreaptă către noi şi îmi doresc mai mult... spaţiu. Vreau să împart momentul numai cu Javi şi să-l prelungesc. îmi e ruşine pentru ceea ce *simt*. Nu pentru asta am venit aici. Sau poate că tocmai pentru asta, deşi probabil că m-am pilit de pot gândi aşa.

— N-n-nu vrei să ieşim un p-p-pic?

— Ba da, răspunde Javi plin de entuziasm. Hai să luăm aer!

Ieşim din bar şi e de-a dreptul minunat; nu mi-am dat seama cât de îmbâcsită era atmosfera dinăuntru până ce nu am tras adânc în piept aer proaspăt şi curat.

— N-N-Noah se cam l-l-leagă de tine, nu-i aşa?

— Ţi-ai dat şi tu seama? zice amuzat Javi şi-şi vâră mâinile în buzunar.

— C-c-ce a zis d-d-despre tine? Că s-s-stai m-m-mereu pe b-b-banca de rezerve?

Javi se înroşeşte.

— Mda... Ştii, n-am fost niciodată genul care... nu mi-e deloc uşor să...

Se bâlbâie, în căutarea cuvintelor potrivite, dar pare să nu le găsească.

— De asta umblu cu Noah şi Kendall. Ei sunt altfel, ei chiar încearcă să facă ceva, să pună lucrurile în

mişcare. Iar eu stau pe banca de rezerve şi mă prefac că sunt ca ei. Ce mai glumă!

— N-n-nu mi-ai l-l-lăsat impresia asta când ai d-d-dansat cu mine.

Zâmbeşte, un zâmbet mic şi sincer. Nu-mi amintesc să fi făcut pe cineva aşa de fericit vreodată. Aproape că-mi vine să plâng.

— Ai dreptate probabil, zice el încet şi apăsat, ca şi cum afirmaţia ar avea importanţă.

— M-m-mă bucur că ai d-d-dansat cu mine.

— Mâine mă duc acasă la Noah şi Kendall, zice el. Poate că vii şi tu.

— C-c-crezi că *ei* i-ar p-p-plăcea să mă v-v-vadă?

— Kendall ar trebui scoasă din ale *ei!* spune *ei* şi ridică din umeri. Ştie şi ea asta şi am văzut-o cum se uita la tine. Ţi-am spus, Montgomery doar are... pretenţii de oraş. De asta venim aici în fiecare weekend, ca să scăpăm de atmosfera de acasă.

— P-p-părinţii lor v-v-vor fi şi ei acasă?

— Da, s-ar putea.

— C-c-are e adresa?

— Young Street, numărul 212.

înăuntrul meu ceva face *clic.* Una dintre piesele puzzle-ului a fost aşezată la locul ei. Şi mă va duce, *cu siguranţă,* la Silas, iar prin el voi ajunge la Keith. Şi între timp...

Şi între timp poate că ar trebui să mă las purtată de val.

— S-s-sună bine!

— Grozav! exclamă Javi.

Facem turul parcării. Mă uit în sus la stelele care împânzesc cerul albastru cum e cerneala. Cu cât ne îndepărtăm de bar, cu atât stelele se înmulţesc! Totul în jur e atât de frumos, iar frumuseţea asta mă întristează! Nu cred să îi fi spus lui Mattie prea multe

despre genul ăsta de lucruri. Despre micile miracole ale lumii, precum stelele care se văd noaptea pe cer şi par mai strălucitoare pe timpul iernii. Despre soarele care răsare şi apune şi apoi răsare iar. îi împărtăşesc lui Javi gândurile mele, doar pentru a mă elibera de ele, iar el zâmbeşte uşor şi zice:

— Mici miracole... Frumos spus, îmi place!

Probabil că i-ar plăcea orice aş spune eu.

Asta este o experienţă nouă pentru mine.

Ajungem la maşina mea şi i-o arăt.

— Uite, aici l-1-locuiesc!

— Poftim?

— G-g-glumesc, dar e m-m-maşina mea!

Aproape fără să-mi dau seama, descui portiera şi o deschid.

Javi se aşază pe bancheta din spate şi exclamă „Ce comod e!" îl urmez şi mă holbez la profilul lui, iar el se foieşte stingherit. Mă gândesc cum ar fi să-mi apăs palma de pieptul lui, să-mi lipesc corpul de corpul lui. îmi imaginez că inima lui)avi bate sub palma mea. Că îl sărut şi că buzele lui sunt la fel de dulci şi de tandre ca tot ce îi aparţine. Că aş lăsa blândeţea lui să mă poarte într-o altă lume, una în care să aparţin cuiva. Atunci mi-aş îngădui să întind mâna pentru a-i da părul din ochi ca să îl văd cum se uită la mine. Nu, nu este o poveste de iubire, însă în spaţiul acesta mic, unde ne auzim respiraţiile, mă întreb cum ar fi.

îmi înghit nodul din gât şi îmi umezesc buzele, pe care simt si acum gustul alcoolului.

Să bem în memoria surorii tale! Mă întind peste scaunul din faţă, deschid torpedoul şi scot dinăuntru un marker. I-l dau şi Javi se uită la mine mirat.

— Mi-am lăsat t-t-telefonul acasă, îi explic întinzând braţul. S-s-scrie-ţi aici numărul şi o să te s-s-sun eu!

Deschide capacul şi-l ţine între dinţi. Scrie numărul pe încheietura mâinii mele, iar atingerea lui uşoară, atentă, mă face să cred că dacă am fi împreună, Javi s-ar purta exact aşa cum mi-am imaginat. Mă roagă să-i dau numărul meu de telefon şi pentru că nu pot, şi pentru că nu ştiu ce să fac sau poate fiindcă asta vreau să fac, îl sărut pe obraz. Nu cred că mă descurc prea bine, gura mea se întâlneşte în mod stângaci cu perii scurţi de pe pielea lui, dar pare să nu observe.

— P-p-poţi să păstrezi m-m-markerul, îi spun. Acum chiar t-t-trebuie să plec.

— Deja?

— Da, d-d-dar te sun m-m-mâine!

— OK, zice el.

îmi zâmbeşte sfios şi iese din maşină. După o clipă se întoarce însă spre mine, se apleacă şi spune: „Mă bucur *mult* că te-am cunoscut”, iar eu îi promit din nou că o să-l sun, pentru că nu ştiu cum altfel să-i răspund. îl văd cum intră în bar, pe urmă mă holbez la numărul de telefon scris pe braţ şi îl repet încet în gând până ce îl

memorez, la fel cum ar face orice fată. Apoi urc la volan, bag cheia în contact şi pornesc spre oraş.FETELE

S1E2

WEST McCRAY:

May Beth mă lasă să mă uit la obiectele personale pe care Sadie le-a lăsat în maşină. Sper ca în felul ăsta să-mi fac o idee mai clară despre locurile pe unde a trecut, cele către care se îndrepta şi dacă a ajuns la ele. Şi, cu puţin noroc, să descopăr unde ar putea să se afle acum Haine, nimic la modă. Alese pe criterii clare, să fie confortabile, practice şi deloc transparente. Tricouri şi colanţi, pulovere, lenjerie de corp, două sutiene. Un rucsac verde din pânză pe care îl purta mai tot timpul pe spate în Cold Creek, iar înăuntru, un portofel gol; un baton cu proteine; o sticlă cu apă, acum goală şi strivită; un meniu pentru livrare la domiciliu de la Ray's Diner, un local dintr-o parcare pentru tiruri, la ieşirea dintr-un oraş pe nume Wagner. E singura pistă pe care o găsesc. O sun pe doamna detectiv Gutierrez de la poliţia din Farfield şi o întreb dacă a cercetat pista.

DETECTIV SHEILA GUTIERREZ *(LA TELEFON):*

Am întreprins o investigaţie sumară la Ray's, fără niciun rezultat. Deloc de mirare; e o parcare pentru tiruri, unde oamenii vin şi pleacă tot timpul. în plus, localul îşi distribuie meniul şi în zonele învecinate, deci numai printr-un noroc chior am fi putut afla ceva. Am considerat că ne putem folosi timpul şi resursele în mod eficient concentrându-ne asupra zonei unde a fost găsită maşina.

(ZGOMOTUL UNEI MAŞINI CARE FRÂNEAZĂ)

WEST McCRAY:

Parcarea pentru tiruri se numeşte Whittler's. Ajung acolo într-o marţi seara, după ce am zburat cu avionul din

New York. Mă cazez într-un motel din Wagner, cel mai apropiat oraş.

Dacă e să dau crezare vorbelor detectivului Sheila Gutier- rez, demersul meu nu poate fi decât o pierdere de vreme. Pe de altă parte, nu pot scăpa din vedere neîncrederea lui May Beth în eficacitatea poliţiei din Farfield. Prin urmare, trebuie să mă conving la faţa locului.

Cum de a ajuns Sadie aici - dacă a ajuns cu adevărat - este un fapt la fel de misterios ca toate celelalte referitoare la dispariţia ei. S-a oprit la Whittler's pentru un motiv anume sau doar întâmplător, pentru că îi era în drum?

(ZGOMOTESPECIFICE UNUI INTERIOR DERESTA URANT. CONVERSAŢII ÎNĂBUŞITE, MÂNCARE CARE SE GĂTEŞTE ŞI ZDRĂNGĂNIT DE FARFURII)

RUBY LOCKWOOD:

Cu ce pot să te servesc?

WEST McCRAY:

Ruby Lockwood este o tipă formidabilă, cu bucle negre ca smoala adunate sus de tot în vârful capului. Ridurile o fac să pară mai bătrână; de fapt are în jur de şaizeci şi cinci de ani. Lucrează la Ray's de treizeci de ani, din care douăzeci a fost căsătorită cu proprietarul localului, Ray.

RUBY LOCKWOOD:

Era cu cincisprezece ani mai mare decât mine. Când am început să lucrez aici, localul nu era decât o speluncă, dar mi-am ţinut gura şi nu i-am zis. Eram doar o simplă chelneriţă. Şi pe urmă el s-a îndrăgostit de mine, eu m-am îndrăgostit de el, ne-am luat şi eu m-am ocupat să transform locul ăsta în ceva special. N-ai decât să întrebi pe oricine! Uite, întreabă-l pe Lenny! Lenny Henderson! Hei, Lenny, tipul ăsta e de la radio...

LENNY HENDERSON:

Serios? Mai ascultă cineva radioul?

RUBY LOCKWOOD:

Spune-i cât de special e locul ăsta!

LENNY HENDERSON:

îmi place la Ray's, mă simt ca acasă. Ruby îi tratează pe clienţii fideli ca pe familia pe care nu şi-a dorit-o niciodată. *(RUBY RÂDE)* Şi friptura lor e mai bună decât cea făcută de mama, dar să nu mă spui!

WEST McCRAY:

Te-am înregistrat, dar nu-ţi face griji oricum, nimeni nu mai ascultă radioul.

(RÂSETE)

WEST McCRAY:

Nu ştiu cum arăta localul înainte ca Ruby să-l pună la punct, însă vă pot descrie cum arată acum. De cum intri pe uşă te izbeşte nostalgia sau, mai degrabă, o *senzaţie* de nostalgie. *Ray's* recreează atmosfera Americii din anii 1950, cu blaturi de melamină pe mese şi fotolii din vinilin roşu cu mici accente turcoaz. înăuntru miroase de parcă ar fi o scenă de film cu o petrecere de Ziua Recunoştinţei. Mi-e foame şi comand o friptură; a avut dreptate Lenny: e mai bună decât cea făcută de mama. Ray a murit în urmă cu câţiva ani de cancer la gât.

RUBY LOCKWOOD:

Plănuiam să schimbăm numele localului, să-i zicem *Ruby & Ray's.* Să facem o redeschidere grandioasă, cu tot tacâmul. Dar Ray s-a îmbolnăvit şi, după moartea lui, nu mi s-a mai părut o idee bună. Mi-e dor de el în fiecare zi. A fost sufletul meu pereche, iar localul ăsta e tot ce mi-a rămas de la el, câte zile oi mai avea. Nu am de gând să mă pensionez prea curând.

WEST McCRAY:

Ruby mi-a spus că nu a discutat despre Sadie cu poliţiştii din Farfield.

RUBY LOCKWOOD:

Aproape că m-ai convins că m-a lăsat memoria, cu toate că, dacă poliţia ar fi trecut pe aici, n-aş fi uitat. Pe urmă, mi-am amintit de Saul.

WEST McCRAY:

Saul este cumnatul lui Ruby, fratele mai mic al lui Ray, un bărbat chel, cu puțin trecut de patruzeci de ani și cu ambele brațe tatuate. El e cel care se ocupă de clienți atunci când Ruby are alte treburi. Iar Ruby nu se afla în local în ziua când polițiștii din Farfield au venit aici ca să întrebe de fata dispărută.

SAUL LOCKWOOD:

Polițistul care a venit era tânăr. Mi-a arătat o poză și m-a întrebat dacă am văzut-o pe fata aia. Nu am recunoscut-o...

RUBY LOCKWOOD:

Dar tu nu ții minte fețele.

SAUL LOCKWOOD:

I-a interogat pe urmă și pe ceilalți membri ai personalului, le-a arătat poza și nimeni nu și-a amintit să o fi văzut pe fată. Mi-a lăsat mie poza, asta îmi amintesc perfect, și mi-a zis să întreb pe toată lumea care lucrase în tură în ziua aceea...

RUBY LOCKWOOD:

Dar nu și pe mine. Nu-mi amintesc să-mi fi arătat o poză cu o fată. Pun pariu că ai aruncat-o, nu-i așa, Saul?

SAUL LOCKWOOD:

Tot ce se poate. Oricum, n-am dat prea mare importanță. O fată dispărută? Aici? Ce Dumnezeu?! Uită-te la fetele alea din parcare! Toate sunt fugite de acasă. Avem treabă aici, o afacere de condus. Prin local trec o grămadă de oameni. N-am timp să mă ocup de fiecare.

RUBY LOCKWOOD:

Are dreptate. Avem și clienți fideli, dar cei mai mulți ajung la Ray's doar în trecere. Totuși, spre deosebire de un/'/', eu nu uit niciodată o față.

WEST McCRAY:

Am o poză la mine, așa că hai să vedem dacă recunoști fața asta.

RUBY LOCKWOOD:

OK, dă-mi-o să mă uit! Oh....

WEST McCRAY:

Ruby nu minţise. Nu uita niciodată o faţă

.sadie

Montgomery arată minunat chiar şi în întuneric.

N-am totuşi de ales, trebuie să-l urăsc. Este decorul unui film adus la viaţă. Casele sunt superbe, aliniate frumos de-a lungul străzilor, toate decorate cu gust şi cu peluze tunse impecabil. Drapelul american arborat cu o mândrie neostentativă. Pe alei, maşini care costă probabil la fel de mult ca nişte case mai modeste. Pe strada principală se înşiră magazine după magazine cu un design practic şi funcţional, unul *fără îndoială* tradiţional. Tradiţional sau simplu, sau ambele. Bere artizanală. Un studio de yoga. Un dispensar în care se poate consuma în mod legal marijuana în scop medicinal. O cafenea unde se poate bea suc din iarbă de grâu. Un poster anunţă un concert în aer liber, în parc, în weekendul următor; e o formaţie de care nu am auzit. Pe una dintre străzi, cea care găzduieşte o piaţă, văd o mulţime de tarabe; în dimineaţa asta s-a interzis circulaţia în zonă. Trec de liceu, acum pustiu în aşteptarea reluării cursurilor în toamnă, şi îmi imaginez adolescenţii cu dinţi albi ca zăpada - printre ei, Kendall, Noah, Carrie şi Javi - bu- lucindu-se să iasă pe uşi, cu toţii îmbrăcaţi în uniforme, căci ce altceva ar putea să poarte?! într-un cartier din oraş e un loc de joacă cu perete de escaladă şi teren de *spksh*, iar toboganele şi leagănele par atât de... *noi.*

Ştiu că n-ar trebui să mă las în voia viselor, însă de fiecare dată când vigilenţa mi se înmuia şi cedam ispitei, rulota în care crescusem se transforma în casă, iar parcul de rulote, în grădina din spate, cu spaţiu suficient pentru a sta la soare fără a fi deranjată de vecini scârboşi. Frigiderul gol se umplea. Vara, camerele înăbuşitoare deveneau ca prin minune răcoroase, în timp ce iarna nu trebuia să te îngropi sub o sută de pături ca să te încălzeşti. Strada principală din Cold Creek se transforma într-una mărginită de magazin după magazin după magazin, toate cu preţuri

aparţinând în chip miraculos categoriei „îţi poţi permite asta şi ceva pe deasupra”. Montgomery aproape că îmi depăşeşte puterea de înţelegere pentru că e cu mult mai mult decât tot ce mi-am dorit vreodată. îl urăsc! îi urăsc pe oamenii care trăiesc aici. May Beth mi-a spus că nu pot să fac asta, nu pot să-i urăsc pe oamenii care au mai mult decât am eu, dar se înşală. Uite că pot! Şi o fac! Ura asta este zidul perfect pe care l-am ridicat între mine şi genul acela de dorinţă, de jind, care te macină şi te mistuie.

Silas Baker locuieşte, desigur, într-o casă situată pe un deal. Dacă nu mi-ar fi spus Marlee, nici prin cap nu mi-ar fi trecut că este fratele ei. Presupun că nu poţi judeca un om pe baza felului cum arată sau cum vorbeşte. Mi se pare ciudat că Silas l-a preferat pe Keith lui Marlee. Eu nu mă pot imagina alegând pe altcineva în locul lui Mattie. Niciodată. Mă întreb ce i-a povestit Marlee lui Silas despre Keith. în fine, nimic din ceea ce văd acum nu-mi aminteşte de sărăcia în care trăieşte Marlee. Uneori, indiferent cât succes ai avut în viaţă, rămâne pe tine o pată, una pe care n-ai cum să o scoţi, însă Silas Baker a frecat-o bine şi a acoperit-o cu bogăţia lui. Casa lui e mare, pe două niveluri, modernă, cu ferestre uriaşe pe care te poţi holba înăuntru, în caz că ai posibilitatea să te apropii. Acoperişul înclinat este acoperit de panouri solare. Pe alee zăresc un Mercedes elegant.

Rulez încet pe stradă şi parchez suficient de departe pentru a nu fi văzută, dar suficient de aproape pentru a putea ţine sub observaţie, în oglinda retrovizoare, aleea şi uşa din faţă. îmi reazem capul de geam. După vreo oră, un monstru de camionetă roşie - dintr-acelea pentru care ai nevoie de o scară ca să pătrunzi în habitaclu - trece pe lângă mine, mergând pe contrasens. Intră pe aleea casei şi aproape că se izbeşte de Mercedes. După o lungă pauză, Noah iese din maşină, împle- ticindu-se. Dă ocol camionetei şi o trage afară de pe scaunul pasagerului pe sora lui. Sunt

mult mai beţi decât i-am lăsat când am plecat eu din bar. Mă întreb dacă Javi a fost la fel de nesocotit ca ei, încât să se întoarcă acasă cu maşina. Se clatină amândoi, îndreptându-se către casă şi le ia zece minute ca să vâre cheia în uşă. în tot acest timp, sora mea e moartă.

— Mattie e moartă, şoptesc, apoi rostesc propoziţia cu voce tare, nu ştiu din ce motiv, poate pentru că mă doare să o spun, doare să las acest adevăr să îmi iasă pe gură, să devină real. Dar faptul că *Mattie e moartă* este motivul pentru care mă aflu aici.

Faptul că *Mattie e moartă* este motivul pentru care voi omorî un om.

Câţi oameni sunt nevoiţi să trăiască ţinând în ei aşa ceva?

îmi doresc ca Mattie să fie aici, lângă mine. îmi doresc să o văd uitându-se plictisită pe fereastră, arătând atât de bine, încât să-mi ia răsuflarea. I-aş ciufuli părul sau aş face altceva care să o enerveze. Mattie nu suporta să-şi vadă superbul păr încâlcit pentru că era nevoie de fiecare dinte al pieptănului şi de treisprezece rugăciuni pentru a-l descurca. Mă împingea când încercam s-o pieptăn, iar eu o prindeam de încheieturile mâinilor şi mă minunam de cât de mica era şi, totuşi, cât de mult crescuse. Când era bebeluş, îmi plăcea să-i prind pumnişorii în palme. Parcă a fost ieri. Nu ştiu cum a trecut timpul. Treisprezece ani. Am trăit o groază de timp.

Treisprezece, Mattie.

Te-am ţinut în viaţă treisprezece ani.

Te-am sculat din somn în fiecare dimineaţă, ţi-am pregătit micul dejun, te-am condus până la autobuzul şcolii, te-am aşteptat în staţie după ce terminai orele şi m-am dat peste cap ca să ne descurcăm, şi când mă gândesc la toate astea, chiar nu ştiu cum de am reuşit. Nu ştiu cum de am rezistat. Şi nici nu vreau să ştiu. Dacă aş fi nevoită, aş lua-o de la capăt de o mie de ori.

Nu ştiu de ce asta nu e de ajuns ca să o aducă înapoi pe Mattie.

îmi amintesc cum a fost la naşterea ei. Mama nu a arătat niciodată mai bine ca în lunile în care a fost însărcinată. De obicei, nu avea un aer sănătos - avea paloarea aceea de om drogat -, dar sarcina o făcuse să pară cât de cât normală. Când au început contracţiile, m-a trimis la May Beth şi acolo am rămas până ce s-a întors cu un bebeluş în braţe. Mai întâi mi-a dat-o pe Mattie, după care **s**-a *încuiat în* dormitorul lui May Beth şi a stat acolo trei ore, fiindcă avea nevoie de „odihnă". Am fost aşa de fericită! îmi doream atât de mult să fiu sora mai mare, încât nu a fost nevoie să fiu bătută la cap. Lui May Beth îi era teamă că n-o să-mi placă de intrusă, pentru că foarte mulţi copii nu suportă ca părinţii să-şi împartă atenţia cu un nou-venit, dar Mattie nu avea cum să-mi fure ce nu aveam. Mattie reprezenta pentru mine o *promisiune*. Ştiam că aveam să devin lumea ei. Şi că ea avea să fie a mea pentru totdeauna.

Voiam să fiu importantă pentru cineva.

Cobor geamul maşinii şi-mi ţin ochii aţintiţi asupra casei în care locuieşte familia Baker. Primele semne de viaţă apar în zori, mult mai devreme decât mă aşteptam. Cerul abia a pălit şi soarele abia se anunţă, iar eu sunt pe jumătate adormită, cu un firicel de salivă care mi se prelinge de pe bărbie pe guler, când aud piuitul scos de deschiderea unei portiere. Mă trezesc brusc şi las scena cețoasă să se limpezească treptat.

Silas Baker arată mai bine decât în fotografiile de pe net. E blond, la fel ca Marlee, dar are un aer mai sănătos şi nu pare să-şi facă griji pentru lucruri mărunte, ca de pildă plata chiriei. Sau mâncarea. Sau întreţinerea unei familii cu puţine resurse băneşti. Este un tip solid, cu umeri laţi, şi poartă haine *casual*. E prea bine pus la punct şi asta mă deranjează. Aproape ca o

păpuşă Ken şi probabil că dacă m-aş apropia, nu aş zări niciun rid pe faţa lui.

Aruncă o privire de-a lungul străzii pustii înainte de a se urca în Mercedes şi-mi este clar c-ar trebui să pornesc în urmărirea lui, întrucât ceea ce se întâmplă, indiferent ce-o fi, a adăugat întrebări celor pe care le aveam deja, prima din ele fiind *ce mama dracului?* Duc mâna la cheia din contact, pe urmă îmi spun că n-ar fi indicat să atrag atenţia asupra mea. Silas Baker pare să nu-mi fi remarcat prezenţa. Degetele îmi zăbovesc în aer, pe deasupra cheii, în timp ce mă gândesc ce să fac. Nu mi-am închipuit că va trebui să urmăresc pe cineva astăzi. Şi nici n-am urmărit pe nimeni până acum. Deşi scene din astea am văzut… în filme.

Mercedesul iese de pe alee şi n-am de ales, trebuie să mă iau după el dacă vreau să aflu unde se duce Silas. Ceasul de pe bord arată ora şapte fără un sfert. Rulăm amândoi pe stradă şi-mi simt palmele transpirate. Când coteşte pentru a intra pe strada principală, dăm peste oarece aglomeraţie, ceea ce mă linişteşte puţin. Sunt vânzătorii care sosesc la piaţă. între maşinile noastre se interpun alte două, iar asta e numai bine. Ajungem pe autostradă şi-mi fac mai puţine griji că bat la ochi, deşi soarele a urcat acum pe cer şi nu am unde să mă ascund. Continuăm să rulăm cale de vreo *opt* kilometri, când Silas coteşte brusc şi se înscrie pe un drum de pământ ce pare să se întindă la nesfârşit şi să ducă nicăieri. Opresc la intersecţie, număr până la şaizeci şi îl urmez. între noi e acum o oarecare distanţă şi încep să-mi fac griji că aş putea să-l pierd din ochi, aşa că apăs pe acceleraţie, după care îmi spun că dacă mă deplasez cu viteză, îi voi atrage atenţia, şi hotărăsc să încetinesc.

De jur-împrejur, de o parte şi de alta a drumului, terenuri agricole lăsate de izbelişte. O lume la capăt de lume, un drum prin pustietate, aşa îmi pare. N-am nici cea mai vagă idee ce mama dracului caută Silas Baker aici. Virează la stânga şi aproape că dispare din raza mea vizuală. Dau să cotesc şi eu, dar am un

presentiment şi încetinesc în ultima clipă. Merce- desul s-a oprit pe marginea drumului, drum care duce spre... o casă. îi arunc iute o privire şi-mi dau seama că e abandonată.

Silas mă aşteaptă ca să îl depăşesc.

Rahat!Abia după vreo doi kilometri găsesc un loc de parcare, un mic luminiş în faţa unei porţi pe care stă agăţat un anunţ, TRECEREA OPRITĂ spre nu se ştie ce. Dacă Silas Baker vine pe aici, îmi va vedea maşina, dar e un risc pe care sunt nevoită să mi-l asum. Scot cheia din contact, o vâr în buzunar, ies din maşină şi încui iute portiera. Afară s-a făcut deja cald, e una din zilele acelea în care ştii că aerul va deveni greu, de nerespirat. Inspir adânc şi o rup la fugă înapoi spre intersecţia unde Silas a cotit la stânga. Mă apropii, bluza mi s-a înmuiat de transpiraţie şi îmi simt mirosul pe piele. Ar trebui să fac un duş. *E cazul* să lac un duş, dar o să mă ocup de asta mai târziu. Mă strecor pe alee şi, de la distanţă, văd Mercedesul parcat lângă casă. Silas nu mai e pe scaunul şoferului. Bătăile inimii mă avertizează să liu precaută. Nu înţeleg ce caută Silas aici. Cărarea spre casă e uşor de parcurs, însă mă las pe vine în iarba înaltă. Insectele îmi roiesc în jurul feţei, al braţelor şi al picioarelor înainte de a ateriza pe piele ca să mă înţepe. Iarba mă gâdilă şi-mi zgârie picioarele. înaintez cu stângăcie pe pământul ce pare la fel de uscat ca gâtul meu. Trag cu urechea, dar nu aud nimic.

Mă mişc încet şi trece o eternitate până să ajung la casă. Cel mai potrivit cuvânt pentru a o descrie este *putrezită*. Probabil a fost construită cu peste cincizeci de ani în urmă. Are etaj şi o verandă închisă ce stă să se prăbuşească. Uşa din faţă abia se ţine în balamalele ruginite, iar ferestrele de la parter sunt acoperite cu scânduri, cu excepţia uneia, prin care se poate vedea înăuntru. La etaj, ferestrele sunt toate neacoperite şi cu geamurile sparte. Acum mult timp, casa a fost împodobită cu graf- fiti. Unele desene sunt frumoase, altele, urâte. *Joey îl iubeşte pe Andy. O* femeie goală pictată în spaţiul dintre două ferestre. Iederă desenată

de la fundație până sus, unde a putut ajunge artistul. Satana cu furca lui. O serie de ochi care privesc scrutător. *Carrie o urăşte pe Leanne. Poponar.*

Ajung la fereastra cu geam spart şi arunc o privire înăuntru. în interior e chiar mai rău decât afară, natura a pus stăpânire pe tot, iar buruienile se iţesc printre scândurile podelei. Ceva mai încolo zăresc un prag şi dincolo de el, o altă încăpere plină de gunoaie. Nu-l văd pe Silas, dar dacă ar fi să iasă pe uşa din faţă, n-ar trebui decât să întoarcă un pic capul ca să dea cu ochii de mine.

Ciulesc urechile. Nimic. Mă retrag de la fereastră şi caut un loc de observaţie mai bun. înalţ gâtul spre etaj şi în clipa următoare îmi dau seama că dacă eu nu-l pot vedea pe Silas, asta nu înseamnă că Silas nu mă poate vedea pe mine. Rahat! Trebuie să mă mişc, să nu stau mult în acelaşi loc.

Dau ocol clădirii şi aproape că ajung pe una din laturi când aud cum se deschide uşa. Mă pierd cu totul, orice instinct de supravieţuire dispare şi mă precipit înainte, cu corpul izbindu-se de colţul casei simultan cu zgomotul făcut de uşa care se închide. Imi muşc buza când simt cum o aşchie de lemn îmi pătrunde în umăr. Silas e aici. Ştiu că e aici. Pauza care urmează îmi spune că şi-a dat seama că nu e singur. Şi pe urmă îl aud:

— Cine e acolo?

Are o voce adâncă şi rosteşte întrebarea pe un ton autoritar şi rece, iar eu aştept cu palmele lipite de pământ. Paşii lui răsună în pustiul care ne înconjoară - un pas, doi paşi, trei paşi - şi înţeleg cât de singură sunt. Dacă Silas Baker mă găseşte, pot să ţip şi numai noi doi am auzi asta.

Mattie ţipând acolo, în livadă.

O briză uşoară face să se legene firele de iarbă. Fâşâitul aduce cu sunetul scos de valurile oceanului. Dacă aş închide ochii, aş putea să mă imaginez acolo. Nu vreau să închid ochii.

— E cineva acolo? repetă el, de data asta mai încet.

Vântul se oprește, tocmai acum.

Totul în jur e nemișcat, prea nemișcat.

Alt zgomot de pași. Scârțâitul ușor al pantofilor lui… care se îndreaptă spre mașină. Nu expir decât după ce aud motorul pornind și nu mă clintesc din loc decât mult după ce mă asigur că a plecat unde a plecat. Mă ridic încet în picioare și simt cum sângele curge din nou prin mădularele mele amorțite. Mă sprijin de zidul casei și rămân acolo mult timp, apoi mă răsucesc cu fața spre clădire.

Ce ai făcut acolo, înăuntru, Silas?

îmi croiesc drum spre ușă și urc cu grijă scara spre verandă, încercând să evit porțiunile mai distruse din planșeu. Ezit înainte de a apăsa pe mânerul ușii, cu gândul că e încă fierbinte de la atingerea mâinii lui, cu toate că știu că nu e cazul. Deschid și pășesc înăuntru. Tresar când ușa se trântește în urma mea. îmi apăs pumnii de piept, în încercarea de a-mi domoli bătăile inimii.

Prin singurul geam spart de la parter, acela prin care m-am uitat înainte, pătrunde o lumină slabă. Aerul e stătut și miroase a praf și a putred. Strănut de opt ori la rând, iar ochii îmi lăcrimează așa de tare, încât nu mai pot vedea. îi șterg și încerc să focalizez, apoi îmi încep periplul, trecând dintr-o cameră într-alta, pășind peste sau ocolind gunoaie și resturi, unele re-cognoscibile, majoritatea nu. Sunt încordată. Am senzația că fiecare zgomot, cât de înăbușit, pe care îl fac, răsună în încăperile goale și mă tot uit peste umăr, speriată de posibila reapariție a lui Silas. Dar nu vine nimeni.

Deocamdată.

Dau cu ochii de o cutie de Coca-Cola ce pare să dateze din anii 1980, dacă e să judec după design. Sau dacă nu, atunci oricum de dinainte de a mă naște. Plutesc prin bucătăria, sufrageria și livingul fantomatice și mă pomenesc în fața unor trepte

aproape intacte ce urcă la etaj. Razele de soare pătrund prin fereastra spartă şi luminează urma unei palme pe vechiul stâlp de lemn al balustradei.

Pe aici, îmi şopteşte urma.

Scările s-au prăbuşit de la jumătate în sus, lăsând un gol suficient de mare pentru a fi greu de trecut. Nu şi pentru un bărbat ca Silas, care are probabil peste un metru optzeci şi trei înălţime. întind piciorul drept peste gol, îmi aşez talpa pe cea mai apropiată treaptă încă bună şi folosesc stâlpul balustradei pentru a mă sălta pe ea. Treapta se clatină alarmant încolo şi încoace, iar micul efort pe care îl fac mă stoarce de puteri mai tare decât ar trebui şi îmi provoacă greaţă şi tremurături. Aş face bine să mănânc ceva ca lumea cât mai curând. Ştiu ce înseamnă să-ţi fie foame şi mă descurc cu chestia asta mai bine decât majoritatea oamenilor, dar simt că sunt pe cale să îmi epuizez ultimele resurse. Nu-mi place să nu fiu bună de nimic.

Treptele scot nişte sunete deconcertante în timp ce le urc. într-un final, reuşesc să aşez ambele tălpi pe palier. Spaţiul este cu mult mai mic decât părea văzut de afară şi ceva mai curat decât cel de la parter. Vandalii au fost probabil descurajaţi de scara prăbuşită, îmi spun.

Mă uit în jur. Nu îmi dau seama pe unde a luat-o Silas, nu văd nicio urmă. într-unui dintre dormitoare zăresc o ramă foto goală din alamă, nişte cearşafuri mucegăite şi câteva piese de mobilier rupte. Celălalt dormitor e gol, cu excepţia unui mic tablou agăţat pe perete, care reprezintă o pădure. A supravieţuit cumva aici de cine ştie cât timp. în baie, chiuveta a fost smulsă din perete şi pe podea zac cioburi de la oglinda unui dulăpior de medicamente. Vasul de toaletă zace aruncat într-o cadă din porţelan, pătată şi fără picioare. Podeaua pare să fi fost inundată de multe ori. Mi-e teamă să păşesc pe ea. îmi şterg fruntea transpirată. E foarte cald, înăbuşitor de cald! îmi lărgesc gulerul bluzei.

Ce naiba a putut să caute aici Silas Baker?

Tabloul!

Mă întorc în dormitorul gol şi stau în faţa lui. E o pictură în ulei, nesemnată, şi ceva e in neregulă cu ea. E prea... ostentativă. îmi apăs degetul de suprafaţa vălurită a pânzei, apoi mi-l trec peste marginea imaculată a ramei.

Nu e nici măcar prăfuită.

Prind tabloul de colţuri, îl iau de pe perete şi îl aşez pe jos. O gaură perfectă a fost făcută în perete, în spatele tabloului, iar înăuntru e o cutiuţă metalică încuiată cu lacăt. O iau şi o cântăresc în mână, mirată de cât e de uşoară. O scutur şi zornăitul dinăuntru mă duce cu gândul la bani. Să fie bani înăuntru?

Silas Baker să fi ascuns aici bani... oare de ce?

Ce importanţă are? O să îi iau! Oricum am nevoie de bani. Mereu am.

Părăsesc casa cu cutiuţa în braţe, fac saltul acela periculos peste golul dintre treptele scării şi păşesc afară. Odată ajunsă la aer, caut o piatră cu care să sparg lacătul; orice se poate sparge dacă te străduieşti îndeajuns. Într-un târziu găsesc una cenuşie şi zimţată, numai bună pentru ce-mi trebuie. Cu ceva efort îmi încolăcesc degetele în jurul ei, o ridic şi pocnesc zdravăn cutiuţa. Piatra izbeşte lacătul, apoi cade pe pământ. îmi zdrelesc pielea de pe încheieturile degetelor şi ochii mi se umplu de lacrimi. Strâng piatra la piept şi mă forţez să nu izbucnesc în plâns.

încerc din nou.

Şi din nou.

Şi din nou.

Soarele se ridică tot mai sus pe cer. Stomacul meu protestează, înnebunit de

căldură. Capul mi se învârte. Bluza, care se uscase, se impregnează iar de transpiraţie. Lacătul nu se sparge, însă inelul de care este prins da, iar când se întâmplă, nu-mi dau seama pe loc. Continui să lovesc cu piatra până ce cutia metalică se rostogoleşte pe o parte, iar conţinutul se revarsă afară

.FETELE

EPISODUL 3

CRAINICUL:
Emisiunea *Fetele* vă este oferită de Macmillan Publishers.

RUBY LOCKWOOD:
Da, o recunosc. Deşi era blondă.

WEST McCRAY *(LA TELFON):*
Bun... deci cred că am prins o pistă. Nu ştiu unde o să mă conducă, dar e oricum ceva.

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Nu pari prea entuziasmat.

WEST McCRAY *(LA TELFON):*
O s-o găsesc şi îmi va spune că vrea să fie lăsată în pace. Ştii asta, nu-i aşa?

WEST McCRAY *(LA RAY'S):*
Vrei să spui că avea altă culoare de păr decât în poză? Era blondă, nu brunetă?

RUBY LOCKWOOD:
Da, şi după cum arăta, cred că se vopsise singură. Era slabă ca un ţâr, nu dădeai doi bani pe ea. Şi nu vorbea bine. Asta mi-a atras mai întâi atenţia. Era bâlbâită.

SAUL LOCKWOOD:
Ah, acum îmi amintesc... A comandat... o cafea. M-am gândit că fugise de acasă. Am avut impresia că te-a cam călcat pe nervi, Roo.

WEST McCRAY:
Deci *ai vorbit* cu ea?

RUBY LOCKWOOD:
Ea a deschis discuţia. Nu era doar în trecere. Căuta pe cineva şi despre persoana asta m-a întrebat insistent.

WEST McCRAY:
Pe cine căuta?

RUBY LOCKWOOD:
Pe tatăl ei.

WEST McCRAY:
Poftim?

RUBY LOCKWOOD:
Pe tatăl ei. Sau cel puţin aşa mi-a zis. Avea o poză cu el. Ştia cum îl cheamă pe bărbat şi mai ştia că în urmă cu vreo doi ani tipul fusese un client fidel aici, la Ray's. Voia să ia legătura cu el şi m-a rugat să-i spun tot ce ştiam despre el.

WEST McCRAY:
Şi ce i-ai spus?

RUBY LOCKWOOD:
I-am spus că nu-l cunoşteam pe bărbat. Dar fata părea disperată şi mi-a părut rău pentru ea, aşa că i-am zis să-mi dea numărul de telefon ca să o sun în caz că tipul apare pe aici.
WEST McCRAY:
Mai ai numărul?
RUBY LOCKWOOD:
Nu, şi ştii de ce? Fiindcă mi-a spus că n-are telefon, iar ăsta a fost al doilea lucru care m-a uimit. Acum toţi copiii au telefoane mobile, până şi bunicile au. Mama mea, care are nouăzeci de ani, are şi ea telefon. Până la urmă ¡-am dat fetei un meniu şi i-am spus să sune şi să ceară să discute cu mine, iar eu am să-i spun dacă bărbatul a trecut sau nu pe aici.
WEST McCRAY:
la stai niţel! Ai spus că treaba cu telefonul a fost al doilea lucru care te-a uimit. Care a fost primul?
RUBY LOCKWOOD:
Faptul că îl cunoşteam pe bărbatul despre care întreba ea şi ştiam că nu are copii.
WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
îl cheamă Darren M. Nu-i voi dezvălui numele de familie până ce nu voi reuşi să dau de el. Am dat căutare pe Google şi am găsit multe rezultate, însă nici unul dintre cei contactaţi nu era bărbatul pe care îl căutam.
WEST McCRAY *(CĂTRE RUBY):*
Şi zici că l-ai recunoscut pe bărbat.
RUBY LOCKWOOD:
Absolut. De fapt, el e cel care mi-a spus că fusese un client fidel. Când trecea pe aici bănuiesc că se oprea pentru plăcinta cu mere, dar numai când s-a mutat în Wagner am ajuns şi eu să îl consider un obişnuit al localului. Timp de câteva luni a fost încurcat cu o tipă din oraş şi în perioada aia a luat prânzul la noi în fiecare zi. Un tip ca lumea. îşi vedea de treaba lui, nu ne-a făcut niciun necaz.
WEST McCRAY:
Ştii cum o chema pe femeia cu care a locuit?
RUBY LOCKWOOD:
Marlee Singer.
WEST McCRAY:

Ai mai ţinut legătura cu Darren? **RUBY LOCKWOOD:**

Nu. După ce s-a despărţit de Marlee, s-a mutat şi nu l-am mai văzut, nici măcar nu s-a mai oprit aici în trecere. Am avut la un moment dat numărul lui de telefon pentru că Ray trăia încă pe atunci, dar era foarte bolnav, iar Darren m-a rugat să-l anunţ dacă murea. Şi când s-a întâmplat, a trimis nişte flori superbe, trandafiri albi şi floarea-miresei. Mi s-a părut un gest tare drăguţ! Din păcate nu mai am numărul.

WEST McCRAY:

Vrei să-l cauţi, te rog, şi dacă îl găseşti, să mă anunţi? Mi-ar fi de mare folos.

RUBY LOCKWOOD:

Mă îndoiesc că o să-l găsesc. Şi oricum, îţi spun, Darren nu are copii.

WEST McCRAY:

Pari foarte sigură pe tine, dar din moment ce Darren nu **a** locuit aici decât puţin timp, se poate presupune că sunt multe lucruri pe care nu le-ai aflat despre el.

RUBY LOCKWOOD:

Sunt sigură pentru că *l-am întrebat.* Stătea exact unde stai tu acum şi pierdea vremea. L-am întrebat dacă are copii, iar el mi-a spus că nu. Ca şi cum ar fi contat pentru mine dacă avea sau nu. Dar spune-mi, de ce m-ar fi mințit, ce-ar fi avut de câştigat din asta? Nimic.

WEST McCRAY:

Dar Sadie ce-ar fi avut de câştigat dacă te mințea?

RUBY LOCKWOOD:

(RÂDE) Zău aşa, chiar crezi că este prima fetişcană care încearcă să tragă un bărbat pe sfoară susţinând că e tatăl ei? Să-ţi mai spun ceva, a fost foarte obraznică.

WEST McCRAY:

Cum aşa?

RUBY LOCKWOOD:

Când ¡-am spus că nu l-am văzut în viaţa mea pe Darren, m-a făcut mincinoasă. *Ascultă-mă pe mine,* tipa

punea ceva la cale. Şi s-a înfuriat când m-am prins ce poamă e.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

După ce termin de vorbit cu Ruby şi înainte să-l caut pe Darren online, încerc să dau de Marlee Singer, care nu răspunde însă la telefon. O sun pe May Beth ca să o pun la curent. E surprinsă.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*

Nu! Imposibil! Sadie nu ştia cine e tatăl ei. Şi mereu zicea că nu-i pasă.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*

Ei bine, numele de familie al bărbatului pe care îl căuta nu e Hunter.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*

Darren...

îţi repet, n-am auzit în viaţa mea numele ăsta. *(PAUZĂ)* Dar presupun că asta n-are importanţă. Claire a avut de-a face cu mulţi bărbaţi, şi înainte, şi după moartea lui Irene... Dumnezeule! Şi zici că Sadie îşi caută tatăl? Aşa a spus?

WEST McCRAY *(CĂTRE RUBY, LA RAY'S):*

Crezi că Sadie a mai vorbit atunci cu cineva din local?

RUBY LOCKWOOD:

în afară de Saul şi de mine nu ştiu să mai fi discutat cu cineva. Nu a stat mult pe aici... poate o oră.

WEST McCRAY:

Dacă îţi las o poză cu ea, poţi să o pui la avizier? Şi să mai întrebi oamenii?

RUBY LOCKWOOD:

Sigur.

WEST McCRAY:

O zi mai târziu primesc un telefon de la un bărbat pe nume Caddy Sinclair.sadie

Cafeneaua se numeşte Lili's.

Mă strecor înăuntru şi-mi croiesc drum pe lângă coada ridicol de lungă formată din oameni care aşteaptă să comande ceva. încerc să ignor mirosul de mâncare şi de cafeină. Mă simt de parcă niciodată de acum încolo nu-mi va mai fi foame. Dar dacă nu voi înghiţi ceva curând, nu voi ajunge prea departe. Corpul îmi tremură, e cuprins de spasme şi am îngheţat. Deşi e cald, dinţii îmi clănţăne. Trebuie să fac ceva! Mă strecor în baie şi mă spăl în chiuvetă, enervată de robinetul care se închide şi se deschide, în timp ce alte femei intră şi ies. Nu vreau decât să fiu curată. Folosesc săpunul ieftin cu aromă floralăşi hârtia zgrunţuroasă ca să mă şterg cu mâinile tremurânde de puţinul clăbuc de pe braţe şi picioare. Mizeria cu care mi s-a impregnat pielea în casa abandonată dispare, lăsând în urmă mici tăieturi pe tibii de când m-am târât prin iarbă. Nu le-am observat până acum. îmi duc mâna pe

sub bluză ca să mă curăț de sudoarea adunată sub sâni. Părul meu mai rezistă o zi, poate, înainte să trebuiască să-l spăl. îl prind strâns într-un coc pe ceafa. Mă aplec peste chiuvetă şi las să-mi scape un hohot de plâns în timp ce-mi şoptesc *OK OK OK*, până ce porţelanul rece de sub degete mă face să tresar.

L-a luat pe Darren sub aripa lui ocrotitoare, ceva de genul ăsta, se purta frumos cu el. Naiba să te ia, Marlee! *L-a luat pe Darren sub...*

Naiba să te ia, Marlee! Silas a înţeles, pun pariu, a înţeles că avea de-a face cu un suflet la fel de bolnav, cu cineva cu care putea împărtăşi. Se pricepea însă mai bine decât Keith să ţină toate astea ascunse. Dar Marlee ştia, imposibil să nu fi ştiut. *Nu mai vorbesc cu fratele meu.* Altfel de ce ar fi renunţat la relaţia cu singura persoană cunoscută care ar fi putut să o ajute cu bani? Lovesc cu pumnul în chiuvetă; în baie nu e nimic altceva în care să pot lovi. *Marlee. Ştia.*

Şi acum ştiu şi eu.

îmi trec mâna peste gură. Am ochii mari şi sălbatici şi dincolo de ei nu văd nimic. Nu văd decât ce au văzut ei.

O să-l omor?

O să-l omor pe Silas Baker?

Am furat briceagul lui Keith în noaptea când mama l-a dat afară.

Noaptea aceea nu s-a încheiat, în multe privinţe, aşa cum ar fi trebuit, dar m-am gândit şi atunci să-l ucid, cu toate că nu eram decât o puştoaică fără prea multă minte. Sau poate că nu m-am gândit să-l ucid - poate că eram prea mică pentru a mă gândi la ceva atât de... definitiv, de ireversibil -, ci doar să-l rănesc, să-l fac să sufere şi să-i fie teamă de mine aşa cum îmi doream.

Aşa cum ar trebui să se teamă de mine acum.

Ţinea briceagul pe noptiera din camera mamei, lângă Biblie. La câteva săptămâni după ce se mutase la noi m-a chemat să mi-l arate. M-a aşezat în poala lui. *Sadie, uite-te aici!* mi-a zis, iar eu am văzut lama ieşind

dintre plăsele înainte să-mi dau seama că e un cuţit. *Vezi, ăsta e sfârşitul,* a spus arătând spre tăişul lamei. *Să nu cumva să te prind că pui mâna pe el, ai înţeles?*

îmi vâr mâna în buzunar şi-mi plimb vârfurile degetelor pe conturul briceagului. îmi amintesc cum arăta cuţitul atunci, în mâinile mele mult mai mici. Aproape lipsit de sens. Şi cât de surprinsă am fost când l-am băgat în torpedoul Cadillacului şi părea că e de acolo.

Nu pot să plec din oraşul ăsta aşa cum am venit.

îmi apăs fruntea cu palma.

Trebuie să mă opresc!

Totuşi Keith…

Nu, aşteaptă!

O femeie intră în baie. Mă răsucesc spre ea, mintea îmi lucrează cu înfrigurare. E o femeie între două vârste, cu pielea de un negru-închis. Mă întreabă cu multă dulceaţă în glas dacă mă simt bine. îi răspund că da şi o rog să mă lase să-i folosesc telefonul. Vorbele îmi ies din gură mai fragmentate decât de obicei, stresul îmi accentuează bâlbâiala. Zice „Desigur" pe cel mai cald ton cu putinţă, iar la auzul acestui răspuns ceva se rupe în mine şi nu ştiu dacă e din cauza sentimentului de uşurare că blândeţea încă mai există pe lume sau de vinovăţie pentru blândeţea care există într-o lume care nu o merită. îl sun pe Javi. Răspunde la al treilea ţârâit cu o voce îngroşată de somn, iar când îi spun să vină să ne întâlnim aici, îmi răspunde iute şi entuziast *Da, da, vin imediat, nu pleca nicăieri.* Femeia îmi zâmbeşte când îi dau înapoi telefonul.

Mă întorc în cafenea şi aştept lângă uşă. Râcâi pe sub o unghie până ce degetul sângerează. Javi soseşte după opt minute, încearcă să pară nonşalant, dar, după cum i se ridică şi coboară pieptul, îmi dau seama că a alergat. E uşor palid şi un iz de alcool i se degajă din transpiraţie. Urmările nopţii trecute.

Noaptea trecută pare aşa de îndepărtată acum!

— Bună! zice el.

Nu reuşesc să-i întorc zâmbetul. Javi nu observă. Se leagănă pe picioare şi ochii îi fug spre coada formată din cei ce stau la rând ca să comande, îşi împreunează mâinile şi spune precipitat, agitat:

— E încă prea devreme ca să mergem acasă la Noah. Să-i lăsăm să se trezească, ce părere ai? Nici n-am apucat să iau micul dejun. Ţi-e foame? Hai să mâncăm ceva! Fac cinste! Ce-ai vrea?

Nu vreau să mănânc!

Trebuie să mănânc!

Dacă situaţia ar fi una normală, mă întreb dacă m-aş purta delicat, dacă aş pretinde că sunt genul de fată pretenţioasă la mâncare, dacă nu cumva fără apetit deloc. îi răspund că vreau cutia cu gustări bogate în proteine şi un smoothie, cel mai bogat în calorii şi mai mare, iar el nu-şi poate ascunde surpriza. îşi revine însă rapid şi dă comanda. Care sosește destul de curând şi, la cererea mea, ne croim drum spre o masă din colţul din spate al cafenelei, cât mai departe de zona aglomerată. Javi a comandat pentru el un mic dejun la fel de săţios ca al meu, din care ciugulește însă într-un fel care îmi sugerează că nu îi e foarte foame. E mai timid, mai nesigur pe el acum, când aburii beţiei s-au risipit.

Mă holbez la mâncarea din faţa mea, iar stomacul mi se întoarce pe dos doar la gândul de a mânca. Trebuie totuşi să o fac.

Trebuie să mănânc, altfel nu voi fi bună de nimic.

închid ochii, vâr o bucată de măr în gură şi o mestec încet, până ce o transform într-o pastă. Nu-i simt gustul. Nu simt nimic pe limbă. Ignor panica aceea îngrozitoare ce ameninţă să mă cuprindă şi muşc din nou din măr, încercând să nu iau în seamă ceea ce poate fi rău în ceva crocant, dulce şi proaspăt.

După un moment chinuitor, aroma pătrunde în papilele mele gustative şi e *prea dulce*.

Nu mi-au plăcut niciodată merele.

May Beth mi-a povestit că, pe când eram mică şi Mattie nu se născuse, îmi era tot timpul foame şi-mi

întindeam mereu braţele în căutarea mâncării. Dar încă de atunci eram mofturoasă. Nu îmi plăceau decât zaharurile şi grăsimile, şi dacă încerca să-mi dea de mâncat ceva care să ajute la creşterea oaselor, plângeam până ce ochii mi se umflau aşa de tare, încât nu mai puteam vedea. Şi atunci mă păcălea: îmi punea bucăţele de măr pe limbă şi-mi spunea că e o bomboană. Nu după mult timp mi-am dat seama de înşelăciune şi am muşcat-o de i-a dat sângele. După aia Mattie a venit pe lume, iar May Beth mi-a spus că dacă nu-i dau un exemplu bun, va ajunge şi mai mofturoasă decât mine. Şi am ascultat-o; cum aş fi putut să-mi las sora mai mică să moară de foame?!

Sub nicio formă nu-mi doream aşa ceva.

— Pot să te întreb ceva?

Vâr în gură o bucată de brânză, care îmi rămâne pe limbă. Iau o înghiţitură zdravănă de smoothie ca să o fac să alunece pe gât.

— S-s-sigur!

Se apleacă în faţă şi mă priveşte cu ochi scrutători.

— Ce s-a întâmplat, Lera?

— L-l-lasă-mă să m-m-mănânc! îi răspund. L-l-lasă-mă să t-t-termin mai întâi de m-m-mâncat!

Javi rămâne nemişcat, stingherit, răbdător, în timp ce mă lupt cu micul dejun pe care mi l-a cumpărat. E un exerciţiu de autoconservare îngrozitor şi absurd, mişcarea aceasta de a duce mâncarea la gură şi a mă forţa să o înghit, ca să nu o las pe masă. Un spectacol pus în scenă cu unicul scop de a putea trece mai departe. Javi schiţează un zâmbet şi în cap îmi răsună vocea lui, acoperind hărmălaia de noaptea trecută din bar: *Tatăl lor mi-a fost antrenor de baseball când eram mic.*

Uneori am senzaţia că sunt alcătuită din absenţa lui Mattie, că aşa se explică pustietatea dinlăuntrul meu. Singurul lucru care o face suportabilă, care o mai alină, este mişcarea continuă, străduinţa de a mă distanţa de moartea ei şi a mă apropia de împlinirea

promisiunii de a-i lua viața lui Keith. Totuși, amintirea încă doare. Și va durea mereu. Uneori, nu simt decât o greutate care mă apasă, greutatea fiecărei Sadie care am fost pe rând, a fiecărei alegeri pe care am făcut-o, a fiecărui lucru care a mers atât de prost, încât ea, Sadie, a ajuns unde este. Acum. Aici. Singură.

Reușesc să beau jumătate din smoothie înainte ca stomacul să mă avertizeze *gata, nu mai pot,* după care mă prind de marginile mesei și încerc să mă împotrivesc faptului că organismul meu respinge orice lucru normal făcut automat. îmi amintesc când mi s-a întâmplat asta ultima oară. După moartea lui Mattie.

— Lera! zice Javi şi întinde braţul peste masă ca să mă prindă. Lera, spune-mi ce s-a întâmplat!FETELE

S1E3

WEST McCRAY:

Caddy Sinclair este un bărbat alb, înalt şi uscăţiv. Are în jur de treizeci şi cinci de ani. Locuieşte în Wagner şi împarte un apartament cu fratele lui. îşi petrece mare parte din timp în parcarea pentru tiruri Whittler's, învârtindu-se pe afară sau - atunci când îşi permite - înfruptându-se cu una dintre faimoasele specialităţi ale lui Ruby. E o legendă. Toată lumea îl cunoaşte şi tocmai asta e problema, zice el.

CADDY SINCLAIR:

Grozav aş vrea să fiu lăsat naibii în pace! **WEST**

McCRAY:

Atunci nu pot decât să apreciez faptul că te-ai oferit să-mi vorbeşti.

CADDY SINCLAIR:

Mă rog! Nu-i ca şi cum ţi-aş face cine ştie ce mare favoare, dar vreau să mă anunţi dacă o găseşti pe fată.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

Caddy Sinclair prezintă o contradicţie interesantă; înainte de a vrea să fie lăsat în pace, o căutare rapidă pe Google mi-a dezvăluit un adolescent disperat să devină următorul Eminem. Accesaţi musiccamp.com, căutaţi „Sick Caddy" şi veţi putea asculta şase înregistrări demo făcute de Sinclair în subsolul unui amic. Pe site-ul oficial al *pod-* cast-ului nostru, la acest episod, veţi găsi, de asemenea, o înregistrare. Dar vă rog să citiţi mai întâi avertizarea privind textul melodiilor.

CADDY SINCLAIR:

A fost o perioadă diferită din viaţa mea... o prostie. Nu vreau să vorbesc despre ea. Orice copil îşi închipuie că e

în stare de ceva măreț în viață, asta până ce află că e mai bine să fii nimeni. *(TUȘEȘTE)* Și zici că vrei să afli informații despre fata asta? Ce-i cu ea? E dată dispărută?

WEST McCRAY:
Da, e dată dispărută. încerc să îi ajut familia s-o găsească.

CADDY SINCLAIR:
Probabil că-i moartă.

WEST McCRAY:
Știi ceva despre asta?

CADDY SINCLAIR:
Nu. Te deranjează dacă fumez? *(PAUZĂ: ZGOMOT DE APRINDERE A BRICHETEI)* Era vie când am văzut-o, dar dacă e așa de sărită de pe fix cum am văzut-o eu și dacă se ia de oameni nepotriviți așa cum s-a luat de mine... ei bine, în lumea asta îți poți pierde viața pentru mai puțin de atât.

WEST McCRAY:
Hai să ne oprim un pic! Când am vorbit la telefon, mi-ai spus că Sadie ți-a cerut informații despre Darren. Din câte știu, nu mai fusese în Wagner; atunci cum de a știut să ți se adreseze?

CADDY SINCLAIR:
Presupun că i-a spus cineva la Ray's. N-am idee. Oricum, ce importanță are? Putea să-i spună oricine. Pe aici eu sunt un soi de mijlocitor. Dacă oamenii vor ceva, adică dacă vor să afle ceva, vin la mine. Știu întotdeauna ce se petrece pentru că... pur și simplu știu.

WEST McCRAY:
L-ai cunoscut pe Darren?

CADDY SINCLAIR:
Nu eram prieteni, dar dacă mă vedea în local la Ray's, se oprea să-mi vorbească. Ruby l-a cunoscut mai bine. N-am știut că avea o fiică.

WEST McCRAY:

Și Sadie ți-a spus că *asta* e, fiica lui Darren. **CADDY**

SINCLAIR:
Mda, mi-a arătat o poză și l-am recunoscut pe Darren în ea.

WEST McCRAY:
Nu cumva ai o poză cu el?

CADDY SINCLAIR:
Nu, dar pot să-ţi spun cum arăta: bărbat alb, înalt, lat în spate. Păr închis la culoare. Un tip oarecare. N-avea nimic special.
WEST McCRAY:
Povesteşte-mi ce s-a întâmplat pe urmă!
CADDY SINCLAIR:
Fata m-a ameninţat cu cuţitul.
WEST McCRAY:
Zău? Cum aşa, din senin?
CADDY SINCLAIR:
Îhî! Mi-a cerut să-i spun tot ce ştiu despre Darren, că dacă nu...
WEST McCRAY:
Şi i-ai spus?
CADDY SINCLAIR:
Sunt viu, nu-i aşa?
WEST McCRAY:
Ce anume i-ai spus?
CADDY SINCLAIR:
Adevărul, l-am spus că în urmă cu câţiva ani Darren s-a încurcat cu Marlee Singer şi că ea ştie probabil mai multe despre el. l-am spus că Marlee locuieşte în Wagner. Şi pe urmă puştoaica a şters-o. Mi s-a părut că nu-i întreagă la cap. Dacă o găseşti, dă-mi de ştire! Şi sper că ai înregistrat discuţia, pentru că vreau să o dau în judecată pe căţeaua aia. E ilegal să porţi cuţit.
WEST McCRAY:
Mulţumesc pentru timpul acordat, Caddy!
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Sadie avea un comportament violent, May Beth?
MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Nu! Nu! Niciodată. Vreau să zic... poate că se enerva şi ea uneori, ca toată lumea. Dar violenţa nu-i stătea în fire, dacă asta vrei să zici.
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Caddy mi-a spus că Sadie avea un briceag la ea. Şi că l-a ameninţat cu el. Printre lucrurile ei personale nu s-a găsit niciun fel de armă.
MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Minte! Imposibil! Sadie n-ar fi... Dacă nu s-a găsit briceagul printre lucrurile ei înseamnă că omul ăla minte.
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Sau că Sadie are şi acum briceagul la ea.
WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

Indiferent dacă îl mai are sau nu, cred că întrebarea care se pune este de ce a considerat că are nevoie de el.sadie

Mă aflu din nou in faţa casei lui Silas Baker.

O dâră de transpiraţie rece mi se prelinge pe ceafa când parchez în spatele Mercedesului său. Maşina e aici, înseamnă că Silas e acasă. Mâncarea îngurgitată la Lili's face un salt în măruntaiele mele. Cobor, vâr cheile în buzunar şi mă îndrept către uşa din faţă, prin care răzbat, din partea din spate a casei, hohote de râs care par a fi scoase de Kendall şi de Noah. Dau ocol clădirii până ajung în curtea din spate şi îi găsesc acolo, la piscină.

Partea privată a proprietăţii familiei Baker este la fel de impresionantă precum cea aflată la vedere. Piscina a fost săpată în pământ, e lungă, lată şi are o trambulină. De o parte şi de alta a ei sunt patru şezlonguri cu mese metalice elegante între ele.

Curtea e plină de verdeaţă; iarba este minunat de verde, iar gazonul e mărginit pe cele două laturi de o grădină de legume şi una de flori. O platformă din lemn de pin duce către o uşă glisantă din sticlă care dă spre interiorul casei. Noah e în piscină şi pluteşte pe o saltea. Kendall străluceşte într-un costum de baie roşu, micuţ, şi se bronzează stând întinsă pe un prosop moale cu monogramă. Totul în jur are un aer binecuvântat şi încerc să mă obişnuiesc cu luxul, să cuprind totul cu privirea şi să compar cu ceea ce am văzut astăzi. Singurul lucru care îmi trece prin cap este că *visez, nu poate fi adevărat...*

— Unde e Javi? mă întreabă scurt Noah, răsucindu-şi capul spre mine.

— N-n-nu ştiu, ridic eu din umeri. A zis că o să ne v-v-ve- dem aici.

— Da?

Sprijinit pe burtă, Noah îşi ia telefonul şi începe să tasteze. Aşteaptă un minut, apoi spune:

— Nu răspunde! Probabil e pe drum.

— Nu erai îmbrăcată şi ieri cu hainele astea? mă întreabă Kendall.

Noah râde.

— N-n-nu am ajuns acasă azi n-n-noapte.

Kendall se saltă în coate, gest care îi împinge în faţă pieptul impresionant într-un mod despre care bănuiesc că e menit să mă intimideze.

— Cum aşa?

— Mi-a f-f-fost prea g-g-reu să ajung.

— Sper să nu te plictiseşti la noi, zice Noah, fiindcă asta vom face toată dimineaţa. Am fost pedepsiţi să nu ieşim din casă pentru că aseară, când ne-am întors,

cineva - arată el acuzator cu degetul spre sora lui - a uitat de buna-cuviinţă şi nu s-a prefăcut că e treaz. Şi ne-am ales cu o nenorocită de pedeapsă de o lună.
Mă uit în jur.
— C-c-ce mai p-p-pedeapsă!
Noah zâmbeşte.
— Nu te cunosc prea bine, Lera, dar am impresia că sesizez o umbră de sarcasm.
— D-d-doar o umbră, întorc eu imediat replica. Unde s-s-sunt p-p-părinţii voştri?
îmi ridic ochii spre casă. Parcă mă aştept să îl zăresc pe Silas Baker la fereastră, uitându-se în jos la scena de la piscină. *Unde eşti tu, Silas...*
— Tata s-a dus la florărie, ne informează Kendall.
— Ce? ridică Noah din sprâncene. Nu-mi spune că s-a apucat din nou de porcăria aia!
Kendall se întinde languroasă cu braţele pe deasupra capului şi degetele de la picioare îndreptate în sus.
— Mama l-a auzit că s-a sculat când se crăpa de ziuă ca să se ducă la birou. Şi mi-a spus că aseară a întârziat rău la antrenamentul de baseball pentru copii. Tata a promis că o să stea acasă tot weekendul, că n-o să lucreze deloc, şi nu s-a ţinut de promisiune. Iar acum mama e supărată, aşa că a ieşit în oraş cu Joan şi nu răspunde la telefon. Cina de duminică în familie va fi *grozavă.*
— K-K-Kendall, intervin eu abrupt, te rog, p-p-poţi să-mi împrumuţi un c-c-costum de baie?
— N-o să-ţi vină! zice arătând în jos spre pieptul ei.
— Isuse! exclamă Noah. Presupun că are şi el limitele lui. împrumută-i o bustieră şi un şort!
Noah dă din picioare, împinge salteaua spre marginea piscinei şi iese din apă.
— O să îl sun din nou pe Javi. Mă mir că n-a răspuns, de obicei îşi ţine telefonul deschis.
— Cum vrei! zice Kendall.

Mormăie când se ridică, de parcă ăsta ar fi ultimul lucru de pe lume pe care ar vrea să îl facă, fapt care mă irită teribil, dar enervarea îmi dispare aproape instantaneu când îmi dau seama de ceva cu mult mai grav.

Fata nu ştie că tatăl ei e un monstru.

— Vino cu mine! murmură şi o urmez.

Ne îndreptăm spre casă.

— Poţi să împrumuţi un pantalon scurt de la Noah şi o cămaşă mai veche de-ale lui.

— N-n-nu-ţi place să împrumuţi l-1-lucruri, nu-i aşa?

— Fără supărare, dar am impresia că ţi-ar prinde tare bine un duş.

— F-f-fără supărare, dar am impresia că eşti o c-c-căţea.

Se opreşte, se întoarce cu faţa spre mine şi îmi zâmbeşte
provocator.

— N-ai decât să pleci!

Nu-i răspund. Clatină din cap, ca pentru a semnala sfârşitul conversaţiei, şi păşim prin uşa din spate. Mă gândesc cum e să intri pe uşa asta în fiecare zi pentru că asta e casa ta şi aici locuieşti. Şi am acelaşi sentiment pe care l-am avut când am văzut Montgomery pentru întâia oară, sentimentul că dacă nu pot avea parte şi eu de aşa ceva, atunci prefer să văd oraşul în ruine.

înăuntru totul e monocromatic. Fotografiile de familie, făcute de profesionişti lângă straturile de flori de afară, sunt alb-negru. Trec pe lângă ele şi le studiez pe fiecare în parte. Urmăresc evoluţia lui Noah şi a lui Kendall de la stadiul de bebeluşi la cel de copii mici şi apoi de la cel de adolescenţi stângaci la ceea ce sunt acum. Mama lor e o tipă suplă cu păr blond cârlionţat, tuns din ce în ce mai scurt. Silas apare neschimbat de-a lungul timpului în poze. Partea cea mai enervantă la el este că pare inofensiv. Cei care îl privesc se simt în siguranţă.

Portretele de familie sunt brusc înlocuite de Silas şi echipa de copii pe care o antrenează la baseball.

— Uite-l pe Javi! zice Kendall, iar eu tresar. Arată spre o poză. întorc capul.

— Ce ai? mă întreabă.

— S-s-sunt un pic m-m-mahmură.

— Eu nu, declară încântată de sine.

Traversăm camera de zi, unde e o canapea albă, iar la vederea ei devin agitată. La nouă ani, Mattie a trecut printr-o fază neplăcută. De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, cred că nu a depăşit-o niciodată, însă la nouă ani faza era la apogeu. Vărsa mereu câte ceva peste tot în rulotă.

Kendall mă conduce în bucătăria plină de blaturi gri cu alb şi accesorii din oţel inoxidabil. Masa e aşezată în faţa ferestrei care dă spre grădină şi prin ea se vede marginea platformei care înconjoară piscina. Restul încăperii se întinde spre uşa din faţă.

— Aşteaptă puţin! zice, umblând la uşa de la frigider. Mor de foame!

Aud cum se deschide uşa din faţă a casei.

— Kendall, a cui e maşina parcată la noi pe alee? îngheţ.

Silas stă cu spatele cât timp închide uşa. Ţine un buchet de trandafiri şi floarea-miresei într-o mână, iar pe cealaltă şi-o trece peste părul blond şi scurt de pe ceafa, iar când se întoarce cu faţa spre noi, ochii îi cad imediat pe mine.

— Cine e fata asta? întreabă.

— Tată, ţi-o prezint pe Lera Holden, zice Kendall. S-a mutat de curând în oraş. Ţi-am povestit despre ea aseară? Nu mai ţin minte...

— Mda, sunt sigur că nu ţii, răspunde el pe un ton sec.

îşi dă capul pe spate şi mă măsoară din priviri, iar mâinile îmi tremură.

— Holden... Familia ta s-a mutat în casa Corneli, nu-i aşa? Reuşesc să dau din cap în semn de încuviinţare.

— Da, auzisem eu că au o fiică. A ta e maşina de afară? Zâmbeşte când îmi pune întrebarea, iar când o face, i se văd
dinţii.

Mă uit spre Kendall. E pe jumătate vârâtă în frigider.

— P-p-pot să vă f-f-folosesc baia?

Silas reacţionează la bâlbâiala mea cu o grimasă aproape imperceptibilă.

— Sigur! zice el. E la etaj. A treia uşă pe dreapta.

Mă strecor pe lângă el fără a-i mulţumi şi cotesc. Văd o scară şi în clipa când ies din raza lui vizuală, corpul mi se destinde, uşurat. Mă forţez să pun un picior în faţa celuilalt, urc şi ajung pe palier. Rămân nemişcată şi trag cu urechea.

Murmure înăbuşite. Vocea lui Silas. Răspunsurile guturale ale lui Kendall. Mă furişez de-a lungul holului şi dau de baie. împing uşa şi fac şocată un pas în spate.

— Ieşi d-d-de aici! ţipă o fată. P-p-pleacă imediat d-d-de aici! Are unsprezece ani şi e goală în cadă. îşi ţine genunchii
strânşi la piept şi braţele încrucişate peste ei, în încercarea de a-şi ascunde sânii abia mijiţi. Se apleacă în faţă şi-şi dezgoleşte spatele, lăsând la vedere nodurile şirei spinării. îşi apasă fruntea de genunchi şi îşi întoarce privirea încărcată de ură spre stânga, către bărbatul rezemat de chiuvetă. Şi care ocupă practic toată baia. Stă cu braţele încrucişate la piept şi nu se mişcă. Fata e disperată să-l vadă plecat, dar el nu se clinteşte.

— N-ai de ce să te porţi aşa! zice el încet.

— P-p-pleacă de aici! Unde e m-m-mama? *Mamă!*

— Ce crezi că ar putea să facă ea?

Fata deschide gura, apoi o închide la loc, iar el zâmbeşte uşor, un fel de zâmbet trist, de parcă tocmai i-ar fi spus ceva ce ştiu amândoi, dar nu le place să audă. Fata întoarce capul şi urmăresc micile ridicări şi coborâri ale umerilor ei când inspiră şi expiră. Ritmul lor accelerat îmi spune cât de furioasă este. Apa a

început să se răcească. N-are de gând să iasă din cadă până ce el nu pleacă.

Însă bărbatul nu are nicio intenţie să plece.

— Sadie, zice el, acum fac parte din familie!

Un hohot de râs pluteşte sus pe scări spre mine. Mă răsucesc spre el, apoi mă întorc cu faţa spre baia goală şi inima mi se zbate în piept. De la moartea lui Mattie am căpătat halucinaţiile astea; ies la suprafaţă episoade urâte pe care sunt forţată să le revăd pentru că faptul că le-am trăit nu pare să fi fost de ajuns. Când Mattie trăia, le împingeam înăuntrul meu fiindcă aveam lucruri de făcut, trebuia să am grijă de ea.

Dar acum...

Am şi acum lucruri de făcut.

Îmi apăs mâinile peste ochi, apoi le las să cadă şi mă uit în jur. Baia e, aşa cum mă aşteptam, la fel de spectaculoasă ca restul casei. E cu mult mai mare decât ar trebui să fie o încăpere cu toaletă. Are şi duş, şi cadă de baie. Prosoapele aşezate pe rastel par mai pufoase decât orice şervet cu care m-am şters vreodată. Oglinzile de deasupra celor două chiuvete sunt înconjurate de becuri.

Închid uşa cu zgomot, în caz că cei de la parter trag cu urechea, şi înaintez mai departe pe hol, până ce dau de o încăpere despre care bănuiesc că este dormitorul lui Silas şi al soţiei sale. În mijlocul lui e un pat matrimonial acoperit cu o cuvertură albă, curată. Uşa dressingului e pe jumătate deschisă, într-un colţ al camerei e o măsuţă de toaletă, iar în altul, un birou din lemn de mahon, pe care este aşezat un laptop. Mă apropii de el în vârful picioarelor şi mişc cursorul. Ecranul se luminează şi-mi cere parola de acces. Rahat... Pe birou este o fotografie color cu Silas şi copiii. O iau în mână şi o răsucesc, însă pe spate nu e scris nimic. Ridic laptopul. Dedesubt nu e nimic.

Deschid toate sertarele, pipăi lucrurile dinăuntru, frunzăresc hârtiile în căutarea unei agende sau a unui carneţel cu lista de parole - oamenii sunt destul de proşti ca să nu le ţină minte, nu-i aşa? -, dar

nu găsesc nimic. Rezist impulsului de a trânti ultimul sertar şi-mi dau, frustrată, părul din ochi. Am stat prea mult aici.

Trebuie să mă întorc la parter.

Mă strecor afară din dormitor, intru în baie şi trag apa la WC, apoi cobor.

îl găsesc pe Silas Baker tot în bucătărie, rezemat nonşalant de insulă şi butonând la telefon.

Telefonul.

Kendall nu e acolo. Mă întorc cu faţa spre fereastră. Prin geam o aud înăbuşit cum vorbeşte cu Noah.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut, Lera?

Dau din cap fără să îl privesc. Lasă telefonul din mână şi se duce la frigider. întind iute mâna şi ating ecranul, ca să rămână neblocat, dar nu am timp să-l bag în buzunar.

Silas nu mă întreabă ce vreau să beau, doar aşază o sticlă cu apă între noi. Ia o alta pentru el şi îi deschide capacul. Are mâini mari, cu vene şerpuitoare şi degete groase.

Par atât de... puternice.

— Bine ai venit în Montgomery! spune şi face un semn din cap către sticlă, pe care mă grăbesc s-o deschid. Cred că soţia a pregătit un coş cadou pentru tatăl şi mama ta. Aveam de gând să venim să vi-l oferim în weekendul ăsta, dar dacă tot eşti
aici, poţi să-l iei tu acasă. Şi ia spune-mi, ce impresie ţi-ai făcut până acum despre oraş?
Ridic din umeri şi iau o gură din apa rece ca gheaţa, o binecuvântare pentru gâtlejul meu uscat. Ochii îmi fug spre ecranul neblocat al telefonului. Nu ştiu cât va dura până se va bloca singur. Câteva minute, cinci, poate zece, cu puţin noroc...

— E drăguţă casa Corneli!

— Da.

Trebuie să-i răspund, nu-i aşa?

— Ce ţi-a plăcut cel mai mult la ea?

— Că are p-p-patru p-p-pereţi şi un acoperiş.

— Oraşul nostru este norocos să vă găzduiască. Ştiu că nu e deloc plăcut să te muţi, mai ales când eşti în ultimul an de liceu. Tatăl tău e cercetător, parcă aşa am înţeles...

Lasă propoziţia în aer şi se încruntă.

— **În ce domeniu, că am uitat?**

— C-c-ceva...

Rahat!

— C-c-ceva foarte important.

Râde încet şi liniile din jurul ochilor i se încreţesc.

— OK!

Şi pe urmă, brusc, nu mai râde, şi e ceva înspăimântător în felul în care unii oameni pot face asta, să râdă şi să se oprească în mai puţin de o clipită.

— Maşina ta... am avut impresia că am văzut-o ceva mai devreme.

Aşez jos sticla cu apă.

— Unde?

Tăcerea care se aşterne între noi e grea şi tot ce-mi trece prin cap e că aş vrea să fiu departe de el. Vreau să fiu departe de el, *vreau să plec acum...*

Pauză.

— în fine, nu contează!

Uşa din spatele casei se crapă, iar Noah îşi vâră capul înăuntru. De pe el picură apă, care se împrăştie pe podeaua din lemn de esenţă tare.

— Tată, vrei te rog să-mi aduci şi mie ceva de băut şi sandviciul ăla cu carne de vită rămas de aseară? Lera, nu vii afară?

— Sigur! răspunde Silas.

— Noah...

Noah întoarce capul la auzul vocii lui Kendall. Silas se răsuceşte cu spatele la mine şi deschide uşa frigiderului. îi înhaţ telefonul, îl strecor în buzunar şi pe urmă...

Nu-mi mai amintesc cum am străbătut holul până la uşa din faţă a casei. Şi nici cum am deschis-o şi închis-o la loc. Mă trezesc dintr-odată afară. Respir

greu, de parcă aş fi alergat la maraton. Deschid, cu mâini tremurânde, portiera şi mă vâr pe jumătate înăuntrul maşinii. Cu degetele transpirate caut lista de contacte. Niciun Keith. Niciun Darren. Dau însă peste un Jack: *Jack H.* Langford. *Strada Twining, numărul 452, Langford...*

Dă-mi înapoi telefonul!
FETELE

S1E3

WEST McCRAY:

Într-un fel, Wagnerîmi aminteşte de Cold Creek. Pe strada principală sunt mai puţine magazine decât ar trebui, iar casele par cumva... să fi pierdut bătălia cu timpul. Există însă ceva ce la Cold Creek lipseşte: senzaţia unei promisiuni.

Suburbia a început să ia avânt. Noul complex rezidenţial va înviga, sper eu, economia, cu toate că, din cauza preţurilor care vor creşte, unii dintre vechii locuitori vor fi nevoiţi să plece. Marlee Singer se numără printre ei. Se apropie de patruzeci de ani şi are părul alb-blond. E mama unui băieţel de un an şi jumătate. Locuieşte vizavi de terenul de joacă al unei şcoli care, în timpul anului, e plin de copii ce se dau pe tobogane şi se ceartă pentru a prinde un loc în leagăne.

Răspunde, într-un final, apelurilor mele chiar în ziua când am programat zborul de întoarcere la New York. Când îi spun că vreau să discutăm despre Sadie şi Darren, acceptă să fie înregistrată doar pentru a mă informa că nu are nimic de declarat. A fost cu Darren numai pentru puţin timp, relaţia nu a mers şi nu, nu au mai ţinut apoi legătura. Nu are numărul lui de telefon şi nici vreo poză cu el. Nu-i face plăcere să-şi amintească de acea perioadă, ceea ce ridică alte întrebări la care nu pare dispusă să răspundă.

MARLEE SINGER *(LA TELEFON):*

Nu a durat decât trei luni. Nu mi-a spus că ar avea o fiică. Nu mai ţinem legătura şi nu ştiu nicio cale de a-l contacta. Şi asta îmi convine. Nici măcar nu mă mai gândesc la el decât dacă cineva aduce vorba, aşa că mersi frumos!

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*

Totuşi Caddy Sinclair susţine că a îndrumat-o pe Sadie să vină la tine ca să discutaţi despre Darren. Se pare că fata a pornit spre casa ta. Nu vreau decât să aflu ce s-a întâmplat cu ea.

MARLEE SINGER *(LA TELEFON):*

Repet, n-am cunoscut-o, şi chiar dacă zici că m-a căutat, n-am idee ce s-a întâmplat cu ea.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

N-am încotro, trebuie să o cred pe cuvânt pe Marlee Singer, deşi nu sunt foarte convins că nu mă minte. Mi-am amânat zborul din cauza ei, iar acum sunt la motel şi recapitulez tot ce am aflat despre dispariţia lui Sadie. Nu am trecut cu vederea nicio posibilă pistă. Cel mai frustrant mi se pare faptul că, în afară de a-şi vopsi părul blond şi a se prezenta cu al doilea prenume, Sadie pare să nu se fi străduit prea mult să-şi acopere urmele. în consecinţă, n-ar trebui să fie aşa de greu să o găsesc. îi explic toate astea lui May Beth.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*

Ştii, m-am tot gândit... Claire a fost încurcată cu mulţi bărbaţi, dar numai câţiva au stat pe aici ceva timp. Ei ar putea să ştie mai multe. Mai întâi a fost Keith; în perioada aia fetele erau mici. Arthur McQuarry, numai că el a murit. Şi Paul. Claire era combinată cu Paul când a plecat din Cold Creek. Poate că a lăsat să-i scape câte ceva despre Darren în faţa lor.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*

O să văd dacă cei doi care sunt în viaţă vor vrea să discute cu mine.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*

Tatăl ei... Ştii, nu-mi pot scoate din cap chestia asta. Nu ştiu ce ar fi putut Sadie să vrea de la omul ăla. Ajutor? Bani? l-aş fi dat orice, numai să-mi ceară, iar ea ştia asta. Doar mi-am petrecut toată viaţa având grijă de fetele alea. Şi nu aveam de gând să le abandonez.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*

Da, May Beth, ştiu.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*

Caută-i neapărat pe bărbaţii ăia de care ţi-am spus!

sadie

Nu am crezut că poate exista coşmar mai mare decât Keith.

Nu m-am gândit că violenţa lui putea să se întindă şi să mă cuprindă cu tentaculele ei, ducându-mă spre alte coşmaruri. Silas Baker e foarte furios. Se preface că nu e, dar nu mă păcăleşte. Sunt singura persoană din oraş care vede prin el. întinde mâna spre mâna mea, care îi ţine telefonul. *Strada Twining, numărul 451, Langford. Strada Twining, numărul 451, Langford.* îmi smulge aparatul şi nici măcar nu tresar. *Strada Twining, numărul 451, Langford.*

— Cine eşti?

Are vocea joasă şi ameninţătoare.

— Cine eşti?

— SuntL-L-LeraH...

— Nu, nu eşti!

Se uită în lungul străzii pustii.

— I-am cunoscut pe doamnaşi domnul Holden chiar azi-di- mineaţă. Au într-adevăr o fiică, dar nu eşti tu.

Se răsuceşte iar cu faţa către mine. Cu o mână se ţine de maşină şi cu cealaltă de partea de sus a portierei deschise.

— M-ai urmărit!

Clatin din cap.

— M-ai urmărit de dimineaţă. Ţi-am văzut maşina!

— N-n-nu ştiu d-d-despre ce v-v-vorbeşti!

Strânge mai tare portiera. încheieturile degetelor i se albesc. Mă măsoară din cap până în picioare, îşi plimbă privirea peste corpul meu, peste ochi, în încercarea de a-şi da seama cine sunt, dacă mă cunoaşte, dacă m-a întâlnit vreodată şi dacă *ar trebui* să-şi amintească. îşi mută atenţia spre interiorul maşinii. Hainele murdare aruncate pe bancheta din spate, ambalajele de mâncare mototolite. Rucsacul verde de pe scaunul pasagerului. întinde mâna să-l ia şi îl împing suficient de tare pentru a-l face să se clatine. înnebunită, încerc să închid portiera, dar Silas îşi revine repede şi trage de ea. Portiera se deschide scârţâind.

— Mi-ai luat telefonul! Ce altceva ai mai furat din casă?

— L-l-lasă-mă dracului în p-p-pace, l-1-lasă-mă *dracului* în p-p-pace!

Mă împinge înapoi pe scaun, ţinându-şi mâna apăsată pe gâtul meu. Şe apleacă şi încearcă din nou să-mi înşface rucsacul, iar eu mă înec sub apăsarea degetelor lui. Bâjbâi în buzunar după briceag. îl găsesc, apăs pe buton şi vârful ascuţit al lamei îi înţeapă abdomenul. Se holbează uluit la armă, îşi ridică încet ochii spre mine, iar eu îmi spun *Oh, da*|

Aici îl voi ucide pe Silas Baker.

împing briceagul mai tare, în timp ce el mă prinde cu mâna după ceafa. îmi izbeşte capul de volan. Şocul şi durerea mă copleşesc, iar trupul îmi devine flasc. Briceagul îmi alunecă printre degete şi cade pe podea. Mă trage afară din maşină şi, ca prin ceaţă, îmi dau seama că sunt pătată de sânge, sânge care nu e al lui.

Deşi aşa ar trebui.

Şi, *oh,* iat-o, durerea întârziată şi ameţitoare a loviturii! *Oare mi-a spart nasul?* Mă strânge tare, mă înveneţeşte. Dintr-o nară îmi curge sânge, care îl păteazăacum şi pe el.

— Cine eşti?

Ochii îmi fug în toate părţile, în căutarea unei feţe lipite de fereastră la una dintre casele din jur, a unei persoane gata să sune la poliţie, însă nu văd pe nimeni. Singurul sunet pe care îl aud este cel al respiraţiei lui sacadate. Pieptul i se umflă. îmi ling buzele. Au miros de aramă.

— Acu' chiar că ai dat de dracu, fetiţo! O să sun la poliţie.

— B-b-ba nu, n-o să s-s-suni! îi răspund cu vocea îngroşată. N-n-nu *poţi* să s-s-suni!

Orice urmă de prefăcătorie dispare dintre noi.

— Ce naiba îţi închipui că ştii? sâsâie el.

Se apropie insuportabil de mult şi îi simt răsuflarea fierbinte pe faţă. Când nu răspund, mă prinde de obraji şi-i strânge, aşa cum făcea şi Keith.

— Ia zi, ce-ţi închipui că ştii despre mine? Ce vrei? Bani, nu-i aşa? Ce naiba crezi că...

E nevoie să mă folosesc de ambele mâini ca să scap din strânsoare. Mă trânteşte pe jos şi obrazul e primul care face contact cu caldarâmul, urmat de restul corpului. Scuip, mă răsucesc pe spate şi mă holbez la el, apoi încep să ţip. Se repede spre mine şi mă dau târâş înapoi, iar praful şi pietricelele îmi zgârie coatele. Ţip şi mai tare, îmi las vocea să plutească peste viaţa lui perfectă într-un singur urlet distinct şi urât.

— Tată, ce naiba...

Silas face câţiva paşi în spate la auzul vocii lui Noah.

— Dumnezeule, tată...

Kendall.

Noah şi Kendall se holbează prosteşte la scena din faţa ochilor lor, fără să înţeleagă ce se petrece. Văd sânge, mă văd pe mine întinsă pe jos, îl văd pe tatăl lor

stând amenințător deasupra mea și nu se clintesc din loc. Niciunul nu se oferă să mă ajute.

— Fata asta nu e cine pretinde, zice Silas arătând spre mine.

Mă salt încet în picioare și văd cum sângele îmi curge din
nas și picură pe alee.

— I-am întâlnit pe cei din familia Holden; i-am cunoscut azi-dimineața și asta *nu* e fiica lor. E o... haimana. O hoață! A încercat să-mi fure telefonul, m-a amenințat cu briceagul...

— Dumnezeule! exclamă Kendall și dă să pornească spre casă. Mă duc să sun la poliție!

— *Nu!* urlă Silas, iar Kendall se oprește din drum. Tu, arată el spre mine, pleacă dracului de pe proprietatea mea, șterge-o *acum!*

Mă împleticesc amețită către mașină. Silas se îndepărtează, iar Kendall.se repede, îl ia de braț și îl trage spre ea. Pufnesc din nas și imediat regret gestul, căci simt în gât gustul metalic al sângelui îngroșat. Mă las să alunec încet pe scaunul șoferului și ies de pe alee. Ajung în capătul străzii și tremur atât de tare, încât nu știu cum de sunt capabilă să șofez. în cap îmi răsună repetat trei, ba nu, patru cuvinte:

Strada Twining, numărul 451, Langford... Strada Twining, numărul451, Langford...

Când apreciez că m-am îndepărtat suficient, trag mașina pe dreapta.

Cu mult, mult timp în urmă, când mama abia ne părăsise, am făcut febră, peste patruzeci de grade. May Beth era la câteva state distanță, în vizită la rude, iar eu eram așa de bolnavă, încât nici nu mai știam cum mă cheamă, cu toate că Mattie mă tot striga pe nume:

Sadie, cred că te-ai îmbolnăvit.

Sadie, spune-mi ce trebuie să fac...

Sadie, cred că ești pe moarte.

Până la urmă l-a sunat pe șeful meu, Marty, care m-a luat pe sus, m-a vârât în camioneta lui și m-a dus la

spitalul aflat la o oră distanţă, unde mi-au pus perfuzii în braţ şi au aşteptat ca temperatura să scadă. May Beth şi-a scurtat vacanţa doar pentru a avea grijă de mine, iar eu m-am înfuriat atât de tare pe toată lumea, încât nu am vorbit cu nimeni o săptămână.

La final am plătit cu toţii un preţ mult prea mare.

Mă uit în jos. Bluza îmi e îmbibată de sânge şi nasul încă îmi sângerează. Mă bucur că Mattie nu mai e în viaţă ca să mă vadă, pentru că mi-o imaginez dând inutil din braţe şi agitându-se în jurul meu, pentru că nu a ştiut niciodată ce trebuia să facă atunci când eu aveam nevoie de ceva, când aveam nevoie de ajutorul ei. Niciodată. Deşi nu o pot învinui. Era doar un copil.

Copiii n-ar trebui să-şi facă griji pentru lucruri dintr-astea.

Nu e deloc în regulă să fie aşa.FETELE

EPISODUL 4 *(TEMA MUZICALĂ „FETELE")*

CRAINICUL:
Emisiunea *Fetele* vă este oferită de Macmillan Publishers.

WEST McCRAY:
Arthur, Keith şi Paul.

Acestea sunt numele pe care mi le-a dat May Beth. Numele bărbaţilor care au stat suficient de mult cu Claire pentru a putea şti câte ceva despre Darren M., individul despre care Sadie pretinde că este tatăl ei.

Arthur e într-adevăr mort, aşa cum m-a avertizat May Beth. A locuit cu Claire şi fetele timp de şase luni, când Sadie avea treisprezece ani, iar Mattie, şapte, iar doi ani mai târziu, a murit din cauza unei supradoze. May Beth nu mi-a putut furniza prea multe informaţii despre el. Era traficant de droguri. Despre Keith, în schimb, nu am găsit niciun fel de documente oficiale. Am pus o echipă să se ocupe de căutarea lui. Potrivit spuselor lui May Beth, Keith a locuit cel mai mult cu Claire. A intrat în vieţile fetelor când Mattie avea cinci ani, iar Sadie, unsprezece.

MAYBETH FOSTER:
Keith chiar şi-a dat silinţa. S-a îngrijit de fete cât a putut de bine şi cât i-a permis Claire. A fost preferatul meu.

WEST McCRAY:
De ce?

MAY BETH FOSTER:
Cum să-ţi explic? De *fiecare dată când* Claire *aducea* un bărbat acasă... mi se strângea inima, fiindcă mereu se termina mai rău decât începuse. Şi întotdeauna începea prost. Cu Keith nu a fost aşa, lucrurile n-au început prost. S-au cunoscut la bar la Joel's, Claire stătea mult pe acolo... şi el a condus-o acasă. Şi nu era drogat. Ăsta a fost primul lucru care mi-a atras atenţia. Nu pentru că ar fi fost, Doamne fereşte, ceva rău, dar Claire se încurca de obicei cu *bărbaţi* la *fel* de duşi cu pluta ca ea. în noaptea când a adus-o acasă, Keith a culcat-o, pe urmă a venit la mine şi s-a prezentat.

L-am plăcut imediat. M-a tratat... cu respect. De parcă eram cu adevărat bunica fetelor. Şi asta conta pentru mine. Pe urmă mi-am dat seama că era un om cu frică de Dumnezeu, alt lucru important pentru mine, fiindcă eu cred în puterea rugăciunii. Iniţial a zis că o să stea doar peste weekend, dar a sfârşit prin a rămâne aici un an, şi dacă ar fi fost după mine, ar fi rămas în Cold Creek pentru totdeauna.

WEST McCRAY:
Ce relaţie a avut cu fetele?

MAY BETH FOSTER:
Mi-a spus că întotdeauna îşi dorise să aibă copii şi că probabil asta era şansa lui în viaţă. Mattie credea despre el că era minunat... Keith avea un simţ al umorului cam copilăresc, iar ea era mică şi asta o distra. Sadie, în schimb, nu l-a plăcut.

WEST McCRAY:
De ce?

MAY BETH FOSTER:
Keith nu se droga. Ştiu cum sună... dar aşa a fost. O lăsa pe Claire să se drogheze, dar el era curat. O lua pe Claire aşa cum era şi voia să fie parte din viaţa ei şi a fetelor. Poate că şi asta e o boală în sine... să accepţi lucrurile aşa cum sunt..., dar el a încercat să aducă ordine în viaţa fetelor şi, până atunci, Sadie îşi asumase sarcina asta. În ochii ei, Keith era un intrus.

WEST McCRAY:
Normal ar fi fost ca Sadie să-şi dorească stabilitate şi, cu un adult prin preajmă, ar fi putut redeveni copil.

MAY BETH FOSTER:
Sadie nu ştia să fie copil. Iar Mattie însemna aşa de mult pentru ea, încât se temea să n-o piardă.

WEST McCRAY:

Cum s-a terminat relaţia dintre Claire şi Keith? **MAY**

BETH FOSTER:

Groaznic! După modelul tuturor relaţiilor lui Claire. L-a dat afară în toiul nopţii. Am auzit-o cum ţipa la el. Mare minune că nimeni nu a chemat atunci poliţia! M-am uitat pe geam şi am văzut că îi aruncase toate lucrurile pe iarbă şi că şi el ţipa la ea.

Claire se plictisea pur şi simplu de bărbaţii cu care se încurca. Când considera că mai mult nu putea obţine de la ei, îi gonea. Aşa s-a întâmplat şi cu Keith. Şi-a adunat lucrurile şi a plecat. A trecut pe lângă rulota mea şi a văzut că urmăream scena. Mi-a făcut cu mâna. A fost ultima oară când l-am văzut.

Sinceră să fiu, după aia am plâns.

WEST McCRAY:

Paul Good lucrează la o companie forestieră din Norhwest. Şi chiar arată de acolo: e un tip înalt, musculos, cu păr şi barbă roşcate şi faţa bronzată şi zbârcită de la atâta stat în soare. Nu a fost foarte greu să-l găsesc, însă i-a luat aproape o săptămână până să accepte ca declaraţia să-i fie înregistrată. Adevărat, a locuit cu Claire Southern timp de opt luni, nu neagă, dar la momentul acela trecea printr-o perioadă dificilă în viaţă. Se droga. Suferea de depresie. După patru ani de abstinenţă, nu este prea încântat să-şi amintească de trecutul său.

PAUL GOOD *(LA TELEFON):*

Nu ştiu dacă am prea multe de spus... şi nici ce vrei exact de la mine.

Când mă gândesc la perioada aia... Ce aş putea să zic? Eram un *copil.* O belea. Acum am familie. Am o soţie, am o fetiţă. Nu ştiu ce a fost în capul meu. Nu... asta e o minciună. *(RÂDE)* Ştiu ce a fost. Credeam că eram îndrăgostit de Claire.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*

Cum v-aţi cunoscut voi doi?

PAUL GOOD *(LA TELEFON):*

Oh, Isuse! Mă întorceam cu maşina de la bar acasă. Pe atunci locuiam la Abernathy. Eram beat. N-ar trebui să-ţi spun asta, a fost o tâmpenie, dar de atunci mi-am schimbat viaţa. Claire mergea pe jos. Era întuneric şi umbla pe contrasens. *(RÂDE)* Mă mir că n-am călcat-o cu maşina. Am tras pe dreapta, am întrebat-o dacă nu voia să o iau cu maşina şi mi-a răspuns că da. De cum a urcat, s-a pornit pe plâns. Avusese o noapte lungă şi băuse mult, dar era mai trează decât mine. Pe drum mi-a împuiat capul. Şi când am ajuns acasă la ea mi-a zis că ştiu să ascult şi, mă rog, poate că o s-o ascult şi altădată. Nu m-a invitat pro- priu-zis să-mi petrec

noaptea cu ea, dar omule, ce să-ţi spun... m-a prins în mreje.
La începutul relaţiei vorbeam mult la telefon. M-am îndrăgostit de povestea ei, în varianta pe care mi-a servit-o ea, care era foarte diferită de realitate... Claire mi-a zis că mama ei era foarte bolnavă şi trebuia să aibă grijă de ea. Şi că, la un moment dat, a rămas însărcinată. Pe urmă mama ei a murit, ea a rămas însărcinată din nou şi acum era nevoită să se îngrijească singură de două fetiţe. Părea aşa de devotată, iar eu mi-am dorit dintotdeauna copii...
M-am mutat cu ea şi cu fetele şi abia atunci adevărul a ieşit la iveală. Fuseseră şi înainte nişte semne că avea probleme... Bea prea mult şi îmi dădeam seama că băuse atunci când vorbeam cu ea la telefon. Şi mai era şi moţăiala. Din cauza heroinei. Dar până să realizez cât de gravă era treaba, Claire îmi furase inima. Copiii nu mă deranjau, dar pe Claire o *iubeam*. Aşa că m-am apucat şi eu de droguri. De dragul ei.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Paul a intrat în viaţa fetelor când Sadie avea cincisprezece ani, iar Mattie, nouă.

PAUL GOOD *(LA TELEFON):*
Fetele nu mă urau, doar că nu mă voiau prin preajmă. Aşa că nu le-am stat în cale, iar ele s-au ţinut departe de mine. Probabil că ar fi trebuit să mă ocup mai mult de ele. Duceau o viaţă dezordonată, dar am văzut că Sadie încerca să îi ofere lui Mattie mai multă stabilitate. Şi am lăsat asta în seama ei.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Cum era Sadie?

PAUL GOOD (LA TELEFON):
Al naibii de încăpăţânată. Îşi ura mama. Credea că ştia mai bine decât Claire cum să aibă grijă de Mattie şi probabil că aşa şi era. Se certa tot timpul cu Claire... şi Claire era mereu de partea lui Mattie, aşa că uneori lucrurile degenerau. Nu ştiu ce altceva aş putea să-ţi mai zic. Repet, nu mă băgăm peste ele, şi când miroseam o ceartă, mă făceam nevăzut. Singurele lucruri care mă interesau erau Claire şi drogurile.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Povesteşte-mi cum s-a terminat!

PAUL GOOD (LA TELEFON):
Claire s-a săturat de mine, iar eu am rămas fără bani. într-o zi, când m-am întors acasă, am găsit-o cu un alt bărbat. Şi asta a fost tot. Claire nu m-a respectat. Prostul de mine, încă o mai iubeam, dar n-am mai putut rămâne cu ea! Şi pe urmă, ceva al naibii de ciudat s-a întâmplat.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Ce anume?

PAUL GOOD *(LA TELEFON):*
După ce am plecat de acolo a fost ca şi cum mi s-a luat o ceaţă de pe ochi. Mi-am dat seama că nu duceam viaţa pe care o doream, că nu voiam să fiu toxicoman. Aşa că mi-am luat lucrurile şi am plecat din oraş... Am ajuns aici şi am renunţat la droguri. Pare simplu când îţi povestesc, dar n-a fost deloc aşa. Ieşirea de sub vraja lui Claire a fost primul pas. Locul ăla... fetele... toate păreau aşa, de parcă... nu ştiu dacă ar trebui să-ţi spun.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Spune-mi totuşi.

PAUL GOOD *(LA TELEFON):*
De parcă asupra lor se abătuse un blestem. Cred că am ştiut de la bun început că nu se va termina bine pentru ele trei. Când m-ai sunat şi m-ai pus la curent cu ce li s-a întâmplat... nu ştiu... Aş vrea eu să fi fost surprins, dar adevărul e că n-am fost. E totuşi trist. Al naibii de trist!

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Paul, în tot acel timp cât ai stat cu Claire, a menţionat ea vreodată numele unui oarecare Darren?

PAUL GOOD *(LA TELEFON):*
Nu cred.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Deci n-ai auzit-o niciodată rostind numele ăsta?

PAUL GOOD *(LA TELEFON):*
Exact.

WEST McCRAY
După ce termin de discutat cu Paul, o sun pe May Beth.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Am cam ajuns într-un impas.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Ce vrei să spui? Că renunţi?

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*

Nu, doar că va trebui să sap mai adânc şi să găsesc o altă pistă. Dacă nu o găsesc, va trebui să aşteptăm să apară ceva nou.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*

Mie îmi pare că asta aduce a renunţare. N-avem timp, nu putem aştepta. Cine ştie ce i se poate întâmpla lui Sadie...

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*

Pentru a descâlci o astfel de poveste e nevoie de mult timp, May Beth! Ştiu că nu asta vrei să auzi de la mine, dar trebuie să ai răbdare, înţelegi? Trebuie să ai răbdare!

(PAUZĂ LUNGĂ)

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*

S-ar putea să mai am ceva pentru tine.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*

Ce?

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*

Ceva ce s-ar putea să te ajute. Nu ştiu. *(PAUZĂ)* Nu vreau să-i fac necazuri lui Sadie, dar dacă... dacă a dat deja de necaz şi asta ajută la găsirea ei...

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*

Ce e? Despre ce este vorba?

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*

Nu ştiu. Nu ştiu ce să fac. Nu vreau să-i fac necazuri, vreau ce e mai bun pentru ea. Vreau să se întoarcă *aici. (PAUZĂ)* Dar nu vreau să dea de belea din cauza mea. A avut destul de tras şi aşa...

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*

OK, OK... May Beth, mai ţii minte ce mi-ai spus atunci când m-ai sunat prima dată?

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*

Că vreau să mă ajuţi.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*

Aşa e, dar mai ţii minte exact ce mi-ai spus? Mi-ai spus că n-ai suporta...

(PAUZĂ LUNGĂ)

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*

Că n-aş suporta încă o fată moartă.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*

Aşa că informaţia pe care ai ţinut-o ascunsă până acum... doar nu vrei ca ea să facă diferenţa dintre a o găsi şi a nu o găsi pe Sadie, nu-i aşa? Dacă Sadie este în viaţă şi crezi că informaţia pe care o deţii o poate vârî în

bucluc, trebuie să te gândeşti că, fiind în viaţă, poate rezolva problema. Ai priceput? Atât timp cât e în viaţă, Sadie poate rezolva problema. *Noi o* putem rezolva.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*

Ştiu, dar...

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*

Dacă nu am toate informaţiile, n-am cum să o găsesc pe Sadie şi cu atât mai puţin s-o ajut. Pentru asta, trebuie să am încredere în tine că mi-ai spus tot. Dacă te ajută cu ceva, uite, putem face aşa: ceea ce-mi spui rămâne între noi. De acord?

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*

Da, te rog!

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*

Bun! Atunci aşa facem! sadie

Salutări din însoritul LA! Mi-e dor de tine!

Am parcat pe acostament, foarte aproape de ieşirea din Montgomery.

Aveam nevoie de o mică pauză.

Mă uit la cartea poştală cu palmieri înşiraţi pe marginea drumului.

O răsucesc încet între degete.

Să fii fată cuminte, Mats!

în noaptea de dinainte ca mama să plece de acasă, am dormit pe canapea. Nu-mi amintesc de ce nu eram în patul meu, dar ştiu că nu eram, şi sigur nu o aşteptam pe mama să se întoarcă acasă pentru că nu făceam asta niciodată. Stăteam întinsă într-o poziţie incomodă, cu picioarele atârnate peste braţele canapelei şi capul îngropat în perne. Mama ieşise cu unul dintre bărbaţii pe care îi ţinea de rezervă, genul de la care se alegea cu o băutură şi ceva bănuţi chiar şi fără a-i aduce acasă. M-am trezit când i-am simţit degetele mângâindu-mi uşor părul şi m-am simţit mică, aşa cum nu mă mai simţisem niciodată, aşa cum îmi imaginez că se simţise Mattie de multe ori, fiind preferata mamei.

A întins uşor mâna, a luat telecomanda, a dat încet sonorul de la televizor şi a început să butoneze. La un moment, dat a renunţat. Şi-a plecat capul lângă capul meu şi mi-a răsucit o şuviţă de păr între degete, după care mi-a dat-o, absentă, pe după ureche. îmi amintesc că m-am încordat la atingerea ei, temându-mă că mă dădusem de gol şi că din cauza asta mama avea să se oprească. Dar nu s-a oprit şi am continuat jocul ăsta, cu mine, prefăcându-mă că dorm, şi cu mâinile ei mângâindu-mi fruntea şi degetele ei plimbându-se

liniştitor prin părul meu. Am stat aşa... o oră, poate mai puţin.

Mi-am zis: *Asta înseamnă să ai mamă!*

Mi-am zis: *Dumnezeule, nu-i de mirare că Mattie o adoră!*

Apoi ea şi-a apropiat faţa de mine şi mi-a şoptit la ureche „Eu te-am făcut."

în clipa aceea mi-am dat seama că era trează. Starea ei obişnuită era cu mintea dusă. în rarele momente când o vedeam trează, era ca şi cum primeam un pumn în stomac. îmi doream să fie trează tot timpul, chiar dacă ei nu-i plăcea. Am rămas aşa până ce am adormit cu adevărat, iar dimineaţa am văzut că plecase şi am ştiut. Am ştiut că nu avea să se mai întoarcă şi că nu aveam să găsesc nicio explicaţie pentru Mattie. Mattie aproape că nu a supravieţuit.

Şi pe urmă asta... Trasez cu degetele conturul cărţii poştale.

Asta nu a făcut decât să amâne inevitabilul.

Aveam şaisprezece ani. Am renunţat la şcoală şi a fost mult mai puţin complicat decât crezusem. îmi amintesc cum stăteam în faţa liceului din Parkdale şi aşteptam să vină cineva să mă oprească, să-mi spună că îmi băteam joc de viitorul meu, numai că în locul în care trăiam, nimeni nu avea atâta imaginaţie. Pentru unii oameni, viitorul înseamnă noi oportunităţi. Pentru alţii, nu e decât ceva ce n-au trăit încă, iar acolo unde locuiam eu, viitorul nu însemna decât o bucată de timp. O bucată de timp pe care nu merită să te agiţi ca să o aperi. Tot ce trebuie să faci este să încerci să te menţii pe linia de plutire zi după zi, până ce, la un moment dat, nu mai reuşeşti.

îmi sprijin capul de spătarul scaunului şi trag aer în piept, îmi scot bluza şi mi se face pielea de găină. Partea din faţă arată '.le parcă aş fi fost implicată într-o crimă. Iau o sticlă cu apă Jin sac şi umezesc partea din spate, care e curată. O folosesc '..1 să mă şterg pe faţă şi pe coatele julite. Răscolesc printre lucruri până găsesc cea mai curată bluză şi o îmbrac. îndes bluza

pătată de sânge sub bancheta din spate, ca să nu o mai văd, şi-mi studiez faţa în oglindă. Am o zgârietură urâtă pe obraz. Nasul e umflat, moale la atingere şi doare. Nu ştiu dacă e spart. Şi n-am idee ce ar trebui să fac dacă chiar aşa ar sta lucrurile.

Măcar am o ţintă nouă, aşa că toată nebunia n-a fost de pomană. îmi trec mâna peste faţă. *Doare* ca naiba şi pare... să i .întărească o tonă. Sunt obosită rău. Trebuie să fac o pauză. Numai că nu-mi permit, trebuie să continui să merg înainte de a mă gândi măcar la asta. Mă aplec în faţă şi mă holbez prin parbriz. Cerul e cenuşiu, se apropie o furtună. Când ies de pe acostament, deja plouă. Urmăresc cum şoseaua dispare pe sub maşină. Mă simt de parcă m-aş bălăngăni pe marginea unei prăpăstii al cărei fund nu-l pot vedea.

Strada Twining, numărul 451, Langford.

Dacă aş avea telefon, aş putea să verific unde mama naibii e locul ăsta şi cât de departe mă aflu. în oraşul următor... în oraşul următor o să găsesc o bibliotecă. Arunc o privire spre indicatorul de benzină. Rezervorul e pe jumătate gol. Ochii mi se închid. Nu! Mă frec la ochi, clipesc pentru a-mi feri privirea de farurile care vin din faţă.

Javi! Mă forţez să mă gândesc la el pentru că asta îmi înfierbântă sângele suficient cât să mă mai trezească. Am dat dovadă de slăbiciune cu Javi, am fost prea disperată să gust din ceea ce înseamnă o altă viaţă. Prea înfometată şi prea extenuată pentru a putea gândi limpede. *Am încercat,* îmi spun. *Măcar am încercat.* De parcă asta ar conta, atât timp cât Silas Baker e încă în viaţă. *Dracu să te ia, Javi!* închid o clipă ochii la amintirea a ceea ce găsisem în casa aceea...

Cuţitul meu lipit de abdomenul lui Silas Baker.

Am încercat.

Cu ce te consolează asta, dacă ai dat greş?

înlătur din minte gândurile astea şi încetinesc; în faţă e un semafor şi culoarea lui este roşie. Mă uit la el, urmăresc cum marginile se înceţoşează, apoi

culoarea se schimbă în verde. După o clipă depăşesc în fine panoul care anunţă AŢI IEŞIT DIN MONTGOMERY.

A început să toarne cu găleata, iar lumea se transformă într-o acuarelă întunecată. Din loc în loc, fulgerele ilumineză cerul. E doar începutul unei furtuni, simt asta. Aerul încărcat de electricitate îmi face pielea să se înfioare şi-mi spune că vremea se va înrăutăţi. Autostrada se întinde nesfârşită spre nicăieri, apoi dintr-odată zăresc o siluetă pe marginea drumului. Mijesc ochii ca să desluşesc ce este printre picăturile de ploaie. Face semne, cu degetul mare îndreptat în sus. Nu ştiam că oamenii mai fac şi acum autostopul. încetinesc ca să mă uit mai bine. E greu să disting cu claritate, dar...

E o fată.

Trag încet pe dreapta. îi ia un minut ca să îşi dea seama ce se întâmplă, ca şi cum nu-i vine să creadă că cineva chiar a oprit ca să o ia, iar asta mă îndurerează un pic. Dar chiar dacă uneori mă pot îndoioşa nu înseamnă că sunt proastă. Cobor geamul din dreptul scaunului pasagerului. Fata se apleacă peste el. Poartă o jachetă cu glugă care nu prea o apără de ploaie. Ar putea fi şi blondă, şi brunetă. Până nu i se usucă părul n-am cum să-mi dau seama. Pielea albă pare iritată, e plină de pete şi înroşită, însă oricum arată mai bine decât pielea mea.

— N-n-nu eşti vreo p-p-psihopată, sper.

Clipeşte ca să nu-i intre picăturile de ploaie în ochi.

— Nu, din câte ştiu. Dar tu?

Nu-mi dau seama prea bine cum îi sună vocea din cauza motorului maşinii, lăsat să meargă în gol, şi a zgomotului făcut de ploaie.

— P-p-poate. încotro m-m-mergi?

— Markette, arată ea în faţă. E la vreo şaizeci de kilometri de aici. Pe şosea.

— Ş-ş-ştii cumva unde este L-L-Langford? T-t-trebuie să ajung acolo.

— Nu, dar probabil aş putea să-l găsesc pe telefon.

— Atunci probabil aş p-p-putea s-s-să te iau.

— Ţi-aş fi recunoscătoare.

Mă aşteaptă să-i descui portiera. Ezit.

— N-n-nu am mai f-f-facut asta.

— Pot să plătesc. Cash sau benzină, la staţia următoare.

Descui portiera.

De când a urcat în maşină, fata nu a încetat să-şi ceară scuze pentru că a udat scaunul pasagerului. îşi scoate jacheta şi dă la iveală o bustieră ceva mai uscată. Blugii ei arată de parcă ar fi fost daţi cu bidineaua. Presupun că nu se simte prea confortabil îmbrăcată aşa şi-mi pare rău pentru ea, dar nu ştiu ce aş putea face ca să o ajut.

Se ghemuieşte pe scaun, apoi îşi întinde picioarele în faţă şi reuşeşte să-şi scoată portofelul din buzunar. îl deschide ca să-mi arate bancnotele şi cârdurile de credit. Nu mi-o imaginez făcând acest gest prostesc dacă s-ar afla în maşina unui tip. Mă simt un pic lezată.

Sunt un om periculos, îmi vine să îi spun.

Dar după ziua de azi, nici mie nu prea îmi mai vine să cred.

— Ca să ştii că nu te-am minţit, zice fata, iar acum îi aud vocea: cuvintele îi curg lin, unul după altul, are dicţia unei actriţe din filmele vechi şi mă gândesc că, dacă aş putea vorbi şi eu aşa, nu mi-ar mai sta gura.

— OK!

Scoate apoi telefonul şi mă întreabă ce adresă caut. *Strada Twining, numărul 451, Langford.* Tastează şi, după un moment, mă informează că oraşul se află la şase sute de kilometri distanţă. îi spun să ia din torpedou un pix şi o foaie de hârtie şi să noteze cuvânt cu cuvânt toate instrucţiunile de călătorie. Sunetul scos de pixul care zgârie hârtia şi de respiraţia ei mă leagănă şi mă poartă din nou spre spaţiul acela lenevos. Deschid radioul. Vocea unui bărbat umple maşina.

— Sunt West McCray. Ascultaţi WNRK. Astăzi îl am alături pe...

Glasul bărbatului este deranjant de clar şi de blând, aproape la fel de molcom ca acela al lui Silas

Baker. Stomacul meu face tumbe şi mă avertizează că în clipa asta nu am chef să aud o voce masculină. închid radioul. Fata îmi aruncă un zâmbet din colţul gurii, termină de scris instrucţiunile şi îmi dă foaia. Mă uit în fugă pe ea, apoi o aşez pe bord.

— C-c-cum te cheamă?

— Cat.

— Eu sunt S-S-Sadie.

închid scurt ochii. Nu ăsta este numele pe care voiam să i-l dau.

— Mulţumesc că m-ai luat, Sadie!

— C-c-cu plăcere, Cat!

— Se pare că amândouă am fugit din Montgomery, zice ea. Eu sunt pe drum de... nici nu mai ştiu. Dar ascultă-mă, locurile cele mai frumoase sunt întotdeauna cele mai rele. Ţin totul în ele. N-ai cum să-i scoţi pe oamenii ăia din ale lor.

— Obişnuieşti să-i s-s-scoţi d-d-des pe oameni din ale lor? îşi întoarce capul spre mine şi văd că o parte din părul ei
blond, încâlcit şi murdar a început să se usuce. Se mulţumeşte să zâmbească, apoi mă întreabă:

— Ce ai păţit la faţă? Pufnesc şi imediat regret gestul.

— Am c-c-căzut.

— Cred că te doare.

— Un p-p-pic.

— Te superi dacă îmi schimb blugii? Sunt uzi fleaşcă. Ridic din umeri, iar ea îşi înşfacă rucsacul ud şi începe să
cotrobăie grăbită înăuntru. Judecând după înjurăturile bolborosite care urmează, pare că puţine lucruri au scăpat de atingerea ploii. După o vreme, scoate totuşi triumfătoare un „Aha!" şi pescuieşte din sac o pereche de colanţi atât de înnodaţi, încât, odată cu ei, restul lucrurilor se revarsă şi se împrăştie peste tot în maşină.

— Rahat!

Petrece următoarele câteva minute bâjbâind pe sub scaune şi printre ele, în căutarea hainelor, iar felul în

care o face îmi spune că nu-şi permite să rătăcească nimic.
După ce termină şi se declară mulţumită, îşi scoate blugii ţepeni şi lenjeria de corp şi rămâne goală de la talie în jos. Apoi îşi trage pe ea perechea uscată de colanţi.
— Aşa e mai bine! oftează satisfăcută.
Ceea ce am văzut este o mostră de capacitate de supravieţuire. O recunosc. E genul de fată în stare să treacă peste ceilalţi cu buldozerul, dacă e cazul. îmi vine să îi spun că nu e nevoie de o astfel de demonstraţie în faţa mea, dar mă abţin.
— Şi ce ziceai că faci? mă întreabă curioasă Cat, iar eu îi răspund că şofez.
Râde.
— Vreau să zic, ce treabă ai pe strada Twining, numărul 451, Langford, Colorado?
E ciudat să aud adresa redată atât de exact de o străină, dar presupun că scriind-o, i-a rămas întipărită în minte.
— C-c-călătoresc. Cu s-s-sora mea.
— Ce tare! exclamă şi se uită la bancheta din spate, goală. Şi ea unde e?
— M-m-mă duc s-s-să o iau.
— Ea e persoana care stă pe strada Twining, numărul 451, Langford?
— Exact.
— Dar nu ştiai cum să ajungi acolo, remarcă ea.
înghit greu, fără să ştiu ce să-i răspund. O simt că mă studiază. După un timp, o lasă baltă.
— Eu nu am fraţi sau surori. Cred că îmi place mai mult aşa. Câţi ani are sora ta?
Bate darabana pe mânerul portierei şi în clipa aceea îmi dau seama că am speriat-o.
— E mai mică sau mai mare ca tine?
— T-t-treisprezece ani. Eu am n-n-nouăsprezece.
Scoate un fluierat.

— Mamă! Treisprezece! Cu aproape un deceniu mai tânără decât mine. Îţi aminteşti vârsta aia? Când crezi că le ştii pe toate.

— Mda.

— Bine! murmură Cat, dar am senzaţia că, indiferent ce-şi aminteşte ea de când avea treisprezece ani, probabil diferă de amintirile mele.

Când aveam treisprezece ani, mama era încă încurcată cu tipul ăla, Arthur... a durat vreo jumătate de an. Arthur şi mai nu ştiu cum. Nu mi-l amintesc foarte bine. După Keith, toate amintirile mele sunt un pic în ceaţă... Ştiu totuşi că Arthur avea păr negru lucios şi nas mare. Şi o voce respingător de piţigăiată. Nu înţelegeam ce văzuse mama la el, până ce mi-am dat seama că Arthur avea întotdeauna bani şi droguri. Era traficant. Mama I-a distrus în cele din urmă. L-a făcut să-şi bage botul în propriile stocuri. Când a terminat cu el, Arthur era falit.

Pe urmă a plecat.

Mattie avea opt ani atunci şi începuse să priceapă că ceva era în neregulă cu mama. Îşi făcuse prieteni la şcoală şi nu avea cum să nu observe că mamele celorlalţi copii nu luau pastile la micul dejun, că nu-şi pierdeau abilitatea de a închega o frază, până la prânz, şi cunoştinţa, până seara. Îmi amintesc cum stăteam în faţa rulotei cu sora mea şi-i recitam propoziţiile favorite ale lui May Beth, pentru că May Beth îmi spusese că aşa trebuia să mă port cu Mattie, să mă asigur că o iubea pe mama pe care o avea, în loc să-şi irosească viaţa tânjind după o altă mamă, aşa ca mine. O iubesc pe May Beth, dar urăsc ce mi-a făcut! S-a purtat mereu ca şi cum asta ar fi fost ideea mea.

Mama e bolnavă, Mattie, înţelegi? Nu-i vina ei! Nu poţi să condamni pe cineva fiindcă are cancer.

— Am fost o pacoste, prind eu brusc o jumătate dintr-o frază rostită de Cat.

în tot acest timp a vorbit întruna.

— Nu mă gândeam ce voi face la douăzeci de ani, dar credeam ci! le ştiu pe toate. Voiam să... (Pauză)

Voiam să fiu ca *acum,* 'vofcm să fac lot ce-mi trecea prin cap, fără să dau socoteală nimănui. Să fac autostopul, de pildă, adaugă Cat şi râde. Deşi in mintea mea lucrurile nu erau aşa de urâte.

Nu apuc să o întreb cât de urâte, că mi-o ia înainte:

— Dirtu?

Se holbează la mine. M-a blocat. După o clipă de tăcere, îmi simi fain arzând şi fac ceea ce nu fac niciodată. îmi cer scuze.

— S-s-r.cuze!

— Nicio problemă.

— M-m-mi se întâmplă c-c-când sunt obosită.

Mă scarpin pe frunte, supărată la culme că mi-a scăpat mărturisirea asta.

— Păi, n-n-nu ştiu. A t-t-trebuit să am g-g-grijă de sora mea. M m-mama nu era t-t-tocmai...

Flutur uşor din mână.

— N-n-nu prea ştia s-s-să se poarte ca o m m-mamă.

— Ah, asta nu e bine. Cum o cheamă?

— M-M-Martie.

E insuportabil de greu să-i rostesc numele cu voce tare în faţa cuiva. Nici măcar lui Javi nu i l-am spus. A trecut multă vrem? de când n-am mai lăsat pe cineva să îl audă ieşind din gura mea. La un moment dat, in toate discuţiile cu May Beth, Mattie a devenit *ea.* Pentru că nu puteam...

Nu puteam.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Cat, căci faţa mă trădează.

— N-n-nimic.

— Scuze, n-am vrut să...

— Nu-i n-n-nimic! D-d-doar că nu am v-v-văzut-o de ceva vreme.

Expir sacadat. Nu îmi e deloc bine. Mă simt de parcă m-aş ti deşteptai dintr-un vis febril. Mă imaginez pe aleea din faţa casei lui Silas. Sângele pe care abia l-am curăţat de pe corp. îmi paie că s-a întâmplat cu ani

în urmă, dar când mă uit la ceas, văd că n-au trecut decât câteva ore.

— Cum e?

— Cine?

— Sora ta.

Mă holbez la drumul care se aşterne în faţă şi încerc să deslușesc dacă ploaia nu s-a oprit cumva, dar pare că dimpotrivă, s-a înteţit. Vizibilitatea, şi aşa redusă, s-a diminuat şi mai mult. Cerul e acum aproape negru. Mă gândesc că n-ar fi rău să trag pe dreapta, şi în clipa următoare, Chevroletul patinează.

Pierd controlul asupra maşinii.

Mâinile lui Cat zboară spre portieră în timp ce maşina intră pe contrasens. O aud cum mormăie *rahat* şi răsucesc volanul în direcţia opusă, adică exact ceea ce nu ar trebui să fac. înnebunită, încerc să îmi amintesc ce trebuie făcut în astfel de situaţii. Apăs cu putere pe frână. N-am nimerit soluţia bună nici de data asta. Când maşina se opreşte din învârtit, ne trezim în mijlocul şoselei şi mă simt ca moartă. O maşină se îndreaptă spre noi, claxonând, din direcţia opusă şi reuşeşte să se strecoare cumva, iară a derapa pe apă. Pe urmă se aşterne o tăcere întreruptă doar de gâfâielile noastre de şoc şi uşurare că am scăpat ca prin urechile acului.

După o eternitate, Cat zice:

— Poate că ar trebui să ne oprim un pic.

— D-d-da, poate, îi răspund când reuşesc să-mi descleştez dinţii.

Reuşesc să readuc maşina pe partea dreaptă a şoselei. Găsim un loc de parcare la vreo şaisprezece kilometri şi chiar dacă nu ştiu să manevrez o maşină, atunci când patinează, sunt suficient de deşteaptă să nu o trag pe marginea şoselei cu luminile stinse. Suntem lângă un câmp ce se transformă într-un lac. Cat s-a mai liniştit şi încearcă să-mi explice ce trebuie să fac dacă mă mai confrunt cu o astfel de situaţie, iar chestia asta mă enervează, pentru că ştiu. Ştiu că trebuie să iau uşor

piciorul de pe frână şi să răsucesc maşina în direcţia patinării. Doar că nu mi-am amintit pe moment pentru că momentul a fost diferit. închid ochii ca să nu o mai aud şi, într-un final, îşi dă şi ea seama că a exagerat insistând cu explicaţiile.

— Scuze, n-am vrut!

Deschid ochii.

— Nu-i n-n-nimic!

Se apleacă şi-şi lipeşte nasul de geam.

— Mă întreb când se va opri ploaia.

— N-n-nu ştiu.

— Poţi să-ţi iei mâinile de pe volan.

Mă înroşesc şi-mi desfac cu greu degetele din strânsoarea letală, apoi le frec ca să le dezmorţesc un pic. Cat se apleacă în faţă şi-şi ia rucsacul de pe podea. Scoate dinăuntru câteva lucruri - o hartă înmuiată de ploaie, un sul de saci din plastic şi un carneţel umflat de apă - şi le aşază pe bord. Zice:

— Măcar să profit ca să le usuc.

Arăt spre carneţel.

— C-c-ce-i ăla?

Jurnalul meu.îmi aruncă un zâmbet, apoi ia carnetul, îl deschide şi mi-I arată preţ de câteva secunde. Nu văd decât cerneală, mare parte din ea prelingându-se acum. Pe unele pagini sunt lipite bucăţi de hârtie, bilete şi alte mărunţişuri.

— îmi notez ce fac. Locuri pe unde am fost, oameni pe care i-am cunoscut. Ce impresie mi au făcut.

— Ş-ş-şi ce vei s-s-scrie despre mine?

— încă nu m-am decis.

Deschide carneţelul şi îl aşază pe bord, cu coperta în sus.

— Cred că se poate spune că sunt o fugară. De doi ani.

— Mi-am dat s-s-seama.

— De ce? Cum arată o fugară?

— Ca t-t-tine.

Zâmbeşte uşor. Se răsuceşte un pic şi se uită iar pe geam, spre câmp. în depărtare se vede un hambar. Pare să se dizolve în ploaie. Clipesc puternic şi clatin din cap.

— S-s-sora mea a fugit o d-d-dată de acasă.

— Zău?

— O s-s-singură dată.

Simt furnicături pe ceafa şi mă uit peste umăr ca să mă asigur că nu se află nimic şi nimeni pe bancheta din spate.

— Era o mică pacoste, nu-i aşa?

— Mda.

— Adolescenţii ăştia...

— Era o ingrată. F-f-făcea tot f-f-felul de prostii. Nu aveam n-n-niciodată linişte. M-m-mereu î-î-încerca să s-s-scape de mine.

Oboseala e mai rea decât beţia. Lucruri pe care nu aveai nicio intenţie să le spui îţi ies pe gură şi nu poţi să te mai opreşti, iar când îţi dai seama că ar fi trebuit să taci, e prea târ ziu. Ceea ce am făcut pare o trădare. Vreau să iau înapoi l ia ;u <• cuvinţel, chiar dacă e adevărat, pentru că nu discut cu ninu-ni despre Mattie în felul ăsta. Chiar dacă asta crezi, *nu* vorlu-şli aşa despre familia ta cu nimeni. *Mi-aş da viaţa pentru Mattie,* îmi vine să spun, pentru că asta este ceea ce vreau să ştie Cat, dacă e să ştie ceva despre Mattie. Nu, Mattie nu mă scotea tot timpul din sărite, dar avea treisprezece ani şi asta fac copiii de treisprezece ani.

— Poate c-ar trebui să discuţi cu ea, să lămuriţi lucrurile astea împreună!

— D-d-ar tu, tu n-ai pe n-n-nimeni? o întreb, fiindcă vreau câte o mărturisire din partea ei pentru fiecare mărturisire care mi-a scăpat mie.

— Ce vrei să spui?

— N-n-nu ai p-p-părinţi?

— A, ba da!

— îi p-p-placi?

— Sunt OK.

— Atunci d-d-de ce ai f-f-fugit de acasă?

— Pentru că asta trebuia să fac.
— De ce?
— Findcă tata e un nemernic.
— D-d-dar t-t-tocmai ce mi-ai s-s-spus că sunt OK p-p-părinţii tăi.
— Da, aşa am zis! confirmă ea şi râde. Nu-s obligată să-mi povestesc nimănui viaţa, dar... pe de altă parte, ce ai putea face cu istorioara asta? Tata e un nemernic corporatist şi m-am săturat să fiu sacul lui de box, asta e tot. Lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Mama i-a luat partea. Bla-bla-bla.
— Ce t-t-trist! zic eu, şi Cat ridică din umeri. Eu n-n-nu am t-t-tată.
— Nu?
— M-m-mama a avut tot f-f-felul de iubiţi de tot rahatul.
— Măcar între ei ai avut momente de respiro.
— N-nu-nu prea, se c-c-culca cu oricine îi ieşea în c-c-cale.
— Tot *respectul* pentru mama lui Sadie. Femeile au şi ele nevoi, chicoteşte Cat. Eu nu! adaugă în timp ce mă studiază. Câţi iubiţi a avut? Care a fost cel mai rău dintre ei?
Ridic din umeri.
— Hai spune-mi!
Nu-s obligată să-mi povestesc nimănui viaţa, dar, vorba lui Cat, ce ar putea face ea cu istorioara asta? Ţin o mână pe volan, iar cu cealaltă îmi ridic părul de pe ceafă şi caut cicatricea. Când o găsesc, îi spun lui Cat să se uite. Zic:
— Asta mi-a f-f-făcut cel mai r-r-rău dintre ei.
— Dumnezeule! Te-a ars cu ţigara?
— Mda, c-c-cam aşa ceva.
întinde mâna şi-şi plimbă degetele peste porţiunea de piele umflată şi zbârcită; le lasă să zăbovească mult timp acolo. Tresar la atingerea uşoară şi caldă. E singura dată când îmi va plăcea să-mi fie atinsă cicatricea.

— Cum s-a întâmplat?

Uită-te la mine când îţi vorbesc!

Nu este o amintire pe care să doresc s-o retrăiesc aici, în maşină.

O alung din minte.

— N-n-nu vreau să v-v-vorbesc despre asta.

— E în regulă, zice Cat.

— C-c-cum e? C-c-cum e să faci ce f-f-faci tu?

Ridică din umeri.

— Când urc într-o maşină, cei mai mulţi bărbaţi nu vor decât să mă reguleze. Iar cele mai multe femei nu vor decât să vorbească. Deşi nu e aşa întotdeauna. Uneori e viceversa.

— Eşti o f-f-fată drăguţă, zic eu, ca şi cum acesta ar fi un motiv.

Simt cum m-am înroşit rău de tot la faţă şi dau înapoi.

— V-v-vreau să zic că oamenilor le e uşor să d-d-discute cu cineva d-d-drăguţ. Cel puţin aşa c-c-cred.

Se răsuceşte cu faţa spre mine.

— De când ai bâlbâiala?

— D-d-dintotdeauna.

— E o chestie chiar simpatică.

Mă holbez în sus spre plafonul maşinii. Remarca ei e vag insultătoare şi, în acelaşi timp, ciudat de măgulitoare. Bâlbâiala mea nu e simpatică decât dacă afirm eu asta, iar eu n-o să afirm în veci aşa ceva. Pentru că, în fapt, este ceva epuizant. Totuşi mă bucur că am meritat efortul lui Cat de a minţi. Minciuna ei îmi mai atenuează durerile. Odată, când venise acasă îmbujorată toată, căci făcuse o pasiune pentru jonah Sweeten, Mattie m-a întrebat cum îţi dai seama că îţi place cineva şi dacă îmi plăcuse şi mie vreodată un băiat, iar eu nu am ştiut ce să-i răspund. încercasem mereu să nu mă gândesc la asta pentru că era ceva dureros, ceva ce credeam că nu voi avea niciodată, dar când mi s-a întâmplat să-mi placă totuşi de un băiat, am

suferit de fiecare dată ca un câine. Mi-am dat seama destul de devreme că, în materie de iubire, nu prea contează de *cine* te îndrăgosteşti.

Pentru că eu una mă îndrăgosteam, chiar şi un pic, de oricine era dispus să mă asculte.

întorc capul spre Cat şi ea mă priveşte lung, iar eu o privesc la fel de lung, până ce nu mai suport şi-mi feresc ochii. Deschid radioul. Se cântă aceeaşi melodie pe care am auzit-o aseară la bar. A fost ieri, deşi pare că a trecut o eternitate… Ochii mi se închid şi nu ştiu cât rămân aşa, dar la un moment dat tresar şi mă trezesc. Trag aer în piept.

— S-s-scuze! spun ruşinată.

— Pari terminată, zice Cat. La propriu şi la figurat.

Mă uit în oglindă şi văd sub ochi că partea laterală a nasului e mai umflată şi mai vânătă decât era. Cearcănele întunecate nu fac decât să sporească dezastrul.

— Doare?

Ridic din umeri, dar da, doare. Doare mai rău decât atunci când m-am urcat în maşină, iar mâine va durea şi mai tare, dar lucrul cel mai rău e că sunt frântă de oboseală.

Cat întinde mâna şi mă atinge uşor pe obraz, iar eu tresar şi mă îndepărtez. Zice: „Scuze, nu ştiu ce mi-a venit.” Iar mie-mi vine să-i răspund *Scuze, nu ştiu cum să te las să mă mângâi.* De ce nu ştiu cum să o las? Mă gândesc la Javi, Javi pe bancheta din spate a maşinii, mă gândesc la tot ce nu am făcut acolo cu el, şi pentru ce? Poate că nu era o poveste de iubire, însă de ce mi-am refuzat un moment de tandreţe?

De ce?

— E în r-r-regulă, îmi adun eu curajul să rostesc. P-p-poţi să… p-p-poţi să faci asta, dacă v-v-vrei.

Se întinde şi îmi cuprinde cu blândeţe faţa în mâini. îmi aruncă un zâmbet trist, care îmi spune că m-am dat şi mai mult de gol. Mi-am pus pe tavă sărmana

mea inimă. închid ochii şi mă las în voia atingerii calde a palmelor ei pe obrajii mei. Şi pe urmă Cat mă sărută. Are buze moi şi da, e ceva neaşteptat, dar totodată pare perfect în regulă.

— Mersi că m-ai luat cu maşina! zice.

— N-n-nu pentru asta te-am l-l-luat.

— Ştiu, dar am vrut să-ţi mulţumesc.

îmi aplec capul peste volan şi aştept să înceteze ploaia, ochii mi se închid şi mă forţez să îi deschid. Sunt terminată. Ştiu că dacă îi închid la loc, voi pierde totul. *Dej* a senzaţia plăcută dată de sărutul ei se estompează şi realitatea crudă îşi face iarăşi loc. Mă ciupesc de puntea nasului şi sâsâi, însă durerea nu mă trezeşte din amorţire.

— Poţi să dormi dacă vrei.

îmi las mâna să cadă de pe volan.

— N-n-nu vreau, ripostez cu încăpăţânare.

— Se pare că nu ai de ales, replică ea. E în regulă, Sadic, poţi să dormi!

Dar nu e în regulă.

Mă uit pe geam şi-mi amintesc de degetele mamei apăsate pe fruntea mea. *Eu te-am făcut.* Mă întreb dacă a aflat de Mattie.

Dacă ştie că nu mai are decât o fiică

.FETELE

S1E4

WEST McCRAY:

Ziua în care Mattie a dispărut a început ca oricare altă zi. May Beth şi-o aminteşte foarte bine; o visează în fiecare noapte.

MAY BETH FOSTER:

în dimineaţa aceea, Mattie a venit la mine în rulotă. Eu am o regulă: nu e frumos să deranjezi pe cineva înainte de ora nouă. Dacă se trezea mai devreme, lui Mattie cel mai mult îi plăcea să-mi bată la uşă la nouă şi un minut, să dea uşa de perete şi să strige „Bună dimineaţa" Practic îmi striga în faţă, pentru că uşa rulotei dă în bucătărie. *(CHICOTEŞTE)*

Şi asta a făcut şi în dimineaţa aia. A deschis uşa larg, eu eram la masă şi-mi beam cafeaua, iar ea a *strigat* „Bună dimineaţa, May Beth" Mi-a venit s-o strâng de gât, dar, fiindcă o iubeam ca pe ochii din cap, i-am zâmbit şi am întrebat-o: „Şi pe unde ai de gând să umbli haihui astăzi, Mats?", aşa cum o întrebam de fiecare dată, iar ea mi-a răspuns „Peste tot", aşa cum îmi răspundea de fiecare dată.

I-am spus să se împace cu sora ei şi să se ferească de necazuri.

WEST McCRAY:

în săptămâna aceea, Mattie şi Sadie se certaseră.

MAY BETH FOSTER:

Din cauza lui Claire, desigur.

Mattie voia să plece în LA, însă ştia că n-aveau bani pentru călătorie, aşa că ori de câte ori provoca o ceartă pe tema asta, de fapt înţelegea că nu era un plan realizabil, sau cel puţin aşa cred. Pe moment renunţa la discuţii, aştepta şi, după un timp, o lua de la capăt cu cearta.

Cumva aflase totuşi că Sadie pusese deoparte nişte bani, în caz de urgenţă. Dacă nu aveau să-i folosească, Sadie mi-a spus că îi păstra pentru Mattie, când avea să meargă la colegiu. După ce a aflat de bani, Mattie s-a gândit să urce într-un avion şi să plece în LA ca să o caute pe Claire. Evident, Sadie i-a spus că nici nu se punea problema.

în după-amiaza aceea le-am chemat la mine ca să luăm cina împreună şi am văzut că nu-şi vorbeau. A fost ceva îngrozitor. De obicei, Sadie încerca să aplaneze conflictele, dar nu şi atunci. Mai târziu, când am întrebat-o de ce, mi-a răspuns, şi n-am să uit toată viaţa: „Cred că Mattie nu se va mulţumi niciodată doar cu mine”
Mattie nu s-a mulţumit niciodată să aibă o soră şi atât.

WEST McCRAY:
în noaptea aceea, Sadie a fost de serviciu la benzinărie.

MARTY McKINNON:
Sadie nu era cea mai sociabilă fiinţă de pe lume, dar în seara aia mi-a fost clar că era supărată. Abia mai târziu aveam să aflu că se certase cu Mattie.

WEST McCRAY:
Cearta fost relatată poliţiei din Abernathy chiar de Sadie, dar s-a dovedit a nu fi avut un rol important în anchetarea uciderii lui Mattie. N-a fost decât un alt episod dintr-o tragedie întinsă pe prea mulţi ani.

MARTY McKINNON:
A fost o tură lungă, îmi amintesc perfect. Sadie mi-a spus că avea nevoie de bani, aşa că am lăsat-o să rămână mai multe ore. Şi-a terminat tura destul de târziu şi...

MAY BETH FOSTER:
A venit la mine. Nu făcea asta întotdeauna când termina serviciul, numai când era foarte obosită sau poate... când simţea nevoia de afecţiune maternă. Şi eu mă bucuram de fiecare dată, pentru că nu îmi oferea prea des prilejul. A adormit pe canapeaua mea şi părea aşa de liniştită, încât n-am avut inima să o trezesc. Ar fi trebuit s-o trezesc. Mereu mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi trezit-o. Poate că drumul ei s-ar fi încrucişat cu cel al lui Mattie înainte să se urce în camioneta aia... pentru că, indiferent ce se petrecea între ele două, Sadie verifica întotdeauna dacă Mattie avea nevoie de ceva. îi pregătea întotdeauna mâncarea, care o aştepta pe masă sau în frigider, gata să fie încălzită. Oricât de supărată era pe sora ei, Sadie n-a încetat niciodată să aibă grijă de ea.

în noaptea aceea, eu nu am lăsat-o. N-am vrut să o trezesc. M-am gândit că i-ar face bine lui Mattie să-şi dea seama ce înseamnă absenţa lui Sadie, să înţeleagă cât de multe făcea sora ei pentru ea, cu toate că, după părerea ei, nu era destul. Aşa că i-am trimis un mesaj pe telefon lui Mattie ca s-o anunţ că Sadie era la mine şi că nu avea să ajungă în noaptea aceea acasă.

WEST McCRAY:

Mattie nu a primit mesajul. îşi lăsase telefonul în rulotă. Sadie a descoperit asta a doua zi, când i-a trimis mai multe SMS-uri în care o întreba, disperată, unde este. lată mesajele:

SCUZE, MATTIE, AM ADORMIT.

UNDE EŞTI?

ÎŢI JUR, N-AM VRUT SĂ MĂ PORT URÂT CU TINE! MĂ

SPERII! UNDE EŞTI? TE ROG, NU-MI FACE ASTA! **MAY**

BETH FOSTER:

N-o să uit câte zile oi avea. Sadie a venit acasă la mine şi mi-a spus că Mattie plecase, l-am zis: „Sunt sigură că umblă pe undeva prin oraş, doar face pe nebuna" Exact aşa i-am spus. N-o să mă iert niciodată pentru vorbele astea. Sadie s-a uitat la mine şi mi-a răspuns: „De data asta e altceva" Şi a avut dreptate.

WEST McCRAY:

Nu e nevoie să vă descriu ce înseamnă pentru May Beth retrăirea acelor momente pentru că auziţi şi voi câtă suferinţă răzbate din vocea ei. Vreau totuşi să vă explic că în tot acest timp stă în faţa mea cu privirea aţintită în gol şi mâinile frământând faţa de masă. Nu se fereşte să-şi arate durerea şi e un privilegiu faptul că mi-o împărtăşeşte, însă eforturile ei disperate de a o ţine sub control îmi spun că suferinţa la care sunt martor nu e decât o pojghiţă. Sincer să fiu, nu ştiu cum de mai suportă. Nici ea nu ştie.

MAY BETH FOSTER:

Mă omoară puţin câte puţin, în fiecare zi. Şi dacă asta simt eu, imaginează-ţi prin ce a trecut Sadie! A devenit

o umbră a ceea ce fusese. Am pierdut-o şi pe ea, puţin câte puţin, în fiecare zi.

WEST McCRAY:

Este de înţeles faptul că May Beth doreşte să o protejeze pe Sadie de orice alte suferinţe. Este atât de speriată de posibilul efect al informaţiei pe care mi-a ascuns-o până acum, încât mă face să iau avionul înapoi spre Cold Creek cu unicul scop de a o asculta. Nu fiindcă nu ar avea încredere în mine, susţine ea, însă îi e mai la îndemână să discutăm faţă în faţă.

Când ajung acasă la ea, închid reportofonul şi o las să-mi povestească. După cinci zile am o nouă pistă, iar după ce o asigur că ceea ce mi-a spus nu-i va cauza probleme lui Sadie, în caz că o găsim, May Beth e de acord să o înregistrez pentru emisiune.

MAY BETH FOSTER:

Acum toată lumea va înţelege de ce nu am fost mulţumită de prestaţia poliţiei din Farfield, pentru că dacă ar fi investigat aşa cum trebuie, dacă ar fi făcut tot ce se putea pentru a descoperi ce se întâmplase cu Sadie, atunci ar fi găsit asta şi ar fi urmat pista. Era sub scaunul pasagerului, în maşina ei.

WEST McCRAY:

Este un card de credit. Sadie nu avea cârduri de credit pe vremea când locuia în Cold Creek. Şi acesta nu îi aparţine. Este al unei femei pe nume Cat Mather.

O persoană destul de uşor de găsit.sadie

Visez corpuri mititele şi frânte.

Rănite şi întinse pe spate, etichetate şi păstrate în spaţii întunecate. Uimirea din privirile lor face loc durerii şi vidului. Uneori se holbează la mine. Alteori,

ochii le fug în alte părţi. Nu pot să fac nimic. E prea târziu.

Visez chipul lui Mattie.

Mă trezesc brusc din somn şi dau cu capul în parbriz. Nasul îmi zvâcneşte de durere. Suferinţa e greu de suportat, totuşi nu e mortală.

Nu e mortală, îmi spun.

Pornesc motorul şi mă uit la ceasul de pe bord, ca să descopăr că n-am dormit decât o oră. Mă simt mai obosită decât atunci când am cedat somnului, şi oasele mă dor aşa de tare, încât mi se face dor de patul meu, mi se face dor de ideea de acasă. Deşi rulota nu mai era oricum acasă. Nu mai era când am plecat. Acasă nu poate fi atunci când eşti singura persoană care locuieşte acolo.

Casc. Zgomotul de lucruri care foşnesc şi sunt mutate de colo, colo e cel care m-a trezit. E Cat, care scotoceşte prin maşină, îmi spun, însă în clipa când deschid ochii, o văd cum stă nemişcată lângă mine şi se holbează în faţă, spre şosea. îi urmăresc privirea. Ploaia s-a oprit. Probabil că de curând. E mijlocul după-amiezii, iar soarele e sus pe cer şi face caldarâmul să sclipească.

Ceva e în neregulă cu Cat. Tot ce lăsase pe bord a dispărut, îndesat înapoi în sacul ei, din câte presupun. Deşi o oră nu pare suficient pentru ca lucrurile să se fi uscat.

— C-c-ce s-a întâmplat? o întreb.

— Ce? Nimic. Te aşteptam să te trezeşti.

— Ei b-b-bine, m-am trezit, îi răspund şi încerc să îmi dreg glasul. V-v-vrei să plecăm de aici?

— E o idee bună.

Pornesc maşina şi Claire stă dreaptă în scaun, lângă mine. Rulăm în tăcere vreo oră. E ceva diferit la ea acum. Nu-mi dau seama ce, nu am făcut decât să dorm în tot acest răstimp. Cobor geamul şi trag aer adânc în piept. Aerul pare îngroşat de ceaţa de după ploaie.

— Hei, hei! mă bate Cat pe braţ cu o mână, în timp ce cu cealaltă arată spre stânga.

Este o benzinărie şi probabil că ne aflăm într-un loc situat între nicăieri şi undeva, căci pare surprinzător de aglomerată, în faţă are două pompe, iar în spate, probabil cele mai jegoase toalete. Trag maşina în benzinărie. Pe anunţul de lângă pompe stă scris SELF-SERVICE (PLATA NUMAI CASH, PLĂTIŢI ÎNĂUNTRU).

E cea mai bună dintre cele mai rele opţiuni posibile, care implică mai puţină vorbărie decât dacă ar apărea un salariat care să alimenteze maşina şi să te întrebe ce doreşti. Totuşi, nu mă simt în stare. Dacă Mattie ar fi cu mine, aş lăsa-o pe ea să vorbească. îi plăcea să joace rolul persoanei care mă salvează de Privirea aceea, dacă nu mai rău. Fiindcă pe lume există oameni mai îngrozitori decât *Becki cu i în coadă* - da, exact, Becki, vârful aisbergului - şi jur că i-am întâlnit pe toţi.

Şi apoi, există oameni dispuşi să plătească pentru confortul lor prin intermediul altcuiva.

Cat îşi desface centura de siguranţă şi-mi îndeasă în mână câteva bancnote mototolite.

— Ar trebui să ajungă, zice ea iute.

Un camion galben opreşte în spatele nostru.

— Ăăă... mă duc să-mi dezmorţesc un pic picioarele... la baie.

— OK!

Iese din maşină.

O urmăresc cum dă colţul pe după clădire şi rămâne acolo un minut, sau poate mult mai mult, căci următorul lucru care se întâmplă e că un bărbat vârstnic îmi bate în geam şi mă face să tresar în aşa hal, încât aproape că dau cu capul de plafon. Cobor geamul şi mă zgâiesc la el. Are păr argintiu şi sprâncene stufoase, iar pielea îi e aşa de bronzată şi de zbârcită de soare, încât e greu să ghiceşti de câţi ani face umbră pământului. Patruzeci. Şaizeci. N-am idee.

— Vai de mine, n-am vrut să te sperii!

Are o voce un pic bătrânicioasă.

— Ştii, asta e o staţie cu *self-service* şi stai de atâta timp aici, încât m-am gândit că poate nu ai văzut anunţul. în spate s-a format coadă, aşa că...

Evident, mă blochez. Simt cuvântul în gură, îl simt cum se luptă disperat să se elibereze. Când reuşeşte, în final, iese sub forma unui „S-s-s-scuze".

De parcă aş fi beată.

— Ia ascultă, nu cumva ai băut? mă întreabă bărbatul. Nu mi-am dat seama niciodată dacă întrebarea referitoare la băut mă plasează cu o treaptă mai sus decât cea cu privire la posibila mea debilitate mintală, însă în ambele cazuri concluzia ar fi cam aceeaşi, şi anume că, în esenţă, ceva e în neregulă cu mine, şi odată ce ţi-ai format o astfel de impresie despre tine însuţi, tot ce-ţi doreşti este s-o iei din loc.

— Pentru că dacă ai băut, ştii că nu-ţi pot permite să pleci de aici cu maşina.

— N-n-nu mă poţi opri! Am un s-s-start bun! îi arunc eu un zâmbet.

Păstrez zâmbetul pe chip, chiar dacă simt fierbinţeala cum îmi urcă de pe gât spre urechi şi se împrăştie pe obraji, până ce toată faţa mi-e roşie ca sfecla. Liniile aspre din jurul ochilor căprui ai omului se îndulcesc. Fie îi pare rău pentru mine, fie ii e ruşine. Nu ştiu care din ele până ce nu deschide gura.

îşi drege glasul şi-mi face o ofertă de pace:

— Ce-ar fi să-ţi fac eu plinul?

— O să p-p-plătesc î...

Renunţ şi dau din cap înspre clădire.

O să plătesc înăuntru.

înăuntru, aerul condiţionat muşcă şi îmi ridică părul de pe braţe şi picioare. Trebuie să-mi împrospătez proviziile de hrană şi apă, însă a face asta într-o benzinărie, unde orice aliment cât de cât sănătos este prea scump şi până şi mâncarea proastă costă mai mult decât ar trebui, nu pare o idee bună. înşfac o sticlă de apă din frigider şi un borcan prăfuit cu unt de arahide de pe un raft din spate. Iau o lingură de plastic

de pe tejgheaua unde se serveşte cafeaua. Cântăresc în minte varianta unei cafele de şaptezeci şi cinci de cenţi făcută la un filtru vechi de metal şi decid că e mai bine să-mi cheltuiesc banii pe mâncare. Bun, deci fără cafea, însă propria imagine în suprafaţa metalică a aparatului este exact aşa cum mi-aş dori să mă vadă oamenii: pielea de pe faţă întinsă imposibil de mult în sus şi în jos, ochii moţăind undeva la mijloc, nasul, o crăpătură lungă cu două mici înţepături pe post de nări, totul înceţoşat în chip straniu, ca o acuarelă fără pretenţii de artă picurată pe o pânză.

Clopoţelul de deasupra uşii anunţă intrarea bărbatului vârstnic, urmat, poate, de Cat, numai că nu-i aşa. Merg în spatele lui până la casă cu untul meu de arahide şi sticla cu apă, iar astea, combinate cu benzina, îmi uşurează prea mult portofelul, chiar şi cu contribuţia lui Cat.

Banii se duc foarte repede. Faptul că ştii asta nu te ajută atunci când înaintezi în vârstă, însă când afli de mic e mult mai rău. Frumuseţea copilăriei nu constă în a înţelege costurile traiului de zi cu zi; mâncarea apare pur şi simplu în frigider, ai un acoperiş deasupra capului pentru că toată lumea are, iar electricitatea e probabil un soi de magie descinsă din *Harry Potter* sau cam aşa ceva, căci cine ar putea pune un preţ pe lumină? Poate că nici nu crezi în magie, doar că n-ai fost niciodată nevoit să-ţi baţi capul cu chestiile astea. Pentru ca într-o bună zi să descoperi că în tot acest răstimp ai trăit pe muchie de cuţit.

— M-m-mulţumesc! îi spun bărbatului.

Ies din dădire, iar Cat nu se vede nicăieri, însă lumea din maşinile aflate la coadă în spatele meu pare foarte iritată. Intru în maşină, o pornesc şi o trag într-un loc de parcare. Abia atunci observ că toate lucrurile lui Cat au dispărut de pe scaunul pasagerului.

— Ce mama naibii! mumur.

Ies iarăşi din maşină. Locul pare şi mai aglomerat decât cu un minut în urmă şi multă lume intră şi iese din clădirea benzinăriei.

Duc palmele la gură şi strig: „C-C-Cat!”

Câteva capete se întorc spre mine, însă niciunul nu e ea. Dau ocol clădirii şi ajung la toalete, unde un anunţ informează că trebuie să ceri cheia de la personal înăuntrul benzinăriei, însă Cat nu a făcut asta. A ieşit din maşină, s-a dus spre dosul clădirii şi... a dispărut.

în spatele benzinăriei este o pantă abruptă care coboară spre un câmp cu flori sălbatice multicolore ce se întinde cale de vreo doi kilometri până se intersectează cu autostrada. Nici ţipenie de om. Pieptul mi se strânge. Ce s-o fi întâmplat? Oare...

Oare a fost răpită?

Mă uit în spate. Inima îmi bubuie în piept, pielea îmi freamătă. Mi-o imaginez pe Cat, fata pe care nici măcar n-am cunoscut-o bine, stând aici şi încercând să deschidă uşa. Vede anunţul. Vede că are nevoie de cheie şi vrea să se întoarcă pentru a o cere, numai că în spatele ei e cineva, cineva se strecoară prin spatele ei...

Nu!

Opreşte-te!

îmi amintesc cum am orbecăit prin cele mai izolate, cele mai pustii locuri din Cold Creek, strigând numele lui Mattie cu o dicţie perfectă, forţându-mă să fac asta până în momentul când vocea avea să mi se frângă, iar bâlbâiala să reapară, pentru că bâlbâiala însemna că nu sunt singură, însemna că Mattie s-a întors.

A fost singura dată în viaţă când mi-am dorit să mă bâlbâi.

Am continuat să o strig, să o caut. Nu puteam să renunţ să o caut şi nici să plâng nu puteam, pentru că n-aş fi riscat în veci să mă vadă Mattie plângând, fiindcă de dragul ei trebuia să fiu puternică.

îmi amintesc momentul când am renunţat într-un final, când n-am mai avut forţa să mă opun realităţii. în clipa aceea am lăsat lacrimile să-mi curgă pe obraji şi imediat după aceea am primit un SMS de la May Beth.

A venit poliţia! Hai acasă!

O femeie trece pe lângă mine şi mă atinge cu umărul. Tresar.

— Scuză-mă! mormăie ea în barbă timp ce deschide uşa de la baie. în mână ţine o cheie.

Unde *mama dracului* e Cat? Fug spre clădirea benzinăriei şi împing uşa mai tare decât ar trebui.

Clopoţelul o ia razna. Bărbatul vârstnic întoarce capul, alarmat.

— N-n-nu ai văzut o fată? îl întreb. Era cu m-m-mine. Nu o g-g-găsesc.

Bărbatul se încruntă.

— E b-b-blondă, cu p-p-păr cârlionţat...

Pocneşte din degete.

— Nu am ştiut că e cu tine. Am văzut-o. S-a urcat într-un camion galben. Au plecat în timp ce tu erai aici, înăuntru.

Fac un pas în spate.

— OK! M-m-mersi!

— Nicio problemă!

Mă întorc la maşină, iar panica aceea care se instalase în mine păleşte şi se transformă în jenă şi confuzie.

îmi duc degetele la buze.

Cat m-a părăsit.

Nu-mi pasă.

Doar nu...

între noi două nu...

Când revin la maşină, îmi dau seama că dezordinea de pe bancheta din spate e diferită de cea de dinainte de a o lua pe Cat...

Mi-a cotrobăit printre lucruri; ce căuta?

Deschid portiera şi văd sânge. Bluza mea pătată, pe care o vârâsem sub scaun, zace acum mototolită pe covoraşul de pe podea, iar briceagul e aşezat alături.

Trântesc portiera şi mă aşez la volan.

Sper ca acela care a luat-o pe Cat cu

camionul să nu fie un
om mai rău la suflet
decât mine

.FETELE

S1E4

WEST McCRAY:

Cat Mather locuieşte în Topeka, Kansas.
în urmă cu ceva vreme a fost dată dispărută.
îi caut numele pe Google şi imediat îmi sar în ochi nişte postări disperate făcute pe Facebook de mătuşa ei pe linie maternă, Sally Quinn, care cerea ajutor ca să o găsească. Apelurile sunt vechi de aproape doi ani. La puţin timp după ce a postat anunţurile, Sally şi-a informat prietenii să înceteze căutările; Cat îşi părăsise familia şi nu mai voia să aibă de-a face cu ei. Era o fugară.
în multe privinţe, Cat este aşa cum mă aştept să fie Sadie. Agitată, melodramatică, nesăbuită. Contul ei de pe Facebook e plin cu poze în care scoate limba şi are părul vopsit în nuanţe strălucitoare şi îndrăzneţe. Purta tricouri cu mesaje care îndeamnă la anarhie. Cel puţin aşa arăta atunci. Atunci când îşi actualiza starea şi făcea aluzii deloc subtile la nefericirea ei personală. *Dracu' să-i ia pe ai mei!* zice o postare. *Opriţi planeta, vreau să cobor!* este mesajul alteia. Şi la puţin timp după aceea a plecat de acasă. Şi-a petrecut următorii doi ani mergând din loc în loc, până cu câteva luni în urmă, când a fost prinsă la volanul unei maşini furate.
Acum locuieşte cu mătuşa Sally şi îşi aşteaptă procesul. La început refuză să-mi vorbească. Intimitatea este un lucru important pentru ea şi nu e încântată de perspectiva de a împărtăşi lumii detalii din trecutul său de infractoare. Când îi explic că o caut pe Sadie şi că ¡-am găsit cârdul de credit în maşina ei, devine mai cooperantă.

CAT MATHER:

Mda, recunosc, am petrecut ceva timp alături de ea. M-a luat cu maşina când făceam autostopul. M-a cam speriat fata aia.

WEST McCRAY:

lată cum arată acum Cat Mather: este o femeie albă, de douăzeci şi trei de ani, cu figură obişnuită, ştearsă, care aproape că dezminte acţiunile care au vârât-o în încurcătură la un moment dat. Mătuşa ei, Sally, mă întâmpină la uşă. Sally este o brunetă de vârstă mijlocie, cu o expresie prietenoasă întipărită pe chip. în drum spre living, unde mă aşteaptă nepoata ei, îmi oferă o scurtă introducere în povestea familiei Mather.

SALLY QUINN:

Cat e fiica surorii mele. Ele două s-au înstrăinat de mult timp. Probleme de familie. Groaznic! Cat a dispărut când avea nouăsprezece ani. Am sperat că toate aceste... neplăceri le vor ajuta cumva să se împace, dar nu s-a întâmplat. Poate că pe viitor... Sper din toată inima să se întâmple aşa, pentru că tatăl lui Cat...

Cat Mather:

Hei, Sal, mi-ai mai lăsat şi mie ceva de povestit?

SALLY QUINN:

(RÂDE) Ea este Cat!

Mult noroc! **WEST McCRAY:**

Imediat ce Sally iese din încăpere, Cat se grăbeşte să pună lucrurile la punct:

CAT MATHER:

Vom discuta numai despre Sadie, nimic altceva, ai

înţeles? **WEST McCRAY:**

De acord. Când am vorbit la telefon şi te-am întrebat dacă ai cunoscut-o pe Sadie, m-a mirat că ai răspuns afirmativ pe loc. Celorlalţi oameni cu care a interacţionat le-a dat alt nume. Cu tine a fost sinceră. Ţi-a spus numele ei real.

CAT MATHER:

Sub ce nume s-a prezentat celorlalţi? **WEST McCRAY:**

Lera. Cum a ajuns cârdul tău de credit în maşina ei?

CAT MATHER:

îl aveam în geantă. îl luasem pentru cazuri de urgenţă, dar preferam să plătesc cu bani gheaţă. Probabil că mi-a căzut din geantă.
WEST McCRAY:
Sadie nu l-a folosit.
CATMATHER:
Nici n-ar fi avut cum. Mi-am dat seama repede că l-am pierdut şi am sunat ca să-l anulez.
WEST McCRAY:

Povesteşte-mi cum v-aţi cunoscut! **CATMATHER:**

Noi două am plecat din locul ăla, Montgomery, în acelaşi timp. Am făcut autostopul şi ea m-a luat.
WEST McCRAY:
Ştii ce treabă avusese în Montgomery?
CAT MATHER:
Nu!
WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Montgomery e un loc demn de a fi prezentat pe o carte poştală.
în fapt, e un oraş, însă aşa îi place lui Danny să descrie un anumit tip de loc. Ştiţi voi, genul acela care te face să vrei să fii şi tu acolo. Vă amintiţi că vă spuneam despre Cold Creek că nu este visul la care aspiră America? Ei bine, Montgomery *este*. E un oraş universitar frumos şi pitoresc, cu o economie înfloritoare bazată în principal pe populaţia studioasă şi pe cea bogată născută în perioada boomului economic din anii 1950-1960, dornică să-şi petreacă ultimii ani de viaţă scăldându-se în strălucirea tinereţii. Dacă nu aţi ajuns acolo, trebuie neapărat s-o faceţi. Dacă e prea departe de casa voastră, uitaţi-vă la filmele *Love the One You're With, A Fine Autumn Day şi Our Last Dancef* Au fost turnate aici.

CAT MATHER:
Sadie voia să scape din Montgomery. Mi-am dat seama pentru că şi eu voiam. Locurile astea nemaipomenit de frumoase nu par reale. Şi acolo se petrec cele mai mari nenorociri. Fii sigur că nu mă înşel! Ai văzut ştirile?
WEST McCRAY:
Recent, mult prea liniştitul Montgomery a fost zguduit de un scandal grotesc în care a fost implicat unul dintre stâlpii comunităţii.
Silas Baker este, sau cel puţin a fost, un om de afaceri cu o bună reputaţie, care a jucat un rol important în succesul economic al oraşului. A investit în afaceri cu marijuana folosită legal în scopuri recreaţionale, a făcut o avere cu asta, iar banii i-a reinvestit în oraş. Deţine câteva magazine universale; un bar numit Cooper's; o băcănie; acţiuni în mai multe alte afaceri prospere din oraş. Pentru toate aceste realizări, în urmă cu şase ani a fost declarat cetăţean de onoare al oraşului.
Acum câteva luni a fost arestat pentru abuz sexual asupra copiilor din echipa de baseball pe care o antrena de şapte ani. Copiii au vârste cuprinse între cinci şi opt ani.
CAT MATHER:
Cred că lui Sadie i-a fost milă de mine pentru că ploua cu găleata. Nu se vedea mai nimic în faţă şi eram murată până la piele. A încetinit când a trecut de mine şi pe urmă a oprit maşina. Era o maşină neagră, cred că un Chevrolet.
WEST McCRAY:
Exact.
CAT MATHER:
Bun, şi cum îţi spuneam, m-a întrebat dacă sunt vreo psihopată, iar eu am întrebat-o dacă ea era şi după ce am lămurit chestia asta, am urcat în maşină. Sadie era bâlbâită. Şi cam varză. Nu din cauza bâlbâitului spun asta, nu mă înţelege greşit.

WEST McCRAY:
Dar ce ai vrut să spui?
CAT MATHER:
Arăta de parcă fusese bătută. Avea nasul umflat, ochii învineţiţi şi bărbia zgâriată. Cred că se întâmplase chiar în ziua aceea, pentru că în timpul cât am stat cu ea lucrurile s-au înrăutăţit.
WEST McCRAY:
Ţi-a povestit ce se întâmplase?
CAT MATHER:
Căzuse, aşa mi-a spus, dar sigur mînţea.
WEST McCRAY:
Deci înţeleg că aţi vorbit.
CAT MATHER:
Mda. Când urci într-o maşină cu cineva străin, e destul de neplăcut. Cumva trebuie să umpli tăcerea. Mi-a spus că făcea o călătorie cu sora ei mai mică, pe care se ducea să o ia.
WEST McCRAY:

Sora ei, Mattie, care fusese omorâtă cu opt luni înainte.

CAT MATHER:

Dacă aş fi ştiut, poate că nu m-aş fi urcat cu ea în maşină, fiindcă povestea asta mie îmi sună a paranoia. Nu că aş fi rămas, până la urmă, prea mult cu ea.
WEST McCRAY:
Ce ţi-a spus despre Mattie?
CAT MATHER:
Nu mare lucru... că Mattie era sora ei mai mică şi că era o pacoste de fată. Cam atât. Mi-am dat seama că nu-i făcea plăcere să discute despre asta. M-am gândit că fuseseră despărţite sau se înstrăinaseră cumva şi acum ea încerca să o împace. Dar nici prin cap nu mi-a trecut că Mattie era *moartă.*
MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*

Vorbea despre Mattie ca şi cum ar fi fost în viaţă?

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*

Cel puţin aşa mi-a spus Cat.

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*

Eşti sigur? Aşa ţi-a povestit fata aia? Că Sadie vorbea despre Mattie ca şi cum era în viaţă? Vorbea serios? Chiar credea asta?

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*

Poate că da, poate că nu. Poate că asta povestea. Oamenii nu prea au obiceiul să dezvăluie adevărul despre viaţa lor în faţa străinilor.

MAYBETH FOSTER (LA TELEFON):

Dar dacă asta crede Sadie cu adevărat?

CAT MATHER:

Mergeam, vremea se înrăutăţise şi, la un moment dat, maşina s-a învârtit pe loc.

WEST McCRAY:

Cum aşa?

CAT MATHER:

Am dat peste o baltă şi maşina a ajuns în mijlocul şoselei. Din fericire, n-am păţit nimic, dar vremea nu dădea semne de îmbunătăţire, aşa că am decis să tragem pe dreapta până se oprea ploaia şi... Sadie abia dacă-şi mai ţinea ochii deschişi. A fost ceva instantaneu aproape. *Pac* şi gata, a lovit-o somnul. M-am gândit că poate se drogase.

WEST McCRAY:

OK, deci spui că arăta de parcă fusese bătută, pe urmă a pierdut controlul asupra maşinii şi nu-şi mai putea ţine ochii deschişi; nu te-ai gândit că era rănită? Că suferise poate o comoţie?

CAT MATHER:

Nu, nu m-am gândit. M-am gândit că se droga. Şi după ce a adormit, am început să mă uit prin maşină ca să mă asigur că... ştii ce spun.

WEST McCRAY:

Ce căutai? Droguri?

CAT MATHER:
Da, droguri. Voiam să văd în ce mă băgasem. Nu te uita aşa la mine!
WEST McCRAY:
Nu mă uit nicicum!
CAT MATHER:
N-aveam de gând să fur de la ea, ai înţeles? Am mers *mult de tot* cu autostopul. Şi când faci autostopul, trebuie să fii pregătit pentru orice. Trebuie, n-ai încotro! O dată, când am mers cu un tip cu maşina, am avut aşa, un soi de presimţire. Când a făcut o pauză şi s-a dat jos, ¡-am scotocit prin maşină şi am găsit sub scaunul şoferului o funie şi o şurubelniţă care arăta de parcă era mânjită cu sânge uscat. Pe bune! Când urc într-o maşină n-am cum să-mi dau seama ce hram poartă şoferul, dar dacă se iveşte ocazia să aflu, nu o ratez.
WEST McCRAY:

Şi ce ai găsit în maşina lui Sadie? **CAT MATHER:**
O bluză îmbibată de sânge, îndesată sub bancheta din spate. Şi un briceag pe podea; se rostogolise probabil de sub scaunul şoferului când maşina a derapat.
WEST McCRAY:
Eşti sigură că ceea ce ai văzut pe bluză era sânge?
CAT MATHER:
Ştiu cum arată sângele! Ar fi putut fi al ei, dar la fel de bine al altcuiva. OK, însă cum explici briceagul? în plus, îl ascunsese. Aşa că m-am gândit că am dat de belea.
WEST McCRAY:

De ce n-ai întrebat-o, pur şi simplu? **CAT MATHER:**
Asta chiar că ar fi fost o prostie.
Sadie... cum să-ţi spun, părea o fată *de treabă*. Nu avusesem niciun fel de presimţiri cu ea, aşa cum se întâmplase cu tipul despre careţi-am zis, dar *bluza* aia... Dacă ai fi vă- zut-o, ai fi înţeles. Era îmbibată de sânge.

Am rămas în maşină şi m-am tot gândit, şi m-am frământat cum să fac s-o şterg, până ce Sadie s-a trezit din somn. Dormise o oră. Pe urmă am continuat să mergem până ce am oprit la o benzinărie. îmi pusesem în cap să ajung într-un oraş, Markette, iar până acolo era drum lung, dar nu puteam..., oricât de *drăguţă* părea ea, nu puteam să risc. Aşa că am profitat de ocazie şi la benzinărie m-am urcat într-un camion. Mi-a părut destul de rău, dar n-am avut încotro.

WEST McCRAY:

Ar fi prea mult să sper că ştii încotro se îndrepta Sadie?

CAT MATHER:

De fapt, ştiu. M-a rugat să-i caut pe telefon instrucţiunile de călătorie şi să le notez, aşa că n-am uitat.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Sadie îşi caută tatăl.

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
OK.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Doi martori susţin că avea un briceag la ea. Caddie mi-a zis că Sadie l-a ameninţat cu el. Iar Cat l-a văzut în maşină.

DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Mi-ai spus că Sadie era rănită.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Da, se întâmplase în Montgomery, dar nu am aflat împrejurările. De ce a ajuns în locurile astea, căutându-şi tatăl, şi de ce umbla înarmată? Şi cine i-a spart nasul şi i-a învineţit ochii? *(PAUZĂ)*
întâlnirea cu Cat...

DANNY GILCHRIST fM *TELEFON):*
Ce?

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Mi-a fost greu să-i explic lui Danny ce simţisem când am vorbit cu Cat. Nu puteam să-mi scot din minte discuţia.

Mă gândeam că dacă aş fi căutat-o pe ea, dacă mătuşa *ei* mi-ar fi cerut ajutorul ca s-o găsească, povestea s-ar fi încheiat acolo, în living, cu ea stând vizavi de mine pe canapea şi refuzând să-mi vorbească. Dar povestea nu se încheiase, căci Cat urca în maşini cu bărbaţi ciudaţi şi şurubelniţe acoperite de sânge ca să scape de ceea ce o bântuia acasă. Apoi, Sadie, în maşină, bătută şi învineţită. Şi dintr-odată, deşi cu întârziere, totul mi s-a părut prea real, toate cele prin care trecuseră fetele astea, tot ce se putea întâmpla unor fete date dispărute. Era un gând neplăcut, dar, la momentul acela, nu i l-am putut împărtăşi lui Danny. Aşa că am schimbat subiectul.

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*

Nu, nimic.

OK, ştim că nu a rămas în Montgomery şi ştim încotro se îndrepta. Unde crezi că ar trebui să merg mai întâi: Montgomery sau Langford? Stai un pic, nu închide, te rog, mă sună altcineva!

Alo?

MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*

S-a întors Claire!sadie

Sunt în Langford.

E patru dimineața.

Primul loc pe care-mi cad ochii e o spălătorie şi mă gândesc că e un semn. Opresc maşina. Dau să cobor, dar îmi spun că trebuie să fac totuşi ceva ca să arăt cât de cât a om. Faţa mea a căpătat o paloare bolnăvicioasă, iar când mă uit în oglindă, mă întreb dacă nu ar fi cazul să intru într-o drogherie ca să cumpăr nişte pudră cu care să acopăr ce se poate, să nu-i sperii pe oameni. Mattie ştia mai multe despre machiaj decât mine. O dată, pe când avea unsprezece ani, am surprins-o în baie: îşi dăduse cu tuş lichid negru şi îşi făcuse ochii alungiţi, ca o pisicuţă. I-am zis că nu vreau s-o văd că-şi dă cu porcăria aia pe faţă până la treisprezece ani şi nu ştiu cum de mi-a venit să fac regula asta. Era chiar aşa de rău că se machiase? Părea genul de interdicţie pe care ar fi impus-o un părinte, aşa că asta i-am spus, când, de fapt, aş fi vrut s-o întreb cum făcuse şi dacă putea să traseze liniile acelea perfecte şi pe pleoapele mele.

Intru în spălătorie. în spatele tejghelei stă o femeie bătrână care pare că încă mai trăieşte doar prin puterea voinţei. îi întind o bancnotă şi, cu aceeaşi mână în care ţine bongul din care trage cu nesaţ, îmi dă restul şi detergentul.

Maşinile de spălat sunt vechi. Vâr monedele de 25 de cenţi în fantă şi nu mă mai obosesc să sortez

rufele. Mă aşez pe unul dintre scaunele tari din plastic şi ascult cum se învârte tamburul, apoi arunc o privire bătrânei, care nu mă scapă din ochi. Nu o învinuiesc, având în vedere felul în care arăt.

— P-p-puteţi să-mi s-s-spuneţi ce e pe s-s-strada Twining la n-n-numărul 451?

îşi lasă capul pe umăr, gânditoare, apoi zice:

— Nu cumva acolo e Bluebird?

Habar n-am ce e Bluebird până ce femeia nu scoate telefonul şi-mi face semn să mă apropii ca să-mi arate fotografia neclară a unui motel, iar dedesubt, mai multe recenzii nu foarte măgulitoare.

Paul a fost unul dintre ultimii iubiţi ai mamei.

Era un zdrahon de aproape doi metri înălţime. Cu braţe şi picioare ca nişte cioturi de copaci bătrâni şi mâini prea mari. Prezenţa lui nu mă deranjase, pentru că Paul nu dădea doi bani pe Mattie şi'pe mine. Asta era, dacă ocupam aceeaşi rulotă înghesuită n-avea ce să facă. Nu se supăra niciodată dacă se împiedica de noi. Puţine lucruri îl scoteau din ale lui şi tocmai de asta presupun că a rezistat aşa de mult cu mama. Nici nu era foarte vorbăreţ. Nu pentru că nu putea să vorbească, aşa ca mine, ci fiindcă nu voia. Când eram cu el, mă uitam fascinată la indivizii cu care umbla, care purtau conversaţii de unii singuri, fără a aştepta vreun răspuns din partea lui. Din felul în care îl priveau mi-a fost foarte clar ce credeau despre el. Îl *respectau*. Paul m-a învăţat că oamenii tăcuţi emană importanţă şi putere. Evident, era vorba exclusiv despre bărbaţi. Dacă eşti fată nu ai opţiunea asta, doar dacă nu vrei ca lumea să te creadă o căţea.

Mi-ar plăcea să pot rezolva ce am de rezolvat fără a vorbi.

Stau în maşină, în faţa motelului Bluebird, aflat la câţiva kilometri distanţă de spălătorie. Am lăsat hainele spălate să se usuce pe bancheta din spate. Bat darabana cu degetele pe volan. The Bluebird. Deşi prin preajmă nu e nicio pasăre[1]. în schimb, văd un panou: DE ÎNCHIRIAT: 39,99 $ PE NOAPTE, WI-FI NEINCLUS.

Clădirea e şubredă, are nevoie de ţigle noi, de un acoperiş nou... de o renovare generală. Am parcat vizavi de biroul de recepţie şi, din locul unde mă aflu, pot vedea prin geam înăuntru. Un bărbat în vârstă se uită la un televizor montat pe perete. Stă cu spatele la mine. Filmul la care se uită e alb-negru.

îmi sprijin capul de volan.

Unde eşti, Keith?

Ies din maşină cu rucsacul aruncat pe umăr şi când mă întorc cu faţa spre motel, bărbatul de la biroul de recepţie nu se mai uită fascinat la televizor. între timp, s-a răsucit şi priveşte pe fereastră, urmărindu-mă într-un fel anume, care mă face să mă întreb dacă m-a recunoscut, dacă într-o zi, în urmă cu multe luni, butonând telecomanda, faţa mea nu i-a defilat pe ecran la o emisiune de ştiri şi i-a rămas cumva în cap. Şi acum, iată-mă!

Traversez parcarea fără grabă. De cum păşesc înăuntru, mă interpelează:

— Mult ţi-a mai luat!

De aproape arată mult mai tânăr. Presupun că a albit prematur, dar nu poate avea mai mult de cincizeci de ani. Are pielea cafeniu-deschis şi tatuaje peste tot pe

[1] ***Bird,*** **„păsare „ în lb. engleză;** ***bluebird,*** **o specie de sturzi (n. tr.).**

brațe, dar și pe picioare. Desenele de pe picioare dispar sub marginile șortului albastru. Vocea îi este de o amabilitate prefăcută.

— D-d-două nopți, vă r-r-rog!

Cască.

— Sigur!

îmi mut privirea spre televizorul vechi din spatele capului său. E un aparat cu butoane. Filmul care rulează e cu Bette Davis. Fața ei mică și frumoasă, cu ochi mari și rotunzi, umple ecranul. *Victoria întunericului*[i], așa cred. Mi-a plăcut filmul. Din când în când, Mattie și cu mine ne petreceam weekendul cu May Beth, urmărind filme clasice pe unul dintre cele trei canale pe care le avea televizorul ei. Preferatele mele erau cele cu Bette Davis. Bette Davis *este* actrița mea preferată.

Pe piatra ei de mormânt este înscris epitaful *Nu a ales niciodată calea ușoară*[ii].

— Am nevoie de un document de identitate.

îmi iau ochii de la film și îmi îndrept din nou atenția spre bărbat.

— P-p-poftim?

— Vârsta. Trebuie s-o verific. Nu-ți pot închiria camera dacă ești minoră.

[i] ***Dark Victory,*** **film din 1939 cu Bette Davis, George Brent și Humphrey Bogart. Pentru acest rol, Davis a fost nominalizată pentru a treia oară la Premiile Oscar (n. tr.).**

[ii] ***She did it the hard way.*** **Epitaful este un citat din cartea biografică *Mother Goddam. The Story of the Career of Bette Davis,* de Whitney Stine, Berkley Publishing Corporation, New York, 1975 (n. tr.).**

— D-d-dar nu sunt...

— Arată-mi documentul! zâmbește el. Altfel o să stăm aici toată noaptea.

îl urăsc.

— Așa zice legea! adaugă bărbatul chiar în clipa când televizorul face *poc*.

Ecranul se albește și o furtună de pârâituri răzbate dureros de tare prin difuzoare.

— Of, ra...

își dă seama înainte de a rosti întreaga înjurătură. Ridică mâna, cu palma deschisă, ca să repare televizorul. Mă holbez la ceafa lui, încercând să ghicesc dacă îl cunoaște pe Keith. Dacă ăsta este un loc unde Keith își zice *Keith*. Poate își zice Darren. Sau poate că e unul dintre locurile unde se simte în siguranță și-și folosește numele real, Jack.

— îl ș-ș-știți pe Darren M-M-Marshall?

Se întoarce cu fața spre mine, surprins.

— Da.

Uneori se întâmplă să am noroc.

— C-ce t-t-are!

Fac o pauză.

— E un p-p-prieten de familie. Mi-a spus să-l c-c-caut dacă trec p-p-pe aici.

— Hm, ca să vezi... Da, Darren mi-e prieten bun. Cât ai zis că vrei să rămâi? mă întreabă. Două nopți? *Single* sau dublă?

— *Single*.

— Îți dau o reducere de cinci la sută, doar ești prietenă cu Darren.

— E p-p-e aici? Nu l-am v-v-văzut de ceva v-v-vreme.

— Nu, nu acum. Deși o să apară el cât de curând. Știi cum e! adaugă, numai că eu nu știu.

Cască din nou, mă pune să semnez în registru - *Lera Hol- de*n -, îmi ia banii şi îmi întinde un card de acces.

— Camera doisprezece, zice. Penultima pe hol.

— M-m-mersi!

— Ştii ceva, pe vremea bunicii, măicuţele credeau că te pot scăpa de asta.

Râde. E vorba de bâlbâitul meu. Mă holbez la el până ce se înroşeşte şi caută ceva de zis, ca să întoarcă foaia. Numai că nu găseşte nimic.

Aşa că se mulţumeşte cu un „Noapte bună".

E genul de motel care te face să-ţi retrăieşti secretele. Costul şederii se rezumă la cât de mult te suporţi. Plus aproape optzeci de dolari. Intru în cameră, trag perdelele, încui uşa şi îmi reazem capul de ea, pentru că cei patru pereţi care mă înconjoară îmi eliberează tensiunea din muşchii obosiţi şi suferinzi. Mă las în voia durerii. Dar numai pentru o secundă.

După care mă răsucesc şi privesc noul decor.

în cameră plutește un miros de chimicale care nu îl acoperă pe cel de aer închis. Un tapet într-o nuanţă mohorâtă de bej cu motiv floral repetitiv încearcă iară succes să înveselească atmosfera. Patul este acoperit cu o cuvertură de un verde mort. Pe biroul din lemn cu marginile vizibil ciobite a fost aşezat un aparat TV vechi, tot cu butoane. O măsuţă roşie şi scaune din plastic completează mobilierul. Covorul roşu-rubiniu, pufos pe alocuri, tocit în altele, este împestriţat cu fire de un violet electric. îmi scot pantofii sport şi mă încolăcesc pe suprafaţa lui grăunţoasă. De acolo, de jos, se văd plăcile de faianţă acvamarin pal din baie şi o parte din duş.

în continuare niciun sturz.

Dar mi-ar prinde bine un duş.

Iau un schimb de haine curate cu mine în camera de baie mică, unde mă dezbrac şi dau drumul la robinet. Apa nu este la fel de caldă pe cât mi-aş dori. Tremur, dar mă simt mult mai curată. Sau, în fine, cât de curată pot fi într-un loc ca ăsta. în plăcile de faianţă a pătruns mucegaiul şi pe marginea căzii e o pată. Mă frec cu săpunelul oferit de motel pe tot corpul şi pe păr. îmi vine să plâng, atât de bine îmi e. Nu perfect, dar e bine. Când termin, trag pe mine un tricou şi mă postez în faţa oglinzii. Mă aplec peste chiuvetă şi-mi apăs degetele peste părţile moi ale feţei. Sâsâi la vederea propriei imagini, a ochiului învineţit şi a nasului umflat.

Sting lumina din baie şi mă îndrept împleticit spre pat. Mă strecor sub pături. Cuvertura e grea, iar cearşaful de sub ea mă zgârie. Ochii mi se închid şi în jur e un vid în voia căruia mă las, în fine.

Totuşi, o parte din mine refuză să adoarmă.

Nu ştiu cât timp zac aşa, între somn şi trezie, dar, la un moment dat, aud o uşă deschizându-se. Presimţirea pericolului se insinuează încet în mine, şi chiar şi atunci când o simt din plin, nu reuşesc să ies la suprafaţă. Şi pe urmă, sunetul slab al unui târşâit de picioare în cameră. Salteaua care se afundă uşor în clipa când el se aşază.

îmi atinge glezna cu mâna.

— Sadie, Sadie, fetiţă dragă... am venit să văd dacă ţi-ai spus rugăciunile.

Vocea e blândă şi alinătoare, nici şoaptă, nici cântec de leagăn. Mă forţez să-mi ţin ochii închişi şi respir regulat.

— Oh, văd că ai adormit! Nu-i nimic! oftează el greu, mă duc să văd dacă Mattie şi le-a spus.

Deschid ochii.FETELE

EPISODUL 5

CRAINICUL:

Emisiunea *Fetele* vă este oferită de Macmillan

Publishers. **WEST McCRAY;**

Ajung la Cold Creek pe întuneric, la primele ore ale dimineţii. Nu mă aştept să o întâlnesc pe Claire până la o oră mai convenabilă - la urma urmei, nu e politicos să faci vizite înainte de 9 a.m. -, însă May Beth mă sună imediat ce-mi las bagajele din mână şi-mi spune, redau întocmai, Vino încoace! Acum" Când ajung în faţa rulotei, le aud cum se ceartă înăuntru.

(VOCI FEMININE ÎNĂBUŞITE)

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

Aproape că nu-mi vine să cred că Claire s-a întors. Vreau să discut cu ea, să aflu ce are de spus. N-am auzit decât o versiune a poveştii, şi aceea nu mi-a fost relatată de cel mai mare fan al ei. Dar Claire...

(SUNETDE UŞĂ CARE SE DESCHIDE, APOI SE TRÂNTEŞTE LA LOC)

MAY BETH FOSTER:

Nu vrea să discute cu tine şi nu s-a schimbat deloc.

WEST McCRAY:

Ce vrei să spui?

MAY BETH FOSTER:

Că a rămas la fel de egoistă.

WEST McCRAY:

Vreau neapărat să vorbesc cu ea, May Beth! Asta ar putea fi şansa noastră de a afla câte ceva despre Darren.

MAY BETH FOSTER:

O las să fumeze şi mă întorc la ea.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

May Beth îmi povestește că se pregătea de culcare când s-a uitat pe geam și a văzut lumină în camera lui Mattie. Primul ei gând a fost *Sadie*. Dar nu era ea, ci Claire, încolăcită pe patul lui Mattie. Spărsese lacătul ca să intre. Când May Beth se întoarce în rulotă pentru o a doua încercare, dinăuntru nu răzbat decât voci care se ridică din când în când. Este o noapte răcoroasă. Deasupra parcului de rulote Sparkling River Estates, stelele sunt spectaculoase. în New York nu prea am ocazia să le văd și mă întreb dacă locuitorii din Cold Creek sunt așa de obișnuiți cu priveliștea, încât nu le mai bagă în seamă. Trec aproape două ore până ce Claire iese, în cele din urmă, afară.

CLAIRE SOUTHERN:
Deci tu ești reporterul despre care mi-a spus May Beth.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Claire Southern nu arată așa cum mă așteptam.
În primul rând, nu mai consumă droguri și nu mai bea, și ăsta este unul dintre primele lucruri pe care se grăbește să mi le împărtășească. La prima vedere, pare că spune adevărul. E altfel decât în pozele pe care le-am văzut. S-a îngrășat, și nu puțin. Are tenul de un roz sănătos și ochii vioi. Părul lucios și lung îi atârnă pe umeri. Fumează țigară de la țigară; e singurul viciu la care nu a renunțat. Refuză să intre înapoi în rulota lui May Beth ca să stăm de vorbă. Vrea să rămână în picioare acolo, în întuneric, să-mi cântărească întrebările și, dacă am noroc, să-mi răspundă. May Beth se foiește pe lângă plasa ușii, trăgând cu urechea, intrând și ieșind din raza noastră vizuală, probabil fără să-și dea seama.

CLAIRE SOUTHERN:
Singurul motiv pentru care am acceptat să discut cu tine e acela că May Beth nu vrea asta. Și dacă singura persoană cu care ai'discutat despre mine e ea, ei bine, pot să-mi imaginez cu ce minciuni ți-a împuiat capul.

WEST McCRAY:

May Beth mi-a spus că înainte de a pleca de aici te

drogai. **CLAIRE SOUTHERN:**

Când am auzit că Mattie… când am auzit că Mattie a murit în octombrie trecut, am încercat să mă sinucid. Cu o su- pradoză. Tot ce-mi doream era să fiu cu fetița mea. însă nu am murit. Și m-am gândit că e un semn. Un prieten m-a ajutat să găsesc un centru de dezintoxicare. Am făcut un tratament împotriva alcoolismului. Nu era cel mai bun centru din lume, dar a avut efect. Până acum, cel puțin.

WEST McCRAY:

May Beth mi-a spus că te-a găsit în camera lui Mattie.

CLAIRE SOUTHERN:

Am dreptul să intru acolo.

WEST McCRAY:

Cum ai aflat de moartea lui Mattie? **CLAIRE**

SOUTHERN:

Am auzit la știri. Un… un prieten mi-a spus să deschid televizorul.

WEST McCRAY:

Știai că Sadie e dată dispărută?

CLAIRE SOUTHERN:

Nu am aflat decât aseară.

WEST McCRAY:

Claire, de ce te-ai întors, din moment ce știai că Mattie e moartă și că Sadie a rămas singură?

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

Claire mă ia prin surprindere. Izbucnește în plâns și pare că se agață de fiecare strop de putere ca să rămână în picioare. Dă impresia că ar vrea să o rupă la fugă. Dar n-o face. îi ia însă mult timp până să-și revină suficient cât să poată vorbi.

CLAIRE SOUTHERN:

De ce crezi că m-am lăsat de droguri şi de băutură? Ai spus-o singur: Mattie era moartă. Ştiam că Sadie a rămas singură. Am vrut să fiu cu ea.

WEST McCRAY:
îţi iubeşti fiica?

CLAIRE SOUTHERN:
(PAUZĂ) Sadie merită să afle răspunsul mai mult decât tine, iar tu n-ai dreptul să mă întrebi aşa ceva.

WEST McCRAY:
Maşina ei...

CLAIRE SOUTHERN:
Şi-a cumpărat maşină?

WEST McCRAY:
Da, chiar înainte de a pleca din Cold Creek. Adică în iunie. O lună mai târziu, maşina a fost găsită abandonată în Far- field, cu toate obiectele ei personale înăuntru. Sadie însă nu a fost de găsit.
Numele Farfield îţi zice ceva?

CLAIRE SOUTHERN:
Nu.

WEST McCRAY:
încercăm să aflăm ce semnificaţie are locul ăsta. May Beth m-a contactat şi m-a rugat să o ajut. încerc să o găsesc pe fiica ta.

CLAIRE SOUTHERN:
De ce?

WEST McCRAY:
De ce ce?

CLAIRE SOUTHERN:

De ce o cauţi?

(ZGOMOT DE UŞĂ CARE SE DESCHIDE)

MAY BETH FOSTER:
Pentru numele lui Dumnezeu, Claire!

CLAIRE SOUTHERN:
Ştiam eu că n-o să rezişti să nu-ţi bagi coada! *(CĂTRE WEST)* Vreau să zic, de ce tocmai *tu* o cauţi?

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Nu apuc să-i răspund, căci May Beth se postează în faţa lui Claire. în mână ţine cartea poştală trimisă de Claire din LA. O flutură în aer.
MAY BETH FOSTER:
De ce ai trimis asta dacă nu aveai de gând să te întorci? Spune-mi de ce?
WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Claire ia cartea poştală din mâna lui May Beth şi mijeşte ochii la ea în întuneric. După un lung moment, faţa ei pare să se descompună. Izbucneşte din nou în lacrimi.
MAY BETH FOSTER:
Ai idee cum s-a simţit Mattie după plecarea ta? A plâns după tine...
CLAIRE SOUTHERN:
Nu, nu, nu, tu ai avut tot timpul din lume să mă vorbeşti de rău, iar cartea asta poştală e a mea...
MAY BETH FOSTER:
A *plâns* după tine. A plâns zi şi noapte. Refuza să mănânce şi nu putea să doarmă, avea coşmaruri... şi când a primit vederea, a fost ca şi cum totul s-a luminat în jur. Avea un motiv pentru care să trăiască. Dar voia să fie *cu tine.* Zice lumea că s-a urcat într-o camionetă cu un ucigaş pentru că voia să ajungă la tine.
CLAIRE SOUTHERN *(CĂTRE WEST):*
Spune-i să intre înapoi în rulotă. Acum!
WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
îmi ia mult ca s-o conving pe May Beth să se întoarcă în rulotă. Claire e agitată şi refuză să mai discute până ce nu fumează două ţigări, cu lacrimile şiroindu-i în tăcere pe obraji.
CLAIRE SOUTHERN:
Ştii de ce oamenilor nu le place să-şi amintească de mine?
Eram un copil. Eram un copil când m-am vârât în porcăria asta. Un *copil* care lua droguri. Eram un copil şi când

am avut-o pe Sadie. Şi pe urmă mama... mama a murit. Tot copil eram şi atunci. Am rămas orfană. Nu încerc să-mi găsesc scuze, dar nu pricep de ce Sadie a fost prea tânără pentru toate mizeriile prin care a trecut din cauza mea, în timp ce eu... eu am fost cumva suficient de mare pentru a rezista la aceleaşi porcării. Imediat după ce s-a născut, May Beth mi-a smuls-o pe Sadie din braţe şi a întors-o împotriva mea. Mi-a frânt *inima.* Şi am lăsat să se întâmple asta pentru *că* nu eram decât un copil cu mintea dusă şi nu ştiam ce să fac. Mama murise. Nu aveam pe nimeni. Sadie mă ura şi n-am putut să fac altceva decât s-o las să mă urască. Şi pe urmă în viaţa mea a apărut Mattie, Mattie care mă iubea.

WEST McCRAY:
Claire, ai cunoscut cumva un bărbat pe nume Darren M...

CLAIRE SOUTHERN:
Ce?

WEST McCRAY:
Am refăcut o bună parte din drumul urmat de Sadie de la Cold Creek la Farfield, nu în întregime, dar aproape tot, şi se pare că îl căuta pe un bărbat despre care pretindea că este tatăl ei. Când întreba de el, spunea că îl cheamă Darren. Persoana există, însă nu am reuşit să dau de ea.

CLAIRE SOUTHERN:
Şi atunci la ce bun atâta efort de căutare?

WEST McCRAY:
Dacă nu Darren, atunci cine e tatăl lui Sadie?

CLAIRE SOUTHERN:

Nu ştiu.

(PAUZĂ)

Cred că mi-a ajuns pentru noaptea asta. **WEST**

McCRAY *(DIN STUDIO):*

Claire se scuză şi se refugiază în dormitorul de oaspeţi al lui May Beth. Pentru moment nu voi mai obţine alte informaţii de la ea. După câteva clipe, May Beth mi se alătură afară. A plâns şi încearcă din răsputeri să mascheze asta.

WEST McCRAY:

Ce s-a întâmplat cu Sadie după dispariţia lui Mattie?

MAY BETH FOSTER:

Ce? Ce putea să se întâmple? Aînnebunitdeîngrijorare.

WEST McCRAY:

Nu, vreau să zic ce s-a întâmplat după. După ce cadavrul lui Mattie a fost găsit.

MAY BETH FOSTER:

N-a vrut să intre înapoi la ea în rulotă până ce nu afla ce se petrecuse. Şi jumătate din timpul cât a stat la mine, a pierdut vremea pe afară, chiar pe locul unde stai tu acum, şi cred... cred că nu a închis un ochi. Era plecată în căutarea lui Mattie când poliţia a venit aici ca să ne spună ce descoperise şi nici nu pot... nu pot să descriu cum s-a dus ea spre ei.' Erau doi agenţi, care o aşteptau. Şi când i-au spus... of, scuză-mă...

WEST McCRAY:

Nu-i nimic!

MAY BETH FOSTER:

Sadie s-a prăbuşit. Ştiu, sună melodramatic, dar nu a fost deloc aşa. Nu a plâns, nu a ţipat, a fost ca şi cum corpul ei n-a mai putut să îi susţină greutatea. A fost ca şi când aş fi privit cum cineva e tras sub apă şi luat de curenţi. Şi pe urmă s-a dus la ea acasă şi n-a mai ieşit de acolo şi eu m-am purtat ca o laşă. Am lăsat-o singură acolo zile în şir pentru că nu voiam să o văd. Nu ştiam dacă o să rc-zist.

Când, în sfârşit, mi-am făcut curaj şi m-am dus la ea, am găsit-o întinsă pe canapea şi ¡-am dat să mănânce, am spălat-o pe faţă, am pieptănat-o şi am dus-o la culcare. Şi când s-a trezit, era acolo... şi nu era. Ceva se rupsese în ea. N-am putut să ajung acolo, la sufletul ei. De atunci n-am mai putut niciodată.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

Aţi simţit cu toţii suferinţa care răzbate din glasul lui May Beth. Imaginaţi-vă acum această durere povestită universului, milioanelor de stele tăcute de pe cer.

MAY BETH FOSTER:

O urăsc pe Claire! Ştiu că nu e creştineşte, dar o urăsc!

WEST McCRAY:

O să te rog totuşi să o ţii prin preajmă. Va trebui să mai discut cu ea atunci când va fi de acord s-o facă. Şi sună-mă dacă mai apare ceva. Ce zici, poţi să faci asta pentru mine?

MAY BETH FOSTER:

Cred că da, dar Dumnezeu să ne aibă pe amândoi în paza Sa!
Unde vrei să te duci de aici?

WEST McCRAY:

într-un oraş pe nume Langford.

MAY BETH FOSTER:

Şi ce speri să găseşti acolo?sadie

Lumina slabă se strecoară prin obloane. Treptat, camera prinde contur.

Trezitul pe bancheta din spate a maşinii zi după zi creează un sentiment ciudat de singurătate. Măcar acum ştiu ce am de făcut după ce mă trezesc. Să urc la volan. Să pornesc maşina şi să conduc. Să-l găsesc pe Keith. Dar perna moale de sub cap, salteaua de sub mine, cu arcuri ieşite, confortabilă totuşi, greutatea liniştitoare a cuverturii cu care m-am învelit, toate astea îmi amintesc de acasă şi de lucrurile pe care nu le mai fac şi nu le voi mai face niciodată. Să intru în vârfurile picioarelor în dormitorul lui Mattie şi s-o trezesc din somn, scuturând-o uşor. Să smulg păturile de pe ea cu mult mai puţină blândeţe după zece minute, dacă între timp n-a reuşit să-şi mişte fundul din pat. întotdeauna se aşeza la masă când ouăle jumări se răciseră şi se transformaseră în cauciuc şi de fiecare dată făcea scandal pe tema asta, până ce, după o vreme, am realizat că era o ciudăţică şi aşa îi plăceau ei ouăle...

Dimineţile acele mi-au aparţinut.

Şi el mi le-a luat.

Nasul îmi zvâcneşte rău şi trebuie să fac ceva. Mă forţez să ies de sub pătură, îmi trag pe mine o

pereche de blugi şi abia atunci observ că deşteptătorul de pe noptieră arată ora cinci după-amiaza. Isuse!

Mă strecor afară din cameră în picioarele goale. Pe jos e rece, iar degetele îmi amorţesc, aşa cum aş vrea să se întâmple şi cu faţa mea, Parcarea nu mai e la fel de goală ca azi-noapte. în afara maşinii mele mai e o alta, parcată în capătul îndepărtat, puţin mai strălucitoare şi mai nouă decât a mea. Trec pe lângă o femeie de serviciu, care iese dintr-una din camerele goale. Este înaltă, ăsta e primul lucru pe care îl remarc la ea. înaltă şi solidă, cu păr ondulat de culoarea nisipului. Se holbează la mine în timp ce trec pe lângă ea şi-şi încreţeşte fruntea într-un gest ce aduce a îngrijorare. îmi pot imagina cum arăt, aşa că-mi feresc faţa şi mă simt puţin vinovată. îmi vine să mă răsucesc spre ea şi să îi spun *Sunt bine*.

Sunt bine.

Iau o găleată cu gheaţă de la automat şi mă întorc în cameră. înfăşor bucăţile de gheaţă într-un prosop mic şi-l ţin apăsat pe faţă până ce nu mai simt nimic. Gheaţa se topeşte, iar apa rece se scurge printre spaţiile mici dintre degete. Camera arată şi mai urât în lumina incoloră a după-arniezii târzii. Arunc prosopul înmuiat în duş, îmi schimb bluza, mă încalţ şi deschid obloanele, apoi încerc să repar ce se mai poate. Nasului nu am ce să-i fac, presupun că are nevoie de timp ca să se dezumfle. în schimb, îmi perii părul, care e mai moale şi s-a încreţit de la spălat, şi-mi trec degetele prin el. îmi place senzaţia şi vreau să mă bucur de ea cât mai pot. îmi strâng părul la spate într-o coadă de cal. îndes toate lucrurile în rucsac şi îl arunc pe umăr. Mai am de stat o noapte aici, dar, după cele întâmplate

în Montgomery, mă gândesc că e mai bine să fiu pregătită s-o şterg.

Intru în biroul de recepţie, iar bărbatul cu care am vorbit azi-noapte nu e acolo şi atunci îmi dau seama că nu-i ştiu numele. L-a înlocuit un băiat. Pare să aibă în jur de douăzeci şi cinci de ani. Are genul acela de faţă de bebeluş, prea tânără pentru a fi ataşată de restul corpului, care e musculos şi slab. Are gropiţe în obraji. Păr castaniu cârlionţat şi pielea uşor bronzată, ca şi cum şi-a petrecut deja în aer liber o bună parte din vara care abia a început. Poartă o uniformă fără niciun sturz pe ea, la fel ca restul motelului, şi învârte între degete un portchei, sau încearcă să-l învârtă. Portche- iul îi scapă din mână şi aterizează pe jos cu un *poc*. Băiatul se apleacă să îl ridice, iar când se îndreaptă de şale, e roşu la faţă ca sfecla. Prinde portcheiul înapoi de cureaua de la pantaloni. Ochii i se plimbă pe faţa mea distrusă şi coboară către pieptul meu. Nu port sutien. Mă holbez la el şi văd cum curiozitatea leneşă de la început se transformă în altceva. Într-un final îşi aminteşte să mă întrebe dacă mă poate ajuta cu ceva. Are o voce scrâşnită, care mă lasă fără suflu. îmi dreg glasul şi înaintez, apoi mă aplec peste birou. Pe ecusonul prins în piept citesc că-l cheamă ELLIS. Televizorul e la locul lui, în spatele său, însă în clipa asta se difuzează ştirile.

— D-D-Darren e pe aici?

Clipeşte la auzul bâlbâitului meu, dar îşi revine repede... in capul lui. Pentru că nu-ţi poţi reveni cu adevărat după ce ai făcut pe cineva să se simtă prost. Nu poţi decât să speri că persoana pe care ai făcut-o să

se simtă prost e capabilă de o doză de bunăvoinţă pe care, cel mai probabil, nu o meriţi.

Mă forţez să-i arunc un zâmbet pe care nu-l merită.

— Ce? Darren s-a întors? Nu l-am văzut şi Joe nu mi a spus nimic...

Se uită peste umărul meu, de parcă s-ar aştepta să-l vadă acolo pe Keith.

— De obicei Darren ne anunţă când vine în oraş.

— M-m-mie mi-a spus că v-v-vine pe aici uneori.

— Cum l-ai cunoscut?

— E un v-v-vechi prieten de f-f-familie.

Fac o pauză.

— V-v-vrei să zici că nu s-s-stă aici tot t-t-timpul?

— Are o cameră permanentă la noi în motel. Darren şi Joe sunt prieteni de ani de zile. Darren îşi ţine toate lucrurile în camera numărul zece, pe care nu o închiriem altora.

— P-p-pare o afacere p-p-proastă pentru Joe.

— Nuuu, Darren e un tip de treabă. I-a salvat viaţa lui Joe, zice băiatul mândru, ca şi cum ar avea şi el un merit în treaba asta. Totuşi, nu cred că e în oraş acum. Doar dacă ştii tu altceva.

— La n-n-naiba!

— Cât timp mai stai aici?

— încă o n-n-noapte.

— Darren poate să apară oricând, dar dacă vrei să-i laşi un bilet, o să i-l dăm când vine.

îmi mestec buza ceva timp.

— N-n-nu ai putea să mă l-l-laşi la el în cameră? V-v-vreau să-i fac o... s-s-surpriză.

— Poţi să laşi surpriza aici, la birou, şi i-o dăm noi. Rahat!

— D-d-dar nu ştii pe unde e? Dacă e p-p-pe undeva pe aproape, aş p-p-putea să mă duc acolo cu m-m-maşina ca să-i dau p-p-personal cadoul.

Ellis se holbează la mine.

— Cum ziceai că te cheamă?

— Ăăă...

Pufnesc, tresar de durere şi-mi duc o mână la nas.

— Au!

— Te superi dacă te întreb ce-ai păţit?

— Am avut un accident de m-m-maşină.

— Cred că doare.

— D-d-da.

Îi studiez catarama de la curea, de care e prins portcheiul. Aş da oricât să-i pot smulge cheile, să fac măcar partea asta din planul meu să fie mai uşoară.

— Mai ai nevoie de ceva? mă întreabă Ellis.

Ridic ochii spre el.

— C-c-ce fel de m-m-motel e ăsta?

— Păi, zice el timid, scărpinându-se pe cap. Dacă am impresia că cineva are nevoie de ajutor, îl întreb, asta-i tot.

îmi displace felul în care mă fac să mă simt explicaţiile lui. Niciodată nu am ştiut să răspund cum se cuvine amabilităţii sau respectului, asta dacă e să nu pun la socoteală tentaţia de a smulge pielea de pe mine. îmi dreg glasul şi revin la subiectul care mă interesează:

— C-c-cât de bine îl c-c-cunoşti pe Darren?

— Slujba asta am căpătat-o mulţumită lui, răspunde Ellis. Ne-am cunoscut online cu ceva vreme în urmă. Treceam printr-o pasă proastă şi el m-a ajutat: l-a convins pe Joe să mă angajeze. Joe m-a lăsat să dorm aici până ce am strâns suficienţi bani ca să-mi închiriez un apartament. E un tip grozav!

Fac un pas în spate. Mă întreb dacă Keith m-a împins pe marginea unei prăpăstii, aşa cum a făcut Silas Baker. *Ne-am cunoscut online*. Ce mama naibii înseamnă asta? Căci dacă înseamnă...
Dacă înseamnă ce cred eu, oare voi ezita din nou?
— Online?
— Da.
— C-c-cum aşa?
— Avem o pasiune comună.
— Şi c-c-care e aia?
Se încruntă.
— Tot nu mi-ai spus cum te cheamă.
— Ai d-d-dreptate, nu ţi-am s-s-spus.
Televizorul face din nou *poc* şi ecranul se albeşte. Profit de momentul când Ellis se întoarce cu spatele la mine şi ies. Vârfurile degetelor mă furnică şi încerc să-mi înăbuş panica. De cum ies din biroul de recepţie, merg de-a lungul şirului de camere până ce ajung la cea cu numărul zece. încerc uşa. Nu se deschide. Mă împotrivesc din toate puterile impulsului de a lovi cu piciorul în ea. îmi plimb degetele prin păr. Nu ştiu de ce totul trebuie să fie atât de greu, ca şi cum n-aş fi trecut şi aşa prin multe. Ar trebui să fie uşor. întotdeauna ar trebui să fie uşor. Fără porcării de genul case superbe care ascund lucruri urâte şi bolnave, nenorociri pe care nu mi le pot scoate din cap. Fiecare kilometru pe care l-am pus între Montgomery şi mine a însemnat o persoană pe care nu am salvat-o şi o soră moartă. Mattie e moartă. Nu ştiu de ce mama dracului asta nu e *de ajuns*.

Dau un pumn în uşă, după care mă grăbesc să mă îndepărtez. Trec pe lângă propria cameră şi

continui să merg până ce ajung în capătul clădirii. Trebuie să existe o cale de a intra în camera lui Keith. Mă uit spre autostradă, către casele răsfirate, unele mai apropiate decât celelalte. Langford e un oraş mic, dar are ceva care îmi aminteşte de Cold Creek. Un fuior de fum se înalţă spre cer, cineva a făcut un foc la butoi în curtea din spatele casei. Am impresia că zăresc nişte siluete aşezate pe jos **în** jurul său, oameni care ascultă muzică country, iar râsetele lor plutesc prin aer.

Ocolesc clădirea şi ajung în partea din spate a motelului. Este alcătuită dintr-un şir lung de ferestre şi îţi dai seama cu exactitate unde se termină proprietatea, căci fâşia îngustă de iarbă tunsă se transformă brusc într-o întindere în care bălăriile ajung până la talie.

Mă apropii în vârful picioarelor de prima fereastră. Toate ferestrele sunt doar cu puţin mai late şi mai înalte decât mine. Mă prind de pervazul fărâmiţat din lemn şi mă trag în sus, iar aşchiile care îmi pătrund în mână mă fac să cad la loc. *La naiba!* După ce scot aşchiile din palmă, mă salt din nou până ce cuprind din ochi încăperea, care este, aşa cum m-am aşteptat... o baie.

Aş putea să mă strecor înăuntru. Spaţiul e îngust, dar aş putea. împing geamul şi simt cum cedează un pic. Dar nu destul cât să se spargă. Sar înapoi şi încep să număr ferestrele până ce trec de camera mea şi ajung la cea a lui Keith. Poate că aici mă aşteaptă, în fine, ceva uşor de făcut.

A sparge un geam pare o chestie uşoară.

Caut pe jos un obiect greu cu care să-l sparg. Asta îmi ia ceva timp. Sunt nevoită să-mi croiesc drum

prin iarba înaltă până ce găsesc o piatră suficient de mare. De cum îi simt greutatea brută în palmă, prin faţa ochilor îmi trec imagini cu casa, cu Montgomery, cu cutiuţa lui Silas Baker...

Nu ştiu dacă voi putea trece din nou prin asta.

Afară a început să se întunece. Mă întorc la fereastra camerei lui Keith şi mă salt pe pervaz. Trebuie să rezolv problema şi trebuie să o fac iute. N-am idee dacă Ellis mă poate auzi din biroul de recepţie, însă cu cât pătrund mai puţin zgomotos în încăpere, cu atât mai bine. îmi duc braţul în spate ca să-mi iau elan şi lovesc cu forţă în geam.

Prin geam.

Rahat, rahat, rahat...

Sar înapoi pe pământ. Braţul meu arată ca după o tentativă de sinucidere, roşu, roşu, roşu şi zdrelit până la os. Durerea e *insuportabilă*. Sunt aşa de proastă, aşa de *proastă*...

Rahat...

îmi înăbuş un hohot de plâns şi-mi ascult zvâcniturile din cap, căci atunci când îţi rupi braţul din umăr doare *ca dracu'*. Totuşi asta e cea mai mică dintre problemele mele, în caz că Ellis a auzit zgomotul. Aştept. Nu se întâmplă nimic. Cred că sunt în siguranţă. Nu-mi dau seama ce sunet a scos geamul spart, dacă a făcut zgomot. Tot ce ştiu e că mi-am dus mâna la spate şi imediat am văzut-o plină de sânge.

— OK! şoptesc. OK, OK, OK...

Ce crud e faptul că singura persoană în faţa căreia îmi pot controla bâlbâitul este cea care, auzindu-mi vocea, o va găsi cel mai puţin liniştitoare.

Trebuie... trebuie neapărat să intru în camera lui Keith.

Îndepărtez cioburile de la geam folosindu-mă de piatră, arunc înăuntru rucsacul şi după aceea mă ocup de sarcina chinuitoare de a mă strecura în încăpere, încercând să nu urlu de durere. Caut să nu iau în seamă sângele care se lipeşte de mine peste tot.

Ajung în duş. Baia e întunecoasă şi se simte miros de prosoape mucegăite. Ies din cadă şi mijesc ochii în lumina difuză, iar când zăresc o grămăjoară de prosoape în chiuvetă, înşfac unul şi-l înfăşor în jurul braţului. Stomacul meu se revoltă: Keith a atins prosopul ăsta. Traversez pe tăcute încăperea şi deschid uşa de la baie, fără să iau în seamă zvâcnetul furios din braţ şi felul în care prosopul se înroşeşte treptat.

Camera lui Keith arată ca a mea. Acelaşi tapet anost pe pereţi. Aceeaşi masă şi aceleaşi scaune. Are în schimb frigider, dar bănuiesc că a fost adus de el. Este un spaţiu... în care se locuieşte. Patul e nefăcut, cu păturile împinse într-o parte în urmă cu multe dimineţi. Haine zac azvârlite peste tot, aruncate pe spătarele scaunelor sau pe podea, lângă pat, atârnate de oglinda de deasupra biroului. Nu ştiu de unde să încep. Mă apuc să scotocesc cu o singură mână, deschid şi închid sertare pline de haine, îmi vâr mâna rănită în buzunarele pantalonilor aruncaţi, în căutarea a ceva, orice, care să-mi spună unde ar putea fi el acum.

Hai odată, nenorocitulel

Verific frigiderul şi-mi vine să vărs atunci când mirosul fetid de hrană stricată îmi asaltează nările, apoi trag păturile de pe pat şi le arunc grămadă pe podea şi desfac feţele de pernă. Mişcările astea îmi iau prea mult timp pentru că nu pot să mă folosesc decât de un

braţ. întorc tot locul cu fundul în sus şi termin fără suflare şi fără să mă aleg cu nimic. O cutie de chibrituri de pe noptieră îmi atrage atenţia. Logo-ul de pe ea. *Cooper's.*

Râd.

Pe urmă mă aşez pe pat şi mă stăpânesc cu greu să nu ţip.

Ajunge!

Ajunge, Sadie!

Mă ridic. Răstorn masa şi scaunele, încerc fără succes să mut şifonierul lipit de perete. Mă vâr sub pat şi tuşesc din cauza prafului, dar nu găsesc nimic. Mă salt până ajung cu ochii la nivelul marginii saltelei. Marginea saltelei. O ridic şi un sunet de triumf îmi scapă printre buze când dau cu ochii de micul plic vârât chiar în mijlocul ramei patului. întind mâna stângă, în timp ce prosopul atârnă moale de mâna cealaltă, rănită, din care sângele se scurge, nu am niciun dubiu, pe covor. Iau plicul. Salteaua cade înapoi cu zgomot. Mă aşez pe covor şi mă holbez la ea, cu braţul drept strâns la piept. Plicul atârnă la fel de uşor precum cutiuţa lui Silas şi o senzaţie urâtă de dejâ-vu mă cuprinde. închid ochii, las degetele să-mi pulseze lipite de el şi pipăi folia cu bule dinăuntru.

Fă-mă puternică, mă rog nimănui.

Te rog, fă-mă puternică pentru asta!

Deschid plicul.

Inima îmi bubuie atât de tare în piept, încât mă tem că mă voi dezintegra înainte să aflu ce e înăuntru. închid ochii, mă forţez să inspir adânc şi când îi deschid, mă trezesc holbându-mă la nişte acte de identitate şi fâşii zimţate de material. Nicio fotografie. Nicio fotografie, slavă Domnului! Frunzăresc do-

cumentele şi gâtul mi se strânge la vederea primei... dovezi palpabile cu Keith de când am început căutarea, o dovadă mai presus de orice îndoială că individul intră şi iese sub diverse nume din vieţile unor oameni.

Sunt permise de conducere. Arată bine, sunt falsuri excelente. Poza lui apare pe fiecare din ele şi sângele îmi fierbe în vene şi-mi vine să înghit cioburile din baie doar ca să nu-l mai văd. S-a schimbat, vremea a trecut peste el şi arată cumva mai mic şi diferit de monstrul care era atunci când locuia cu noi, în copilăria mea. Ridurile din jurul ochilor sunt mai pronunţate, pielea pală este întinsă peste craniu. Aproape toate actele au fost tăiate cu un X deasupra, sunt locuri şi nume de persoane pe care le-a folosit şi la care nu se mai poate întoarce. E cunoscut sub multe nume diferite. *Greg, Connor, Adam... Toby, Don... Keith.* Iau permisul în mână cu degete tremurânde.
Acesta e bărbatul pe care l-am cunoscut eu.
X-ul îi traversează ochii şi îi ascunde cea mai mare parte a feţei, dar mi-l pot imagina pe Keith chiar şi aşa. îl văd stând aşezat vizavi de mine la masa unde luam micul dejun. îl văd pe canapea, cu privirile fixate la televizor înainte de a se întoarce spre mine. Afară, cuibărit în şezlong atunci când noi două ne întorceam de la şcoală, ceea ce era mai bine decât în zilele când Mattie se simţea rău şi el venea să mă ia cu maşina numai pe mine şi trăgea pe dreapta chiar înainte de a ajunge la parcul de rulote... Aşez permisul cu faţa în jos pe covorul grăunţos şi îmi îndrept atenţia spre fâşiile de material răspândite pe podea. Iau una în mână. £ o bucată de pânză roz, moale la atingere şi zimţată pe margini ca un... Pe spate este o etichetă şi când o pipăi, degetul mare îmi freamătă şi îmi dau seama cu

exactitate ce este obiectul. O parte dintr-un guler. îl întorc pe dos. Şi văd un nume scris cu marker negru subţire.

Casey.

Icnesc la vederea următoarei bucăţi de material. Un imprimeu floral delicat. Muguri de trandafir roz. întorc materialul pe dos.

Anna.

Următorul e bleu pal.

Joelle.

Apoi o stofa ecosez.

Jessica.

Şi în final un material moale de culoarea piersicii.

Sadie.

Las eticheta să-mi cadă din mână şi cotrobăi prin rucsac până ce găsesc ceea ce caut. Fotografia. Fotografia cu el, cu Mattie, cu mama şi cu mine, şi iat-o, e aici! Bluza de pe mine!

Bluza de pe mine!

Mă ridic încet în picioare fără să-mi iau ochii de ia feţişoara mea, până ce nu mai suport să o văd şi las poza să-mi scape din mână. îngenunchez şi încerc să strâng etichetele, permisele de conducere, pentru că nu pot să le las pe fetele acelea aici, singure, iar permisele sunt un fel de listă a locurilor pe unde a trecut el şi unde aş putea să merg şi eu. Aş putea să mă duc pe rând la fiecare dintre aceste locuri şi să întreb de el, să întreb unde s-a dus el de acolo şi... o uşă se deschide în spatele meu şi se trânteşte înapoi, izbindu-se de perete.

Rahat!

Mă răsucesc pe călcâie şi aproape că mă aştept să dau, în fine, ochii cu *el,* cu Keith, dar nu e el.

E Ellis!

Stă în prag, cu falca atârnându-i a mirare.

Nu apucă decât să mormăie un „Ce” înainte să-l împing de peretele de lângă uşă şi să mă lipesc de el ca să il ţintuiesc acolo, îmi ţin braţul rănit strâns peste pieptul lui, prosopul a alunecat pe jos, între noi. Reflexele lui Ellis nu funcţionează, luat total prin surprindere, şi profit de lipsa lui de reacţie pentru a scoate briceagul şi a-l apăsa de gâtul lui. Zgomotul făcut de răsuflările noastre umple camera. Apăs şi mai tare briceagul, până aproape că nu mai ştiu de mine. E ameţitoare senzaţia de putere pe care poţi să o ai asupra unui om atunci când ştii că dacă îţi oferă un pretext... Dacă îmi oferă un pretext...

— Eşti c-c-ca el? îl întreb.

Ellis asudă şi tremură în acelaşi timp. La fel şi eu. Strâng şi mai tare briceagul în mână şi mă împing în Ellis cu şoldurile. Scânceşte.

— *Eşti c-c-ca el?*

— *Ce?* Cine? Ce vrei să spui?

— K-K-K... Nu, nu Keith. Ca D-D-Darren.

— Eu...

— îţi p-p-place să regulezi f-f-fetiţe?

— Ce?Nu! Nu...

Dă să clatine din cap, însă briceagul meu îl împiedică. înghite greu, iar mărul lui Adam i se mişcă spasmodic.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Unde l-ai c-c-cunoscut online? Pe un chat d-d-despre regulat c-c-copii?

Mă împing din nou în el, iar Ellis geme şi scoate nişte sunete aproape neinteligibile din cauza fricii.

— S-s-spune-mi *unde?*

— La... trage adânc aer în piept. La *Counterwatch*. E un joc... un joc online! Eram în aceeaşi echipă. Nu...

Ochii îi fug înnebuniţi de colo, colo şi chiar şi în dezordinea totală care domneşte în încăpere şi cu cuţitul la gât, tot se opresc pe permisele de conducere şi grămăjoara de etichete de pe podea.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

îmi simt corpul cum tremură, mâna îmi tremură lipită de gâtul lui şi'mă întreb dacă este posibil să-l ucid aşa, accidental. Mă deranjează felul în care a rostit *Nu ştiu despre ce vorbeşti,* pentru că sunt în stare să miros o minciună de la o poştă, iar Ellis...

Ellis nu minte.

— Eşti rănită, zice el acum, iar eu clatin din cap, pentru că nu vreau să facă ceea ce face, să-mi vorbească de parcă aş fi o sălbatică, o persoană ce nu poate fi calmată de blândeţea unei voci.

— N-n-nu.

— Vrei să mă omori?

Strâng din buze şi simt cum lacrimile mi se adună în ochi.

Sunt un om periculos, îmi vine să-i spun. *Am un cuţit...*

Brusc îmi dau seama cât de dusă cu capul sunt.

Răsuflarea îmi stă în gât.

— Nu cred că vrei să mă omori, zice el.

— N-n-nu, îl implor eu cu gândul la ceea ce va face atunci când îmi voi lua mâna de pe el.

O să sune la poliţie, sigur va suna la poliţie, şi se va alege praful de tot ce am făcut până acum. N-n-nu...

— Uite ce-i, spune Ellis. Lasă... lasă briceagul jos! Eşti rănită. Hai să ne ocupăm de asta, OK? Să vedem mai întâi ce ai la braţ... şi pe urmă să-mi povesteşti despre Darren! De acord?

— N-n-nu!

împing încă puţin cuţitul, ca pe o promisiune făcută mie însămi. Aj *putea să o fac, dacă aş fi nevoită. Aş putea. Şi aş face-o.*

— Eşti p-p-prieten cu el. O să s-s-suni la poliţie. N-n-nu te las! Eu, eu t-t-trebuie să fiu cea c-c-care...

Lasă-mă să te ajut! zice şi pare gata să izbucnească în plâns. Te rog!FETELE

S1E5

WEST McCRAY:

Langford e un loc nici cal, nici măgar. Dacă îl traversezi cu maşina, nici nu prea îţi vine să-l cataloghezi drept oraş. Este format dintr-un mănunchi de case şi câteva magazine împrăştiate ici, colo, fără vreo noimă. Adresa pe care mi-a dat-o Cat Mather, cea spre care se îndrepta Sadie, se dovedeşte a fi un motel pe nume Bluebird. Cea mai diplomată descriere pe care aş putea să i-o fac ar fi aceea de *rustic,* dar adevărul e că stă să se prăbuşească. Partea laterală arată jalnic, acoperişul are nevoie disperată de reparaţii, dacă nu de o înlocuire totală, iar pe alocuri remarc ferestre crăpate sau sparte. Decorul nu sugerează nimic legat de păsări, aşa cum promite numele, iar peste şaizeci de zile Joe Perkins, proprietarul, va înmâna cheile motelului lui Marcus Danforth, care va începe demolarea. Joe îşi va lua astfel adio de la locul care i-a fost casă timp de mai bine de cincizeci de ani. Cred că am avut noroc să-l mai găsesc încă aici.

JOE PERKINS:

înainte să îl preiau eu, se numea Perkinses' Inn. A aparţinut părinţilor mei şi înaintea lor, bunicilor, iar înaintea bunicilor, străbunicilor mei. Este o foarte veche moştenire de familie, dar, la un moment dat, n-am mai putut ţine pasul. Şi am început să nu mă mai ocup aşa cum ar fi trebuit. Poate că nici n-a fost ce mi-am dorit, dacă vrei să ştii adevărul. Mi-a fost oferit pur şi simplu pe tavă pe când nu eram decât un copil.

WEST McCRAY:

Şi nu apucaseşi să-ţi dai seama ce vrei să faci în viaţă?

JOE PERKINS:

Exact aşa a fost, omule! Nu am avut când să mă gândesc serios. Nu vreau să par nerecunoscător... Ştiu că am avut noroc că n-a trebuit să-mi caut de lucru. Doar că imediat după ce am terminat liceul, m-am pomenit cu motelul ăsta pe cap şi, din păcate, părinţii, Dumnezeu să-i odihnească, nu m-au întrebat dacă vreau să mă implic sau nu. Nu m-a deranjat, dar nu asta m-am gândit că voi face toată viaţa.

WEST McCRAY:

Joe Perkins are cincizeci şi cinci de ani. Are o claie de păr alb, pielea zbârcită de soare şi tatuaje care îi acoperă braţele şi picioarele. Fiecare din ele are o semnificaţie anume, îmi spune el, dar care anume rămâne un secret între el şi cerneală.

JOE PERKINS:

O să-ţi explic totuşi ce-i cu ăsta... **WEST McCRAY:**

îmi arată un mic sturz pe bicepsul stâng.JOE PERKINS:

E primul tatuaj pe care mi l-am făcut şi de la el vine numele motelului. Toată lumea mă întreabă: „Unde-i pasărea?" Iar eu răspund: „Uite, aici!" *(RÂDE)*

WEST McCRAY:

Când îi spun că vreau să discutăm despre o fată care a stat probabil la motelul lui în urmă cu cinci luni, mă asigură că se va strădui să-şi amintească, deşi oamenii care poposesc aici îi apar ca într-o succesiune de mişcări înceţoşate. Nimeni nu rămâne la motel suficient de mult timp pentru a-şi putea face o impresie. Totuşi, când îi arăt o poză cu Sadie, îşi aminteşte imediat de ea.

JOE PERKINS:

Da, a fost aici. Vorbea bâlbâit..Şi îl căuta pe un amic al meu. Din cauza asta îmi amintesc de ea.

WEST McCRAY:

Pe amic îl cheamă Darren?

JOE PERKINS:

Da, Darren. Fata a întrebat dacă Darren e aici, dar la momentul ăla el era plecat. Nu ştiu ce treabă avea cu el. Nu-mi amintesc să-mi fi spus. Dar n-am vorbit cu ea decât când s-a cazat. Cred că a stat o singură noapte... deşi parcă plătise pentru două? Nu mai ştiu. Nu păstrez chitanţele.

WEST McCRAY:

Povesteşte-mi despre Darren!

WEST McCRAY:

Serios?

JOE PERKINS:

Da. Mergeam cu maşina pe autostradă, eram singur, veneam încoace. Şi m-a lovit un tip beat. Maşina s-a rostogolit de câteva ori şi s-a oprit într-un şanţ. Beţivul n-a oprit. N-am aflat niciodată cine a fost, dar sper ca ticălosul să putrezească în iad. Darren mergea şi el cu maşina, era chiar în spatele meu, şi a văzut toată scena. A tras pe dreapta... Eu îmi pierdusem cunoştinţa şi mă

JOE PERKINS:

Darren mi-a salvat viaţa.

rănisem la coapsă. La spital mi-au spus mai târziu că Darren mi-a oprit sângerarea înainte să sosească ambulanța. Și de atunci ne-am împrietenit, l-am spus că ori de câte ori are nevoie să doarmă aici, îi păstrez o cameră.

WEST McCRAY:
Unde e Darren acum?

JOE PERKINS:
Nu știu. Dar mi-a acceptat oferta. Numărul zece. Asta e camera lui. E rezervată, n-o dau spre închiriere. Putea să vină și să plece oricând voia, asta a fost înțelegerea, și așa a făcut. Rareori a stat la noi mai mult de câteva săptămâni la rând.

WEST McCRAY:
Foarte generos din partea ta.

JOE PERKINS:
Știi ce, viața mea valorează mai mult decât o cameră. Darren pleca o vreme, dar se întorcea mereu. Era un tip grozav, nu mi-a făcut niciodată probleme. Genul ăla foarte de treabă, știi? Niciodată nu a lipsit așa de mult timp ca acum... Am tot încercat să dau de el, ca să-i spun că am vândut motelul și nu-l mai pot găzdui.

WEST McCRAY:
Ai numărul lui de telefon?

JOE PERKINS:
Da, și ți-l pot da, numai că a fost deconectat.

WEST McCRAY:

Are dreptate Joe.

Sun și verific. **JOE PERKINS:**

Sincer să fiu, am o presimțire. Și după ce m-ai sunat, m-am îngrijorat și mai tare. O fată îl caută și Darren e de negăsit. Tu o cauți pe fată și ea e de negăsit. *(PAUZĂ)* De fapt, cine e fata?

WEST McCRAY:
Pretinde că e fiica lui.

WEST McCRAY:
Așa susține ea.

JOE PERKINS:

(RĂDE) îl ştiu de atâta timp. Nu mi-a spus niciodată că ar avea o fiică.

JOE PERKINS:

Nu ştiu ce să zic... *(RÂDE)* Dacă ar fi avut o fiică, ar fi stat cu ea. Darren nu-i genul care să-şi părăsească familia. Mi-a salvat *mie* viaţa.

Isuse, cu cât îmi spui mai multe, cu atât mă tem mai tare pentru el!

WEST McCRAY:

Poţi să-mi arăţi camera lui Darren? **JOE PERKINS:**

Nu ştiu, omule! Ar trebui să-i strâng lucrurile... şi am tot amânat. Nu vreau să intru acolo până ce nu ştiu sigur că nu am încotro. Tot ce mi-a cerut el a fost ca nimeni să nu intre în camera lui atunci când e plecat şi i-am respectat dorinţa, dar... chiar eşti convins că a dat de necaz?

WEST McCRAY:

Nu sunt. Tot ce ştiu e că eu o caut pe Sadie, care îl caută pe el, şi aşa cum ai zis şi tu, niciunul din ei nu e de găsit.

JOE PERKINS:

Şi crezi că o să afli mai multe dacă îi vezi camera?

WEST McCRAY:

Până n-o văd, n-am cum să ştiu.

JOE PERKINS:

*(OFTEAZĂ)*sadie

— Ar trebui să mergi la spital... Cred că ai nevoie de câteva copci.

Suntem în biroul principal al motelului, unde nu putem fi zăriţi pe fereastră, şi stau cu braţul întins pe o masă, peste un prosop murdar. Braţul sângerează încă sub lumina fluorescentă de deasupra capului şi nu pot să mă uit mult timp la el fără să mi se facă rău. în camera lui Keith nu mi se păruse că arăta aşa de rău. Aici însă, da. Ellis a aşezat o trusă veche de prim-ajutor între noi. îşi ridică ochii spre mine, în aşteptarea unei confirmări, gen *hai la spital, sigur că da.*

— N-n-nu!

Nu aş putea să-I ucid.

Şi asta-mi face silă, pentru că Ellis e singurul obstacol care mai stă acum între mine şi Keith. Am riscat totul şi cu ce m-am ales? Cu amabilitatea asta a lui, sau ce-o fi ea, şi mă îngrijorează faptul că poate sunt prea neputincioasă, prea varză pentru a face lucrurile aşa cum trebuie. De fapt, ştiu că sunt aşa. Numai că, de data asta, am crezut că mă voi descurca. închid o clipă ochii.

Lângă noi e un telefon. Ellis nu s-a apropiat de el.

în faţa mea stau adunate într-o grămăjoară permisele de conducere şi etichetele.

— Nici nu mi-am închipuit că vrei, zice el.

A plâns când am îndepărtat cuţitul de la gâtul lui. Ăsta e gândul liniştitor de care mă agăţ acum, că am părut în stare să o fac. în clipa când mi-am coborât mâna, Ellis a avut impresia că a obţinut ceva. Am

demonstrat că pot fi periculoasă. Pentru că aveam un briceag.

Când am intrat aici, Ellis a căutat sub birou şi a scos o sticlă de whisky Jim Beam. A tras o duşcă, fără a-mi oferi şi mie. îmi vine să-l întreb cu ce se alege el din toată tărăşenia asta. Ce o să-mi ceară să fac ca să mă lase să termin ce am început.

— O să se v-v-vindece bine!

— Ba o să se vindece urât!

Desface o sticlă de alcool izopropilic şi mă avertizează „O să te doară", după care o răstoarnă peste braţul meu într-un gest care aduce a mică răzbunare. Timp de o microsecundă, nu simt nimic, apoi toată pielea îmi ia foc, eu iau în întregime foc. Strâng din buze şi scot un ţipăt. Văd puncte negre în faţa ochilor şi am senzaţia că îl aud pe Ellis cum rosteşte *ia-o uşor, ia-o uşor,* pe urmă icnesc fără să-mi dau seama că nici nu mai respiram. Arsura se domoleşte treptat, dar nu atât, cât să nu o mai simt.

— Eşti bine? mă întreabă.

Nu aşteaptă să-i răspund. Scotoceşte prin trusă, în căutarea a ceva, dar fără a şti ce anume caută, sau cel puţin aşa am impresia. în cele din urmă se decide asupra unor benzi adezive pe care le aplică unde consideră el că trebuie, după ce îmi strânge pielea cât poate de tare.

Pe urmă scoate o faşă.

— Ridică braţul! îmi spune.

Ridic braţul şi el îl înfăşoară o dată, de două ori, de trei ori. O face cu doar un pic mai multă grijă decât a procedat cu dezinfectarea. Şi cu asta, gata! Bandajul stă strâns pe braţ.

Ne uităm unul la altul.

— Nu mai… lasă Ellis fraza suspendată în aer. Nu mai ştiu ce altceva să fac.

— Mi-ai p-p-promis că mă ajuţi.

— Asta am şi făcut. Tu m-ai amenințat cu cuţitul şi eu…

— M-m-mi-ai zis că e p-p-prietenul tău.

— Eu…

Se opreşte; habar nu are cum să continue. îşi apasă mâna pe frunte.

— Ascultă, singurul motiv pentru care nu am sunat la poliţie este că…

Altă pauză.

— Pentru că îţi închipui că Darren face rău… copiilor mici. Şi crezi că eu aş avea ceva de-a face cu asta.

— Nu îmi închipui, ş-ş-ştiu, îl corectez eu. Mi-ai s-s-spus că eşti p-p-prieten cu el, că v-aţi c-c-cunoscut online! Ce altceva aş fi p-p-putut să cred?!

— Era o tâmpenie de;oc MMO! Nu avea nimic… nimic din…

Ellis flutură din mână.

— Nu avea nimic de-a face cu ce mi-ai spus tu. Tipul pe care l-am cunoscut eu era cu totul altfel. Ce naiba, e omul care m-a ajutat să obţin slujba asta. Nu… nu ştiu dacă-ţi dai seama că pari nebună de legat. Intri în camera lui şi răscoleşti totul! Nu am sunat la poliţie după ce te-ai mai calmat pentru că… pentru că m-am gândit că e prea de tot… în fine, nu ştiu ce să zic…

Se scarpină în cap, întinde mâna şi-şi trece degetele peste permisele de conducere.

— Poza e a lui totuşi, deşi nu aşa îl cheamă…

Caut şi găsesc permisul cu numele KEITH şi îl împing spre Ellis.

— Sub n-n-numele ăsta l-am c-c-cunoscut eu.

Arată spre etichete.

— Şi alea... alea ce sunt?

— T-t-trofee. F-f-fetele cărora le-a făcut r-r-rău.

Ellis pălește. Mâinile îi fug spre etichete şi se opresc chiar înainte de a zgâria cu degetele acele bucăţi mânjite de material, acele fete dispărute. îi urmăresc gura care se mişcă, buzele care se curbează articulând tăcut fiecare nume. Când ajunge la al meu, îmi întorc faţa.

— Cum de ai aflat?

închid ochii câteva clipe şi-mi încleştez mâinile.

— P-p-pentru că i-a f-f-facut rău s-s-surorii mele.

— Atunci n-ar trebui să te duci la poliţie?

— O s-s-să mă duc, după ce o să v-v-vorbesc cu el.

— Nu! zice el ferm. Trebuie să te duci imediat la poliţie ca să le spui ce ştii şi să îi laşi pe ei să...

— *N-n-nu!*

Tăcere. Ellis înşfacă sticla de Jim Beam, se ridică în picioare şi trage o duşcă. Se duce la fereastră, se uită spre parcare şi râde.

— Darren, Keith, indiferent cum mama dracului îl cheamă, mi-a făcut rost de slujba asta. M-a ajutat când am avut nevoie. I-a salvat *viaţa* lui Joe. întotdeauna s-a purtat frumos cu mine. Nu pot... nu pot să cred ce-mi spui.

— Atunci s-s-spune-mi că m-m-mint.

Nu zice nimic.

— Ş-ş-ştii unde e?

Se încordează şi îmi e de ajuns, cunosc răspunsul. Sunt. Aşa. De. Aproape.

Mă ridic încet, cu grijă. îmi urmăreşte mişcările atent.
— Ellis, nu te c-c-cunosc şi-mi p-p-pare rău pentru ce s-a întâmplat acolo... în c-c-cameră, dar t-t-trebuie să-mi s-s-spui unde e.
— De ce? Ca să-i distrugi viaţa?
— S-s-sau ca să-l t-t-trimit pe nenorocitul ăsta b-b-bolnav acolo unde îi e l-l-locul.
— OK, dar dacă mă minţi...
— C-c-ce te costă? Doar nu p-p-pariezi pe viaţa unei f-f-fete! N-n-nu rişti n-n-nimic.
Aş vrea să duc argumentele până la capăt. Aş vrea să-i deschid inima. Iau etichetele pe rând în mână.
— Uite aici! C-C-Casey... Anna... J-J-Joelle... Jessica... S-S-Sadie.
— Atunci sună la *poliţiei*
— T-t-trebuie să mă l-l-lămuresc, t-t-trebuie să văd cu ochii mei. *Trebuie!*
— Dar...
— T-t-te rog!
Simt cum mă cuprinde o durere sfâşietoare; nici măcar în momente ca ăsta nu sunt capabilă să rostesc cuvântul perfect, ca să îl pot convinge. Nu pot descrie cât de rău e să nu fii în stare să comunici aşa cum vrei atunci când ai nevoie. Ochii îmi ard, lacrimi îmi curg pe obraji şi nici nu vreau să mă gândesc cât de jalnic arăt. Fata cu faţa crăpată şi braţul rupt, implorând să-i fie acordată şansa de a salva alte fete. De ce trebuie să implor pentru aşa ceva?
— D-d-dacă ai şti ce i-a f-f-făcut ticălosul surorii mele, nu mi-ai f-f-face asta! L-l-lasă-mă să p-p-plec! S-s-spune-mi unde e! P-p-prefă-te că nu m-ai v-v-văzut în viaţa ta!

Umerii îi cad şi expiră încet. îşi mişeşte ochii, apoi îi închide şi-şi strânge puntea nasului între degete. După o clipă îmi dau seama că şi el plânge.
îmi ţin respiraţia.

îl privesc cum îmbătrâneşte sub ochii mei.FETELE

S1E5

JOE PERKINS:
Isuse Hristoase!
WEST McCRAY:
Uau!
WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Camera lui Darren Marshall arată de parcă... ar fi explodat, alt termen mai potrivit nu găsesc. Aerul e sufocant, închis, semn că Darren n-a mai trecut pe aici de mult timp. Dar când a fost ultima oară, se pare că a răscolit totul. Haine zac împrăştiate pe pat, pe podea, peste tot. De pe pat au fost smulse cearşafurile, iar mobila a fost răsturnată şi mutată de lângă pereţi. Sertarele au fost lăsate deschise, cu excepţia celor de la frigider. Joe se îndreaptă mai întâi spre el. îl deschide şi duhoarea de mâncare stricată umple încăperea.
JOE PERKINS:
Ce mama dracului!
WEST McCRAY:
Ce s-a întâmplat aici, Joe?
JOE PERKINS:
Parcă e scena unei crime... Isuse... *(ZGOMOT DE UŞĂ DESCHISĂ ŞI CIOBURI ZDROBITE SUB PICIOARE)* Dumnezeule, să nu intri aici! Geamul din baie a fost spart.
WEST McCRAY:
Şi până acum n-ai observat?
JOE PERKINS:
N-ai văzut cum arată motelul? Cum naiba să fi observat încă un geam spart? Isuse!

WEST McCRAY:
Deci nu așa își lăsa Darren camera de obicei atunci când pleca?
JOE PERKINS:
Sper că nu... dar n-am cum să știu. Nu voia să i se facă curat în cameră, iar eu am fost convins că se ocupa singur și adevărul e că nu mi-a dat motive să mă îndoiesc. Dar aici... e ceva în neregulă. Pare să fi fost o luptă... ăla de acolo nu-i cumva sânge?
WEST McCRAY:
Pe podea sunt într-adevăr câteva pete suspecte, însă e greu de spus de unde provin. Mă mișc cu atenție prin cameră și fac poze cu telefonul. Primul lucru care îmi atrage atenția este cutia de chibrituri. Stă frumos așezată pe noptieră. O iau în mână fiindcă mi se pare un obiect familiar, cu toate că pe moment nu-mi dau seama de ce. Pe partea din față e imprimată o siglă: *Cooper's*. Nu apuc să mă gândesc prea mult la ea, că descopăr altceva: o fotografie pe podea, pe jumătate ascunsă sub pat.
Recunosc locul unde a fost făcută. Și pe cei din poză. Sunt patru persoane, iar prima pe care o recunosc e Claire. E mai tânără și arată mai bolnavă decât acum. Stă în picioare lângă un bărbat care ține lipit de el un copil mic. Mattie. în partea dreaptă a pozei, la marginea scenei, e Sadie.
Are în jur de unsprezece ani.
WEST McCRAY *(CĂTRE JOE):*
Uită-te aici, Joe! Asta nu e Darren?
JOE PERKINS:

Ce-i?... Dumnezeule. El el Și aia... Aia nu e cumva fata

pe care o cauți?

WEST McCRAY:

Ba da.
JOE PERKINS:
Ce naiba se întâmplă aici?
WEST McCRAY:

Scuză-mă o clipă, Joe... Mă întorc imediat. **WEST**

McCRAY:

Ies din încăpere şi îi trimit poza pe telefon lui May Beth, însoţită de un text. Mă sună înapoi imediat.
MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Doamne, Dumnezeule, asta e poza! Unde ai găsit-o?
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Ce?
MAY BETH FOSTER (LA TELEFON):
E poza care lipsea din albumul meu. Nu mai ţii minte? Când ţi-am arătat albumul, am dat peste o pagină goală. Lipsea o poză. *Asta e* poza. Fetele, mama lor şi...
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Şi Darren.
MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Poftim?
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Bărbatul e *Darren*.
MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Nu, e Keith

.sadie

Când aveam şapte ani, Mattie mi-a şoptit numele. Avea un an.

A fost primul cuvânt pe care l-a rostit.

Când Mattie avea şapte zile, iar eu, şase ani, am stat aplecată peste leagănul ei, am ascultat-o cum respira şi am urmărit cum i se ridica şi cobora pieptul mic. Mi-am apăsat mâna de el şi mi-am simţit corpul prin pieptul ei. Mattie respira, trăia.

La fel şi eu.

Am lăsat Langford la kilometri în spate, iar în faţă zăresc un loc pe nume Farfield. *Keith e acolo*, mi-a spus Ellis. *De acolo am primit veşti de la el ultima oară.* Nu ştiu dacă a sunat la poliţie după ce am plecat sau l-a avertizat pe Keith, dar cert e că am pierdut avantajul pe care îl aveam. L-am pierdut când am uitat poza în camera lui Keith. Stomacul mi se întoarce pe dos, trag maşina pe dreapta, cobor, mă aşez în genunchi pe jos şi vărs în praf.

Mă salt împleticit în picioare şi mă şterg la gură cu mâneca bluzei. Scotocesc în rucsac, găsesc permisele de conducere şi etichetele şi stau acolo, cu ele risipite pe jos pe marginea drumului. Mi se pare o prostie să le amestec. Separ feţele de nume.

Nu vreau să le iau cu mine.

Atârnă prea greu.

Când aveam unsprezece ani, iar Mattie, cinci, nu am dormit timp de un an. Keith şi cu mama se întorceau târziu de la bar - el treaz, ea praştie -, şi nici unul dintre ei, dar în special mama, nu încerca să păstreze liniştea.

O auzeam cum îşi târşâia picioarele spre dormitor, auzeam zăngănit de farfurii când Keith făcea curat în bucătărie, iar când zgomotele încetau, ştiam ce avea să urmeze şi ştiam ce avea să se întâmple dacă refuzam. Dacă nu eram eu, Keith se ducea la Mattie, asta dacă nu apăream ca să-i spun *S-s-stai... aşteaptă!*

Aşteaptă...

Până într-o noapte, când n-am mai putut.

În noaptea aceea luasem briceagul, îl ascunsesem sub pernă şi îmi ţineam degetele încleştate în jurul lui, şi în loc să fac ceea ce ar fi trebuit să fac, l-am trimis la ea. În dimineaţa următoare Keith a plecat, iar pe faţa mea se citea probabil ruşinea, căci Mattie şi-a dat seama cumva că o parte din mine o lăsase pe ea de izbelişte şi că nu putusem să o protejez.

M-am agăţat şi mai tare de ea.

Mattie respira, trăia.

La fel şi eu.

Când Mattie avea zece ani, iar eu, şaisprezece, mama ne-a părăsit şi a luat cu ea inima lui Mattie. Mattie rămânea trează în fiecare noapte şi plângea, şi spune-mi, Mattie, a fost aşa de rău, doar noi două?

Şi pe urmă cartea poştală...

Mattie a revenit la viaţă, inima îi bătea iar în piept, respira, trăia...

La fel şi eu.

Când aveam nouăsprezece ani şi Mattie, treisprezece, Keith s-a întors.

Ghici pe cine am văzut, m-a anunţat ea pe un ton furios, fiindcă era mereu furioasă pe mine că nu mă dădeam peste cap să o caut pe mama şi nu vedea că tot

ce făceam, făceam pentru *ea. I-am zis de mama. Şi mi-a promis că mă duce în LA ca s-o găsesc.* Şi atunci am întrebat-o cine-şi închipuie ea că a crescut-o, fiindcă se părea că nu eu.

Când Mattie avea treisprezece ani, iar eu, nouăsprezece, ea s-a strecurat afară în toiul nopţii spre camioneta parcată sub felinarul dintr-un colţ de stradă din Cold Creek şi a urcat în ea pe locul pasagerului. Nu ştiu ce s-a întâmplat după aceea. Poate că, atunci când livada de meri s-a ivit la orizont, marcând spaţiul crescând care ne separa, Mattie a simţit în cele din urmă distanţa şi s-a răzgândit. Poate Keith nu a lăsat-o să se răzgândească, a târât-o afară din camionetă până între copaci, chiar dacă ea dădea din picioare şi ţipa, şi a posedat-o, pe când Mattie respira şi trăia, până ce nu a mai respirat.

Şi nici eu.

Voi omorî un om!

Voi omorî un om, îmi repet şoptit iar şi iar, cu faţa spre pământ.

Voi omorî un om, voi omorî un om, voi omorî un om!

Trebuie s-o fac.

Il voi omorî pe bărbatul care mi-a omorât sora.

Nu plec de pe marginea şoselei până ce nu mă autoconving.

Mă aşez pe jos şi simt pietrişul cum îmi intră în blugi. Bate vântul şi aerul îmi dă părul de pe faţă. Ascult cum mişcă lumea în jur; în copacii de pe marginea şoselei, frunzele îşi murmură cântecul blând în noapte. Mă uit în sus la cer, lâ stele. Mici miracole.

Atunci când te uiţi la stele, te uiţi în trecut. Am citit asta undeva. Nu-mi amintesc unde şi nu ştiu prea multe despre astfel de lucruri, dar e ciudat să te gândeşti că stelele de pe cer vin dintr-un timp atât de îndepărtat de Mattie şi de mine, atât de îndepărtat de Mattie moartă.

Şi de ceea ce voi face eu...FETELE

EPISODUL 6 *(TEMA MUZICALĂ „FETELE”)*
CRAINICUL:

Emisiunea *Fetele* vă este oferită de Macmillan

Publishers. **WEST McCRAY:**

Keith este Darren. îi trimit poza pe telefon lui Ruby şi ea îmi spune că asta e fotografia pe care Sadie i-a arătat-o atunci când a intrat la Ray's Diner ca să întrebe de un bărbat despre care pretindea că era tatăl ei.
RUBY LOCKWOOD *(LA TELEFON):*
Da. Asta e poza pe care mi-a arătat-o.
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Şi totuşi nu ai avut încredere în ea.
RUBY LOCKWOOD *(LA TELEFON):*
Am greşit?
WEST McCRAY *(LA TELEFON CU MAY BETH):*
Chiar este imposibil ca tatăl lui Sadie să fie Keith?
MAY BETH FOSTER *(LA TELFON):*
O s-o întreb pe Claire când o s-o văd, dar mă îndoiesc.
DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Spune-mi ce ai aflat!
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Sadie căuta un bărbat pe care îl cunoscuse în copilărie, fusese iubitul mamei ei. L-a cunoscut sub numele de Keith, dar toţi cei cu care am discutat mi-au vorbit despre Darren. De aceea nu am făcut până acum legătura. Sadie le spunea oamenilor că era tatăl ei, însă pare foarte puţin probabil.
DANNY GILCHRIST (LA *TELEFON):*
OK, atunci cine e bărbatul?
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*

Deocamdată nu am găsit nimic. Mi-am pus echipa să cerceteze ambele nume. Totuşi ceva am aflat: în Langford, la motelul ăla, Bluebird, camera lui Keith a fost răscolită... stai aşa, îţi trimit acum pozele...
(SUNETE DE TASTATURĂ, CLICURI DE MOUSE)
DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
(FLUIERĂ) Uau!
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Mda. în cameră am găsit poza pe care Sadie o căra după ea. O luase din albumul foto al lui May Beth. Aşa că presupun că Sadie a trecut prin cameră la un moment dat. Nu ştiu dacă a găsit camera răvăşită, dacă cineva a răscolit acolo după plecarea ei ori s-a întâmplat cât timp a fost ea acolo. Keith nu era la motel în ziua când Sadie s-a cazat, aşa mi-a spus Joe, aşa încât cred că ei doi nu s-au întâlnit.
DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Sadie a intrat prin efracţie în camera lui Keith.
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Da, aşa cred şi eu, dar... stai o clipă...
DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Ce-i?
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Am uitat: am fost distras de poză. în camera lui Keith am găsit şi o cutie de chibrituri de la Cooper's. Un bar de lângă Montgomery.
DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Montgomery... oraşul prin care a trecut Sadie în drum spre Langford.
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
(PAUZĂ) Aşteaptă!
DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Ce-i?
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Proprietarul barului e Silas Baker.
WEST McCRAY:

Silas Baker e bărbatul acuzat de abuz sexual asupra copiilor din echipa de baseball pe care o antrena. La început pare o simplă coincidență, însă când sap mai adânc dau peste o știre cu comentariile făcute de familie la cererea insistentă a presei. Și aflu că Marlee Singer este sora mai mică a lui Silas.

Marlee refuză să-mi răspundă la mesaje. **WEST**

McCRAY *(LA TELEFON):*
La naiba, ar fi trebuit să merg mai întâi în Montgomery!
DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Du-te acum!
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Nu știu... am o presimțire, Danny, și nu e de bine!
DANNY GILCHRIST (LA TELEFON):
Urmează-ți instinctele!
WEST McCRAY:
Abuzurile sexuale comise de Silas Baker au fost descoperite atunci când un localnic, Javi Cruz, un băiat în vârstă de optsprezece ani, a sunat la 911 pentru a anunța că într-o casă abandonată aflată la douăzeci și patru de kilometri de oraș se află un cadavru. Când polițiștii din Montgomery au ajuns acolo, nu au găsit niciun cadavru. Au găsit în schimb o colecție de poze pornografice cu minori. Unul dintre agenți a recunoscut copiii din poze și după aceea s-a dezlănțuit iadul.
Mă întorc în Montgomery pentru a discuta cu Javi. E un tip interesant. Are un metru nouăzeci, e slab și are pielea cafeniu-deschis. S-a născut în Montgomery și aici a trăit toată viața. Eîn ultimul an de liceu și se pregătește să plece la colegiu. Ăsta ar fi trebuit să fie pentru el anul distracției la maximum, numai că lucrurile au luat o turnură urâtă, cel puțin din punct de vedere social, din cauza rolului pe care l-a jucat în arestarea lui

Silas Baker. întâmplător, Javi era prieten la cataramă cu gemenii adolescenţi ai lui Silas Baker, Noah şi Kendall, iar, în copilărie, a făcut parte din echipa de baseball antrenată de Silas. îmi spune că n-a fost abuzat niciodată.

JAVI CRUZ:
Toată lumea mă urăşte acum.

WEST McCRAY:
Cred că ţi-e greu.

JAVI CRUZ:
Mă rog, nu *toată* lumea. Şi oricum, nu mi-e aşa de greu, comparativ cu ce au păţit copiii ăia. Dar am pierdut o groază de prieteni. Multă lume i-a rămas loială lui Silas Baker. Ai văzut comentariile de pe bloguri şi de la postă-rile de pe site-urile de ştiri?

WEST McCRAY:

Părerile sunt împărţite, ca să zic aşa. **JAVI CRUZ:**

Oraşul nu va mai fi niciodată la fel. **WEST McCRAY:**

Şi spui că n-ai ştiut nimic despre Silas? Nu a avut un comportament deplasat sau agresiv faţă de tine pe vremea când...

JAVI CRUZ:
Nu! Dumnezeule, nu! Nu făceam decât... să jucăm base-ball. N-am ştiut că tipul e sărit de pe fix. Nu am aflat de casa aia părăsită până ce... ţi-am spus, am aflat de la fată.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Sadie.

Javi a cunoscut-o pe Sadie în timpul scurtei ei şederi în Montgomery.

JAVI CRUZ:

Mi-a spus că o cheamă Lera. **WEST McCRAY:**

Povestește-mi cum v-ați cunoscut! **JAVI CRUZ:**

Eram în bar la Cooper's cu Noah, Kendall și încă cineva, o prietenă care nu dorește ca numele să-i fie făcut public, dar cu care am rămas în relații bune, așa că, dacă ești de acord, ar vrea să rămână anonimă.

WEST McCRAY:

Sigur.

JAVI CRUZ:

Beam toți patru. Nu am avut niciodată probleme la Cooper's, eram serviți chiar dacă eram minori pentru că domnul Baker e proprietarul barului. Știu că nu e legal, dar să nu-mi spui că tu n-ai băut niciodată înainte de a deveni major. Așa pierdeam noi vremea în vacanța de vară. Era o noapte ca oricare alta, asta până ce... a apărut ea.Afost ca și cum... Nu știu, o să crezi că bat câmpii...

WEST McCRAY:
Spune-mi totuși!

JAVI CRUZ:
Mi e greu să-ți explic. Orchestra luase o pauză și puseseră muzică înregistrată și Lera, adică *Sadie, a* început să danseze... Drept în mijlocul barului, singură... Mi s-a părut că este nemaipomenit de frumoasă. Voiam s-o cunosc. Ți s-a întâmplat vreodată să întâlnești o persoană și să nu-ți dorești decât să fii în preajma ei? Să gravitezi pe... orbita ei?

WEST McCRAY:
Da, și m-am căsătorit cu ea.

JAVI CRUZ:
Exact. Asta voiam să spun. Să nu crezi totuși... să nu crezi că era cine știe ce dansatoare. *(RÂDE)* Dar nu-i păsa ce impresie făcea și tocmai de asta mi s-a părut așa de frumoasă. Eu nu sunt...
Noah zice... *zicea* că sunt genul care se mulțumește să stea pe banca de rezerve.

WEST McCRAY:
Cum adică?

JAVI CRUZ:
Asta e... *era* gluma preferată în cercul nostru de prieteni. Noah voia să spună că... eu urmăresc acțiunea, dar nu mă bag. Totuși, în seara aia, m-am ridicat și am invitat-o la dans.
Și am dansat cu ea.

WEST McCRAY:
Și ce s-a întâmplat?

JAVI CRUZ:

După ce am dansat, am condus-o în separeul nostru. Prietena despre care ţi-am spus, cea care doreşte să-şi păstreze anonimatul, a crezut că Sadie făcea parte dintr-o familie care tocmai se mutase la noi în oraş, iar Sadie nu a contrazis-o. Ea şi cu Kendall însă... în fine. Kendall nu a plăcut-o.

WEST McCRAY:

De ce?

JAVI CRUZ:

Glumeşti? Să fii fata nebună care dansează singură, fata la care se uită toată lumea? Ăsta era apanajul lui Kendall! în plus, Kendall credea că Sadie e nebună pentru că o urmărise pe Instagram. Ca şi cum venise la Cooper's pentru că ştia că avea s-o găsească acolo pe ea.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

Pe măsură ce ancheta înaintează, am tot mai multe motive să pun la îndoială insistenţa cu care Marlee Singer a negat că o cunoscuse pe Sadie. Cred că Sadie a vorbit cu Marlee şi că Marlee îl cunoscuse pe Keith. Sadie îl căutase în Montgomery pe fratele ei, Silas Baker, şi familia acestuia. Aşa că se înţelege de la sine că Silas îl cunoaşte şi el pe Keith.

JAVI CRUZ:

Sadie ne-a spus că se mutase cu familia în Montgomery pentru că sora ei murise.

WEST McCRAY:

V-a oferit mai multe detalii?

JAVI CRUZ:

Nu, dar mi-am dat seama că suferea mult. N-am fost surprins când mi-ai spus că povestea cu sora moartă e adevărată. Aşa... l-am dat numărul meu de telefon şi mi-a promis că o să mă sune în dimineaţa următoare ca să

mergem împreună acasă la Noah şi Kendall. Şi m-a sunat ca să ne întâlnim acolo.

WEST McCRAY:

„Acolo" înseamnă Lili's Café. Este o cafenea micuţă, cu atmosferă plăcută şi prietenoasă, pe o străduţă laterală, la intersecţia cu strada principală din Montgomery. Javi îmi spune că dimineaţa e aglomeraţie mare şi oamenii stau la coadă pentru faimoasele infuzii de cafea rece şi gogoşi cu glazură de zahăr. La ora asta însă localul e aproape pustiu.

JAVI CRUZ:

l-am făcut cinste cu micul dejun, am mâncat şi mi-am dat seama imediat că ceva era în neregulă cu ea. Nu ştiu cum să-ţi explic, era foarte tăcută şi părea... bolnavă. Am între- bat-o ce se întâmplase, dar n-a vrut să-mi spună.

WEST McCRAY:

Sadie l-a dus pe Javi la casa aflată la douăzeci şi patru de kilometri de Montgomery şi i-a arătat fotografiile. Javi se cutremură când îmi povesteşte scena.

JAVI CRUZ:

îmi amintesc că am ieşit de acolo urlând. îi cunoşteam pe... copiii ăia. Şi pozele... Dumnezeule, le visez şi acum şi-mi vine să-mi smulg creierul din cap ca să le uit..., dar nu pot.
îmi pare rău... Scuze...

WEST McCRAY:

E în regulă! Nu te grăbi, avem tot timpul din lume! **JAVI CRUZ:**

(EXPIRĂ) Am întrebat-o cum de aflase. Am întrebat-o cum de aflase de poze şi mi-a spus că stătuse în maşina parcată în faţa casei lui Silas toată noaptea şi că foarte devreme în zori îl văzuse plecând şi i se păruse ciudat, aşa că îl urmărise până acolo, la casa aia abandonată... Şi că se ascunsese până după ce plecase Silas şi abia pe urmă intrase în casă, căutase şi găsise fotografiile. N-am idee dacă m-a minţit sau nu, dar Sadie mi-a cerut să sun la poliţie...

Aş vrea să cred că am făcut ce trebuie, dar nu ştiu...

WEST McCRAY:

Javi a fost mult prea copleşit şi tulburat ca să înţeleagă întreaga semnificaţie a celor întâmplate. Sadie i-a cerut să acţioneze imediat.**WEST McCRAY** ***(CĂTRE JAVI):***
Sadie ţi-a spus să suni la poliţie?
JAVI CRUZ:

Da. Mi-a zis că nu poate să sune ea, că îi e frică. **WEST**

McCRAY:
Dar nu ţi s-a părut ciudat că a stat toată noaptea în maşină în faţa casei lui Silas Baker? Nu i-ai cerut explicaţii? Fiindcă pare că Sadie a avut o presimţire că ceva avea să se întâmple în noaptea aia.
JAVI CRUZ:
După ce am văzut pozele, nu m-am mai putut gândi decât la ele. Pozele alea m-au dat peste cap, fac şi acum terapie. Şi din cauza asta nu am sunat imediat la poliţie... Kendall şi Noah erau prietenii mei cei mai buni, iar pe domnul Baker... pe domnul Baker îl cunoşteam de când eram şi eu copil. Şi refuzam să cred, mi s-a părut că n-avea niciun sens. Ne-am întors în oraş, iar pe drum ea m-a tot pisat să sun la poliţie, pentru că dacă nu...
WEST McCRAY:
Dacă nu, ce?
JAVI CRUZ:
Nu ştiu. Când am ajuns în oraş, am oprit la Rose Mart, un magazin mic de pe şosea care are un telefon cu fise...
Sadie mi-a spus că dacă nu vreau să procedez ca la carte, să sun la poliţie şi să raportez că am găsit un cadavru, pe urmă să închid fără să mă identific şi să las poliţia să-şi facă treaba.
WEST McCRAY:
Ai refuzat iniţial.
JAVI CRUZ:

Eram praf. Şi scos din minţi de frică. **WEST McCRAY:**

Şi ce a făcut Sadie când i-ai spus asta? **JAVI CRUZ:**

M-a lăsat acolo, la Rose Mart, şi a plecat. **WEST**

McCRAY:
Totuşi, după aceea ai sunat ia poliţie.
DISPECER 911 ***(LA TELEFON):***
911. Ce urgenţă aveţi?
JAVI CRUZ ***(LA TELEFON):***

Ăăă... vreau să raportez că am găsit un cadavru. **WEST**

McCRAY:
Javi a făcut cum i-a spus Sadie: a dat lămuriri cu privire la locul unde se află casa abandonată şi a închis telefonul fără a se identifica.
După ce fotografiile pornografice au fost găsite, poliţia din Montgomery a studiat filmările făcute de camerele de supraveghere din zonă şi l-a identificat pe misteriosul apelant. Am văzut şi eu înregistrările. Sadie nu apare în ele, e doar Javi, care îşi face curaj ca să sune. înregistrarea a fost făcută după plecarea ei. Javi stă în faţa telefonului, se plimbă încolo şi încoace timp de zece minute, apoi duce în fine receptorul la ureche. Efectuează apelul, după care pleacă spre casă, unde se încuie în dormitorul lui şi nu vorbeşte cu nimeni până ce-i bate poliţia la uşă.
între timp, Sadie ajunge acasă la Silas Baker.
JAVI CRUZ:
Kendall şi Noah m-au făcut albie de porci. Nu le-am răspuns niciodată la mesajele trimise pe telefon, dar...

WEST McCRAY:

Familia Baker refuză orice contact cu presa. **JAVI**

CRUZ:

Au mințit că Sadie a venit la ei pentru că ¡-am dat eu întâlnire acolo. Noah a încercat să ia legătura cu mine, dar nu i-am răspuns la mesaje.
Mi-a scris că acasă la ei totul a fost OK până la un moment dat, când s-a întors domnul Baker. Că Sadie nu e cine pretinde și că am fost un prost că m-am îndrăgostit de ea și m-am lăsat dus de nas. Că i-a furat telefonul domnului Baker și că l-a atacat...
WEST McCRAY:
Sadie l-a atacat pe Silas?
JAVI CRUZ:
Da, cu briceagul. Pe aleea din fața casei.Și că Sadie a urcat pe urmă în mașină și a dispărut înainte să apuce ei să facă ceva și că domnul Baker n-a vrut să depună plângere pentru că fata era în mod evident „dusă cu capul”

Și în timpul ăsta poliția a apărut la ușa lor. **WEST**

McCRAY:

Bun, deci Kendall și Noah susțin că între domnul Baker și Sadie a avut loc o confruntare fizică violentă. Ți-au scris cumva și că Sadie a fost rănită?
JAVI CRUZ:
Nu, despre asta nu au suflat o vorbă. Nu înseamnă că nu s-a întâmplat, doar că au avut ei grijă să nu lase mărturii scrise, SMS-uri.
WEST McCRAY:

Şi spui că Sadie nu era rănită când v-aţi întâlnit seara la Cooper's sau în dimineaţa următoare la Lili's?
JAVI CRUZ:
Rănită? Cum adică?
WEST McCRAY:
O tânără care a întâlnit-o pe Sadie după ce aceasta a plecat din Montgomery susţine că Sadie era rănită. Avea faţa plină de vânătăi, nasul spart şi bărbia zgâriată. Dacă nu s-a ales cu rănile acasă la familia Baker înseamnă că violenţele s-au petrecut la puţin timp după aceea.
WEST McCRAY:
Sadie a menţionat cumva în discuţiile cu tine numele Darren sau Keith?
JAVI CRUZ:

Nu... sau cel puţin nu-mi amintesc eu. Crezi că Sadie e

OK?

WEST McCRAY:
Asta încerc să aflu.
JAVI CRUZ:
Dar crezi *că* e bine?
ROBOT TELEFONIC, VOCE FEMININĂ:
Aţi apelat căsuţa vocală a abonatului....
MARLEE SINGER *(LA TELEFON):*
Marlee Singer.
ROBOT TELEFONIC, VOCE FEMININĂ:
Lăsaţi un mesaj după semnalul sonor.
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Marlee, aici e West McCray.
Ştiu că nu-ţi convine că te tot sun, dar uite care-i treaba: am dovezi că te-ai întâlnit cu Sadie şi că ai îndrumat-o spre fratele tău, Silas. Şi că l-ai cunoscut pe Darren. Cred că şi Silas îl ştie. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai

accepta să discutăm pe tema asta. Nu fac decât să încerc să aduc o fată dată dispărută înapoi acasă, la familia care îi duce dorul.
Te rog sună-mă!
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Bună, May Beth! Claire e pe acolo?
MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Nu. Nu-i aici... nu s-a întors încă.
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Claire nu s-a întors de când am vorbit ultima oară cu tine? Glumeşti, nu-i aşa?
MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Nu, nu-mi arde de glumă! Nu ştiu dacă... Are totuşi aici câteva lucruri pe care bănuiesc că nu le-ar fi lăsat dacă voia să plece, dar...
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Vin la Cold Creek. Sună-mă dacă se întoarce între timp!
MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
De ce, ce ai descoperit?
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Nu ştiu

.sadie

Farfield, Colorado.

Simt fiecare kilometru parcurs ca pe o tăietură în piele. Porţiunea asta de drum a fost cea mai dificilă. Cea mai dureroasă şi mai urâtă. Durerea de a sta în aceeaşi poziţie ore în şir, felul în care încheieturile degetelor amorţesc fiindcă am ţinut atât de strâns volanul, încât ştiu că le voi simţi la fel de amorţite mult timp după ce voi opri.

Când luminile oraşului se ivesc, în fine, la orizont, nu simt nicio uşurare.

Farfield este un fel de medie a locurilor pe unde am trecut până acum; nu e de o sărăcie lucie, încât să-ţi facă greaţă să te uiţi la el, dar nici de o strălucire înşelătoare, aşa ca Montgo- mery. Aici, unele zone sunt în ruină, altele par să-şi fi pierdut un pic norocul, după care gradientul economic urcă treptat: drăguţ, mai drăguţ, cel mai drăguţ. Zona unde locuieşte Keith face parte din categoria celor care şi-au pierdut norocul, ca un sărut adresat unor locuri mai drăguţe, numai că îndreptat în direcţia greşită. E o clădire simplă, cu etaj, zugrăvită în alb şi cu tencuiala scorojită.

Parchez vizavi.

Inima îmi bubuie în piept, sângele îmi curge fierbinte prin vene, totul pare să meargă aşa cum mi-am propus. Rămân în maşină multă vreme, cu ochii pe clădire, aşa cum am făcut şi cu casa lui Silas, şi încerc să mă îmbărbătez pentru clipa când o să îl văd în carne şi oase.

Tot ce trebuie să fac este să depăşesc acel moment pentru a trece mai departe.

Mi-e cald, transpir. îmi sprijin capul de speteaza scaunului şi închid ochii pentru puţin timp, sau poate că mai mult, pentru că atunci când îi deschid, o fetiţă stă pe veranda din faţa clădirii. E înconjurată de hârtii pe care mâzgăleşte, dar, la un moment dat, abandonează desenele pentru o carte cu paginile tocite pe care o ţine în poală. Pare desprinsă dintr-o pictură de Norman Rockwell[1] şi aproape că am senzaţia că nu-i reală. E micuţă. Zece ani, poate. Poartă un şort din denim roz şi o bluză în dungi şi are părul castaniu strâns în codiţe inegale, încât nu pot decât să presupun că şi le-a făcut singură. Cartea pe care o citeşte e cartonată şi o ţine atât de strâns în mână, de parcă ar fi un colac de salvare. Se apropie de final cu lectura. Pe fiecare genunchi are câte un leucoplast.

Apariţia ei neaşteptată e de nesuportat. Nu ştiu de ce, dar aşa simt.

îmi trag în jos mânecile hanoracului. E prea cald pentru un hanorac, dar nu am alte haine cu care să-mi acopăr bandajele. De la Langford braţul m-a durut încontinuu şi mici picături de roşu au străpuns faşele, dar refuz să mă gândesc la asta. Mă uit în oglindă. Faţa mea a căpătat nişte nuanţe ca de fructe zdrobite.

[1] **Norman Rockwell (1894-1978), pictor, desenator şi ilustrator recunoscut în special pentru lucrările care redau viaţa de zi cu zi din America acelor vremuri (n. tr.).**

Movuri, maroniuri şi tente de galben. Urăsc să mă privesc în oglindă pentru că faţa mea îmi aminteşte de Silas Baker, aşa cum l-am lăsat acolo, nemişcat, pe aleea din faţa casei.

Dar poate că după ce rezolv cu Keith, o să mă întorc la el.

Ca să termin ce am început.

Cobor din maşină şi corpul îmi protestează violent la fiecare mişcare.

Fetiţa îşi ridică ochii spre mine când mă apropii. Cu fiecare pas pe care îl fac, văd cât de fragilă e, de o slăbiciune aproape macabră. Pielea albă ca laptele e împestriţată cu pistrui. Are faţa ascuţită, nas lung şi ochi căprui mici. Mă holbez la ea, iar ea îmi întoarce privirea. închide cartea; e un exemplar din seria *The Baby-Sitters Club*[1]. îi zâmbesc şi îmi răspunde, studiindu-mă circumspectă. N-o învinovăţesc. Ştiu că arăt oribil, înspăimântător.

— B-b-bună!

— Vorbeşti caraghios! remarcă ea imediat cu un glas care îmi spune că e mai mică decât bănuisem. Are vocea subţire, mai subţire chiar decât o avea Mattie.

— S-s-sunt bâlbâită.

— Ce ai păţit la faţă?

[1] **Serie de peste 130 de romane foarte populare printre adolescente, cunoscută şi sub forma prescurtată de BSC, publicate în perioada 1986-2000 şi având în centru un grup de fete de 11-13 ani din oraşul ficţional Stoneybrook, Connecticut, care lucrează după şcoală ca bone pentru copiii din familiile din vecini (n. tr.).**

— M-am împiedicat, sunt f-f-foarte n-n-neîndemânatică.

Mă aplec până ce ajung aproape la nivelul ochilor ei şi arătspre cartea *BSC* pe care o ţine în mână. Pe coperta cu marginile îndoite, Stacey e înfăţişată alergând cu braţele întinse spre celelalte membre ale clubului. îmi amintesc cartea şi e ciudat că mi-o amintesc. Uneori uit că am fost şi eu copil şi că m-am îndeletnicit cu lucruri copilăreşti. Că am citit despre fete pe care le invidiam şi visam să fiu ca ele. Că m-am jucat în praf şi am făcut cozonaci din nisip. Că desenam. Sau că vara alergam după licurici.

— S-S-Stacey a fost p-p-preferata mea, dar de îmbrăcat, v v-voiam să mă îmbrac ca prietena ei, C-C-Claudia.

— O urăsc pe Stacey.

Dură tipa!

— D-d-dar care este p-p-preferata ta?

— Mallory, răspunde ea după o pauză lungă. Şi lessi. Sunt aproape la fel de mare ca ele. îmi place să citesc despre fete... de vârsta mea.

îşi coboară ochii şi îmi dau seama ce vârstă consideră ea că are pentru că aşa mă simţeam şi eu. Purtam povara unor ani pe care numai eu îi vedeam şi tânjeam ca adulţii să mă trateze ca pe un copil, aşa cum eram. Mă întreb dacă Keith i-a făcut şi ei o etichetă şi s-a pregătit să ia cu sine acea parte din ea atunci când va pleca. îmi doresc cu disperare să fi ajuns la timp, însă dacă el e deja aici înseamnă că e prea târziu.

Fata se luminează brusc la faţă şi zice:

— Cineva şi-a vândut toată colecţia BSC librăriei din centru. încerc să cumpăr toate cărţile din serie, dar încă nu am strâns suficienţi bani.

Iau în mână unul dintre desenele ei. Am impresia că fata desenează mai bine decât ar fi normal la vârsta ei. Peisaje melancolice şi fetiţe triste care seamănă toate un pic prea mult cu ea. Durerea evidentă este aşa de dureroasă! Pun pariu că mama ei lipeşte cu mândrie desenele pe frigider şi le priveşte fără să le vadă. Toate desenele poartă semnătura NELL.

Eu te văd, Nell!

— N-N-Nell. Tu eşti aia!

— N-am voie să vorbesc cu străinii! zice era.

— D-d-dar eu nu sunt o s-s-străină pentru tine. îl c-c-cu- nosc pe iubitul m-m-mamei tale.

— îl ştii pe Christopher?

îmi vine să dau foc lumii când o aud rostind întrebarea. Lumina bruscă, plină de teamă, ce se aprinde în ochii ei îmi spune tot ce trebuie să ştiu. îi văd mâinile care tremură, o văd cum strânge şi mai tare cartea în mâini ca să ascundă mişcările spasmodice.

Nu are decât zece ani şi deja se luptă să-şi înăbuşe strigătele după ajutor.

Aş vrea s-o liniştesc, să-i spun că în curând nu va mai trebui să se teamă. Că ştiu ce se întâmplă, totul va fi bine, îţi promit. Nu a auzit niciodată vorbele astea, sunt sigură, aşa cum nici eu nu le-am auzit, şi ştiu că tânjeşte după ele, aşa cum am tânjit şi eu.

— C-C-Christopher e înăuntru?

Dau să înaintez spre casă şi ea zice:

— Nu!

Mă răsucesc cu faţa spre ea.

— Doarme. Trebuie să păstrez liniştea. Să nu-l trezesc, indiferent ce se întâmplă, altfel se supără rău pe mine.

— D-d-de asta ai ieşit afară?

— Până să se scoale el, am timp să citesc aproape o carte întreagă.

Declară asta cu mare mândrie.

— G-g-grozav! o laud eu.

Nell radiază.

— M-m-mama ta unde e?

— La muncă. Lucrează la Falcon's.

— C-c-ce-i ăla?

— Un bar.

Desigur. Mă îndrept de spate. Genunchii îmi trosnesc.

— C-c-când se întoarce?

— După ce mă culc eu.

Este aproape prea perfect. Aş putea să pătrund în casă şi să-l găsesc întins pe pat sau pe canapea, adormit. Şi atunci m-aş apropia, cu briceagul în mână, suspendat în aer deasupra inimii lui care bate, după care l-aş împlânta în el şi l-aş termina, îmi imaginez cum ar deschide ochii, iar eu aş fi ultimul lucru pe care l-ar vedea înainte de a muri. îmi imaginez cum aş vopsi întreaga cameră în roşu şi pe urmă aş pleca. Iar când Nell va fi întrebată dacă a văzut ceva, ar spune *Nu, am fost afară, n-am voie să stau în casă când Christopher se odihneşte...*

Gândul în sine, fiorul ameţitor care mă cuprinde, e de ajuns să mă împingă spre uşă şi să pun mâna pe mâner pentru a-l răsuci, însă în clipa următoare Nell intră în panică. Aleargă spie mine şi mă prinde cu mânuţele de talie. Are mâinile mici, la fel de mici pe cât le avea Mattie la vârsta ei. *Nu este Mattie,* îmi spun, dar inima vrea să mă ducă spre locul unde ar putea să fie ea. *Nu este Mattie, nu este Mattie, nu este Mattie...* şi totuşi mâinile ei sunt atât de mici... atât de calde...

— N-ai voie înăuntru! zice Nell pe un ton imperativ.

Şi viu.

— V-v-vino cu mine! o îndemn.

Se holbează uluită la mine. Dacă m-ar asculta? Dacă aş lua-o de aici, dacă aş putea să o îndepărtez de ceea ce se află dincolo de uşă?

— V-v-vino cu mine, N-N-Nell!

îmi dă drumul la mână şi se îndepărtează. întind braţul după ea şi face un pas în spate, şi întind iar braţul după ea, pentru că nu mă pot împiedica să o fac, pentru că ştim amândouă ce se află înăuntrul casei. Disperarea creşte în mine şi mă bâl- bâi mai tare decât de obicei.

— C-c-cred că ar t-t-trebui să v-v-vii cu mine, Nell! N-n-nu eşti...

în siguranţă.

Aşa că vino cu mine.

Te rog.

— Mama trebuie să se întoarcă, zice ea, uitând că tocmai mi-a spus că mama ei este la lucru şi că se întoarce acasă târziu. Mama...

Fac o mişcare care o sperie probabil, căci deschide gura larg şi strigă „Mama!”

Ţipătul mă trezeşte din fantezia în care m-am cufundat, mă forţează să revin în propriul corp. Corpul meu rănit, învineţit, obosit. Inima mea obosită. Fac un pas împleticit în spate şi Nell e speriată de moarte.

— îmi p-p-pare r-r-rău!

Vâr mâna în buzunar şi scotocesc după portofel. Scot o bancnotă de douăzeci de dolari. Aşteaptă.

— Uite, ia b-b-banii ăştia!

închide gura şi mă priveşte suspicioasă, în timp ce eu mă uit în susul şi în josul străzii. Nu ştiu dacă i-a auzit careva ţipetele, dar de venit, nu vine nimeni. înghit nodul din gât şi flutur bancnota prin faţa fetei. *Ia banii, Nell!* Nu se poate să nu înţeleagă deja valoarea banilor. La vârsta ei, eu o înţelegeam.

— Uite, cu b-b-banii ăştia p-p-poţi să-ţi c-c-cumperi o m-m-mulţime de BSC-uri.

Face câţiva paşi în faţă şi ezită, nu vrea să se apropie prea mult de fata monstruoasă cu faţa lovită. Smulge bancnota din mâna mea şi pe urmă o ia la fugă în josul străzii. Nu se uită înapoi. Clipesc ca să îndepărtez lacrimile care ameninţă să-mi ţâşnească din ochi şi fac o promisiune siluetei ce se îndepărtează.

O să termin ce am început.

Mă răsucesc cu faţa către casă.

Intru.

în jur domneşte o linişte desăvârşită, cu excepţia zumzetului electricităţii şi a ticăitului unui ceas. Rămân în holul mic ce dă spre o uşă, în spatele clădirii. în stânga, o bucătărie, iar în dreapta, o scară care urcă la

etaj. închid uşa în urma mea şi mă reazem de ea, forţându-mă să respir adânc şi regulat. Pe masa din bucătărie zăresc un pahar cu lapte şi un sandvici pe jumătate mâncat. Farfuriile au fost aşezate la uscat într-un scurgă- tor. Dincolo de bucătărie e o încăpere şi către ea mă îndrept apoi, uimită de muţenia cu care corpul meu se deplasează, de parcă ar fi fost făcut pentru un asemenea moment. încăperea se dovedeşte a fi livingul, şi acolo se află ceasul, televizorul şi canapeaua pe care mi-am imaginat că stă întins Keith, cu un picior atârnând în afară şi gura larg deschisă în timp ce doarme.

Numai că Keith nu e aici.

Va trebui să urc la etaj.

Totul decurge lin, până ce piciorul meu drept atinge prima treaptă. Scările sunt vechi, şi mi-o spun chiar ele, mârâind zgomotos sub greutatea corpului meu. La fiecare scârţâit, mă simt ca şi cum aş lua o curbă cu maşina pe un deal, simt acea senzaţie ciudată de nelinişte care se ridică şi coboară în fundul stomacului.

Ajung pe palier şi las aerul să iasă din plămâni. Nu îmi dau seama ce tare tremur decât în clipa când mă prind de balustradă şi îmi zăresc degetele tremurânde. împing prima uşă care îmi iese în cale şi mă trezesc în camera lui Nell.

Aşa cum mă aşteptasem.

Şi cum sperasem să nu se întâmple.

Camera e ordonată, aşa cum o ţineam şi eu pe a mea, şi arată de parcă fiecare lucru ar fi fost pus la locul său de mâini mici, nesigure. Pe pereţi e un tapet

roz decolorat, cu îmbinări îngălbenite de vreme, despre care bănuiesc că e aici de dinainte de a se naşte Nell. Un pat mic cu o pilotă verde în nuanţa mentei şi nu foarte pufoasă, probabil cumpărată de la second-hand. Trec pragul şi mă apropii de micul birou amplasat vizavi de pat. Aici şi-a creat Nell capodoperele. Un bloc de desen şi creioane colorate cu abţibilduri de la magazinele de mărunţişuri. Mă îndrept spre şifonier, aşezat lângă pat, şi deschid uşa. Mă întâmpină mirosul de detergent cu balsam pentru copii şi hainele ei imposibil de micuţe.

Şi eu am fost cândva micuţă.

Cândva în urmă cu o viaţă.

Răscolesc prin dulap aproape fără să-mi dau seama. Nu mi-am propus să fac asta, dar dacă m-am pornit, nu mă mai pot opri. Pentru că ştiu. Ştiu că voi da exact peste ceea ce nu vreau, şi iat-o, acolo, în fundul şifonierului! O bluză cu eticheta tăiată. O iau de pe umeraş, mi-o lipesc de faţă şi un val nestăpânit, aproape insuportabil de uşurare mă cuprinde. *O să te salvez, Nell! O să te salvez,* numai că restul nu poate fi salvat, sau aşa cred. îl pot opri pe Keith, dar n-am cum să repar ceea ce a făcut el deja. Cum îi poţi ierta pe cei care ar fi trebuit să te protejeze? Uneori nu ştiu ce îmi lipseşte mai mult: tot ce am pierdut sau tot ce n-am avut niciodată.

— Mereu m-am întrebat asta: dacă n-o să apari cândva la uşa mea.

Fac un pas împleticit în faţă, apoi mă îndrept de spate. Vocea lui calmă, fără inflexiuni, mă micşorează, mă face să fiu o fetiţă groaznic de speriată că a făcut o

greşeală. Şi chiar am făcut o greşeală, căci în momentul când mă întorc, Keith stă drept în faţa mea.

Aş vrea ca întunecimea din el să trăiască undeva în afara lui, pentru că trebuie să ştii de ea ca să o poţi vedea. La fel ca toţi monştrii adevăraţi, Keith se ascunde la vedere. E înalt, aşa a fost dintotdeauna. E îmbrăcat în blugi jegoşi şi ponosiţi, cu fire care ies din tiv şi îi atârnă peste picioarele goale. Are braţele încordate şi mai musculoase decât îmi amintesc. Faţa, în schimb, este la fel de ascuţită şi umbrită de barba cu peri scurţi. Ridurile din jurul ochilor s-au adâncit mult faţă de cum erau când aveam eu unsprezece ani, şi erau destul de pronunţate şi atunci. Opt ani. Opt ani au trecut de când l-am văzut ultima oară în carne şi oase, dar simt că diferenţa de vârstă dintre noi a dispărut. *Nu mai sunt mică, nu mai sunt mică, nu mai sunt mică...* Podeaua scârţâie sub greutatea lui. Se postează în prag, rezemat de tocul uşii, şi îmi blochează calea de ieşire. Ţin în continuare bluza lui Nell lipită de faţă. Pielea de pe mâini s-a întins peste încheieturile degetelor din cauza forţei cu care o strâng. Închid ochii. îi ascult răsuflarea, imi amintesc sunetul pe care îl scotea respiraţia lui târziu în noapte, îmi amintesc... *Nu mai sunt mică...*

Podeaua scârţâie şi se mişcă sub greutatea lui...

Deschid ochii şi ridic capul.

Keith a dispărut.

Aş putea crede că n-a fost aici niciodată, dacă nu l-aş auzi cum străbate în grabă casa, cum fuge de mine, iar slăbiciunea mă cuprinde în timp ce încerc să înţeleg ce s-a întâmplat, ce am lăsat să se întâmple. Las bluza

lui Nell să-mi cadă din mână şi ies din camera ei, cobor în goană scările fără să mă mai feresc să fac zgomot, căci dacă Keith este aici şi ştie că şi eu suni aici, nu mai are niciun rost să mă mişc pe tăcute. Ajung la baza scărilor. Uşa din spatele casei e deschisă; dă într-o curte şi dincolo de ea se întinde pădurea.

O iau într-acolo. Păşesc afară, fac un prim pas şi lumea explodează într-un cer nocturn întunecat, împestriţat de mai multe stele decât am văzut vreodată. Scânteiază şi sclipesc în faţa ochilor mei, strălucitoare, albe şi apoi roşii, după care încep să se stingă treptat, până ce lasă în urmă numai întuneric. Craniul meu pare să se dezintegreze şi zvâcneşte de la impactul cu o forţă necunoscută. *M-a lovit*, îmi dau seama...

Şi pe urmă: o înţepătură de lumină, o singură stea reapare la orizont pentru a ţine ritmul cu pulsul slab, dar încă viu al inimii mele. Aş vrea să o ating, dar nu-mi pot mişca braţele. în schimb mă las să cad prin ea, îmi simt corpul cum loveşte pământul. Sunt căzută la pământ şi prin minte îmi trece un vârtej de gânduri, niciunul dus până la capăt, dar care încep toate cu acelaşi cuvânt. *Mattie...*

Şi par să nu se sfârşească niciodată

.FETELE

S1E6

WEST McCRAY:

Ajung, în fine, la Cold Creek şi Claire încă nu s-a întors.

Au trecut câteva zile. **MAY BETH FOSTER:**

Am sunat la toate barurile pe o rază de patruzeci de kilometri. Nimeni nu a văzut-o, deşi nu ştiu cât de corectă este informaţia asta. Banii iau rămas aici... dar poate că e la vreo petrecere în cine ştie ce speluncă de care nu am auzit şi a găsit pe altcineva care să plătească.

WEST McCRAY:

Poate că, venind în Cold Creek, Claire şi-a pus în pericol abstinenţa, dar nu trebuie scăpat din vedere faptul că revenirea ei a fost motivată de durere, nu de dorinţa de autodistrugere. Durerea aceasta ar trebui să ne spună că Claire este mai mult decât suma defectelor ei. Nu e un om perfect, dar *este* un om. O mamă.

O găsesc în livada de meri unde a fost descoperit cadavrul lui Mattie.

(ZGOMOTDE PAŞI ŞI DE MAŞINI ÎN DEPĂRTARE)

WEST McCRAY:

Claire?

(PAUZĂ LUNGĂ)

CLAIRE SOUHERN:

înregistrezi?

WEST McCRAY:

Dacă nu ai nimic împotrivă.

CLAIRE SOUTHERN:

Am mers cu maşina... am condus pe aceleaşi drumuri de nu ştiu câte ori. Nu ştiu de ce. Am ajuns aici acum câteva ore şi nu mai pot să plec.
Pur şi simplu nu mai pot.
WEST McCRAY:
îmi pare rău pentru pierderea suferită.
CLAIRE SOUTHERN:
E pentru prima oară când aud aşa ceva.
WEST McCRAY:
îmi pare rău şi pentru asta.
CLAIRE SOUTHERN:
Când crezi că cineva e acolo e altceva. Crezi că ai tot timpul din lume ca să îndrepţi lucrurile.
WEST McCRAY:

Ai crezut că poţi îndrepta lucrurile cu Sadie? **CLAIRE**

SOUTHERN:

Mă îndoiesc că aş fi putut. Dar ideea că aveam opţiunea asta m-a consolat.
Ai copii?
WEST McCRAY:
Da.
CLAIRE SOUTHERN:
Câţi?
WEST McCRAY:

Unul.

O fiică.

CLAIRE SOUTHERN:
Câţi ani are?
WEST McCRAY:
Cinci.
CLAIRE SOUTHERN:
O vârstă bună.

CLAIRE SOUTHERN:
Da. La vârsta asta încep să devină oameni, dar încă se mai agaţă de tine ca nişte bebeluşi. Sadie... Sadie a trecut prin aşa ceva.

WEST McCRAY:
Da?

CLAIRE SOUTHERN:
Ea nu-şi mai aminteşte. E de mirare că eu îmi amintesc. A trecut prin *faza a* sta când voia să o învelesc seara înainte de culcare, mă implora, aşa că mergeam la ea în cameră şi îmi plimbam mâna prin părul ei până ce adormea şi o dată... o dată s-a uitat la mine şi a zis *Tu m-ai făcut.* Iar eu... eu am răspuns *Da, scumpo, eu te-am făcut.*

WEST McCRAY:
îţi iubeşti fiica.

CLAIRE SOUTHERN:
Fiica mea mă urăşte.
Şi să-ţi mai spun ceva despre Sadie. Era deşteaptă. La şapte ani îşi scria singură scutirile de la şcoală, iar când a crescut le semna şi pe cele pentru Mattie. May Beth cumpăra cadourile de Crăciun şi de zilele de naştere şi Sadie mă semna pe mine pe felicitări, iar Mattie nu a ştiut niciodată.

WEST McCRAY:
Serios?

Şi încă ceva. După ce am plecat... m-am stabilit la Harding's Grove. Acolo am stat în ultimii trei ani. Harding's Grove e cam la trei ore de mers cu maşina de Cold Creek.**WEST McCRAY *(DIN STUDIO):***
Dintre toate lucrurile pe care le-am aflat de când am început să descâlcesc iţele poveştii lui Sadie, acesta mi s-a părut cel mai sigur: Claire plecând pe furiş în toiul nopţii spre Oraşul îngerilor, abandonându-le pe Mattie şi pe Sadie şi trimiţând o carte poştală cu palmieri şi cu rugămintea Să *fii fată cuminte* mâzgălită pe spate pentru Mattie, dar, ca de obicei, fără niciun mesaj adresat fiicei mai mari.
Şi Mattie, agăţându-se cu disperare de acele vorbe, care au împins-o în cele din urmă pe scaunul pasagerului într-o camionetă condusă de cel care avea să o ucidă.
Sincer să fiu, încă nu reuşesc să procesez pe deplin implicaţiile enorme ale dezvăluirilor făcute de Claire în livada de meri.

Claire nu a fost niciodată în LA.

Sadie este cea care a trimis cartea poştală.

WEST McCRAY:
Dumnezeule!
WEST McCRAY *(DIN STUDIOy.*
împrejurările au silit-o de multe ori pe sărmana Sadie să compenseze. După plecarea lui Claire, a văzut cum Mattie se cufunda într-o depresie adâncă, de neatins, şi i-a aruncat un colac de salvare - o carte poştală scrisă de mama lor -, şi a funcţionat. Ilustrata aceea a devenit însă şi prăpastia dintre ele două, iar relaţia lor nu avea să se refacă niciodată. Din cauza acelei cărţi poştale - cu

WEST McCRAY:
Claire...

toate că vina nu a fost, de niciun fel, a lui Sadie -, Mattie a fugit de acasă şi a sfârşit ucisă... iar de atunci Sadie a trăit conştientă în fiecare moment de acest lucru.
Oare mai crede şi acum că este responsabilă pentru moartea surorii ei?
Povara acelei vini.
Nici nu îmi pot imagina.

CLAIRE SOUTHERN:

Mi-am iubit mama. Mama nu m-a părăsit niciodată. M-a iubit, oricât de rău am dat-o în bară. Poate că asta n-a fost bine pentru mine, dar Dumnezeule, când mă gândesc la ea, îmi amintesc cât de mult m-a iubit! Şi când a murit, a luat dragostea cu ea. May Beth... nu mi-a dăruit nimic. Aşa că m-am gândit... m-am gândit că Sadie avea să-mi dăruiască dragostea ei. Dar ştim amândoi ce s-a întâmplat.
Am suferit pentru că m-a urât. Nu puteam suporta. A trebuit s-o resping, ca să nu ştie câtă nevoie aveam de ea. M-am împăcat cu asta. Dar Mattie, cu Mattie mi-a fost mult mai uşor. Niciuna din ele nu a meritat însă...
Nu a meritat să i se întâmple aşa ceva.

WEST McCRAY:

Poate că totuşi o să o găsim pe Sadie.

CLAIRE SOUTHERN:

S-ar putea ca atunci să fiu foarte departe.

CLAIRE SOUTHERN:

Ceea ce i s-a întâmplat lui Mattie mă ucide şi mai mult de atât nu pot suporta.

WEST McCRAY:

Nu aşa funcţionează lucrurile.

CLAIRE SOUTHERN:

Uite, aşa funcţionez eu. *(PAUZĂ)* Ar trebui să fii acasă, cu fiica ta. Ce naibii faci aici, de ce o cauţi pe fiica altuia?

WEST McCRAY:

Pentru că nimeni altcineva n-a căutat-o.
CLAIRE SOUTHERN:
Nu ăsta e motivul.
WEST McCRAY:
Păi... am și' eu o fiică și...
CLAIRE SOUTHERN:
Să nu te prind că termini propoziția!
WEST McCRAY:
Claire...
CLAIRE SOUTHERN:

WEST McCRAY:
Claire...

Faci asta fiindcă fiica ta ți-a deschis ochii, nu-i așa? Când ai o fiică, ce faci, își dai seama că lumea e rea și urâtă? Și încerci să o salvezi pe fiica mea și te bați singur pe spate, în ideea că astfel faci lumea mai bună?WEST McCRAY:

Nu!

(PAUZĂ)

CLAIRE SOUTHERN:

Nu sunt proastă, să știi. Văd cum te uiți uneori la May Beth când ea vorbește, de parcă noi, ceilalți, n-am fi decât niște bieți tâmpiți. Îți închipui că poți să iei durerea noastră și să o transformi în ceva în beneficiul tău. Într-un spectacol. Un spectacol...
Toată viața mea am fost folosită de bărbați, iar dacă vrei să-ți spun adevărul, nu cred că ești prea diferit de ei.

WEST McCRAY:

Claire, dacă vrei să-ți spun adevărul, la început nici nu am vrut să mă ocup de povestea asta. Și cu cât sap mai adânc, cu atât regret că m-am vârât în ea până la gât, pentru că nu cred că se îndreaptă spre un final fericit. Dar din moment ce am început o treabă, trebuie să o duc până la capăt.

CLAIRE SOUTHERN:

Ei bine, asta mă face să mă simt cu mult mai bine.

WEST McCRAY:

Nu am nici cea mai mică idee dacă m-am apropiat sau nu de Sadie, dar câteva lucruri tot am aflat. Și acum am nevoie să-mi povestești despre Keith.

CLAIRE SOUTHERN:
Keith?

WEST McCRAY:
Bărbatul pe care îl caută Sadie. Ea îi spune Darren. Am descoperit că Darren şi Keith sunt una şi aceeaşi persoană. Ce poţi să-mi spui despre Keith?
WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Claire îmi cere permisiunea să se întoarcă în rulotă, unde aşteaptă May Beth. May Beth nu e încântată să o vadă, dar după ce îi aruncă o privire, pune ceainicul pe foc.
CLAIRE SOUTHERN:
Aş bea ceva.
MAY BETH FOSTER:

Dacă ai de gând să faci aşa ceva, o să ajungi direct în

iad! **CLAIRE SOUTHERN:**

Isuse, May Beth, chiar dacă aş avea poftă de o băutură, asta nu înseamnă că o să şi beau!
WEST McCRAY:
Poţi să începi când eşti gata!
MAY BETH FOSTER:
Gata pentru ce?
WEST McCRAY:

CLAIRE SOUTHERN:
Keith a fost o greşeală.

Gata să vorbească despre Keith.MAY BETH FOSTER:
A încercat să te ajute, iar tu l-ai gonit, aşa cum ai făcut şi cu ceilalţi.
CLAIRE SOUTHERN:
Vreau să plece!
WEST McCRAY:
May Beth, dacă nu poţi s-o laşi pe Claire să-mi povestească versiunea ei, voi fi nevoit să te rog să ne laşi singuri.
MAY BETH FOSTER:
Glumeşti? Asta e casa mea.
WEST McCRAY:

Aici nu-i vorba de tine. Şi nici de Claire. Ci de Sadie.

MAY BETH FOSTER:

Bine. N-aveţi decât să staţi aici. Nu-mi pasă! *(ZGOMOT*

DE UŞĂ DESCHISĂ ŞI ÎNCHISĂ)
CLAIRE SOUTHERN:
Hai să terminăm odată cu povestea asta!
WEST McCRAY:
Vreau să-mi povesteşti în amănunt cum a ajuns Keith în viaţa ta!
CLAIRE SOUTHERN:
L-am cunoscut într-un bar. La Joel's. Nu-mi amintesc foarte bine detaliile, dar ştiu că s-a luat după mine până aici ca
un... ca un căţeluş treaz. Keith nu bea. Nu l-am văzut niciodată bând.
WEST McCRAY:
Şi atunci ce a căutat aici?
CLAIRE SOUTHERN:

Asta m-am întrebat și eu. Căuta pe cineva ca mine.

WEST McCRAY:
Explică-mi!

CLAIRE SOUTHERN:
O femeie pierdută, bolnavă... Iar eu eram bolnavă din cauza dependenței. Pe care el m-a ajutat să o mențin. îmi dădea mereu bani și avea grijă să mă fac praf... Nu mi-a cerut niciodată nimic. Se mulțumea să dea, iar eu primeam bucuroasă tot ce îmi oferea. încerca să mă țină departe pentru că...

WEST McCRAY:
Pentru că...

CLAIRE SOUTHERN:
Sadie îl ura.

WEST McCRAY:
Da, asta mi-a spus și May Beth. Mi-a spus că Sadie se simțea amenințată de Keith.

CLAIRE SOUTHERN:
Lui Sadie nu i-a plăcut niciun bărbat pe care l-am adus acasă.Trebuie să înțelegi asta. Nu i-a plăcut niciunul, chiar dacă era un om bun. Nu toți erau oameni răi.

WEST McCRAY:
Keith era rău?

CLAIRE SOUTHERN:
Până la urmă l-am dat afară.

WEST McCRAY:
De ce?

CLAIRE SOUTHERN:
Din cauza felului cum se comporta cu fetele. Era prea... interesat, dacă înțelegi ce vreau să zic. Cei mai mulți bărbați, dacă le spui că ai copii, nu vor să aibă nimic de-a face cu tine, așa că trebuie să le *promiți* că, pentru tine, ei vor fi mereu pe primul loc. Keith nu mi-a cerut niciodată așa ceva.
Nu mi-a plăcut felul în care se uita la Mattie.

WEST McCRAY:

WEST McCRAY:
Claire...

Ce vrea să însemne asta?
CLAIRE SOUTHERN:

Exact ce am spus.CLAIRE SOUTHERN:
într-o noapte l-am găsit la ea în cameră... A fost ultima lui noapte aici.
WEST McCRAY:
Ce făcea?
CLAIRE SOUTHERN:
Nimic, nu... Nu știu...
Ceva era în neregulă. Am știut asta de cum l-am văzut. Nu avea niciun motiv pentru care să intre în camera aia. Niciunul. Și uneori, când mă gândesc la asta, parcă îmi amintesc că era cu pantalonii în vine, dar eram... eram drogată și nu știu precis. în noaptea aia l-am dat afară și a doua zi dimineața, când s-a sculat, Mattie a întrebat unde e Keith... și pe urmă, de fiecare dată când venea vorba de el, Mattie se purta normal, așa că mi-am zis... m-am gândit că am ajuns la timp.
WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Claire e o femeie greu de descifrat dacă e să judeci numai după voce. îmi relatează toate acestea pe un ton plat și distant, ca și cum ar vrea să nu se implice. Ca să înțelegi prin ce trece trebuie să vezi cum se face tot mai mică pe măsură ce vorbele îi ies din gură. Să vezi cum răsucește țigara între degete fără să o aprindă. Este profund mâhnită.
CLAIRE SOUTHERN:
Nu vreau să aud nimic.
WEST McCRAY:
Ți-a spus vreodată Sadie că...
CLAIRE SOUTHERN:
Taci!
WEST McCRAY:
A fost abuzată de Keith?
CLAIRE SOUTHERN:
(PLÂNGE) Nu știu.
WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

WEST McCRAY:
Claire, trebuie să te mai întreb ceva.

îmi este din ce în ce mai clar că Sadie avea probleme nerezolvate cu Keith. Asta să fi fost? Sau Keith o molestase totuşi pe Mattie? Chiar dacă Claire îşi salvase fiica în noaptea aceea, Keith locuise cu ele un an.

MAYBETH FOSTER:
Nu-mi vine să cred... Nu pot să cred!

CLAIRE SOUTHERN:
Şi totuşi e adevărat.

MAY BETH FOSTER:
Sadie îmi spunea de fiecare dată când mă vedea că îl ura. Dar eu n-am ascultat-o. Mi-am spus că nu era decât un *copil,* deşi... Sadie nu a fost niciodată copil.

CLAIRE SOUTHERN:
Nu te lua de mine, May Beth!

MAY BETH FOSTER:
Nu mă iau, Claire! Slavă Domnului... Slavă Domnului că l-ai oprit pe nemernic!

WEST McCRAY:
Se pare că Sadie l-a căutat pe Keith pentru că voia să pună lucrurile la punct.

MAY BETH FOSTER:
Dar nu înţeleg de ce s-a dus să-l caute acum, după atâta timp...

WEST McCRAY:
Mai e ceva ce ar trebui să ştiţi. Keith a avut o relaţie cu o femeie al cărei frate a fost arestat de curând pentru abuz sexual asupra minorilor. A fost arestat mulţumită lui Sadie. O să vă povestesc în amănunt mai încolo, dar foarte probabil dacă nu ar fi fost Sadie, bărbatul ăsta ar mai pândi şi acum copii. Nu ştiu exact ce legătură avea el cu Keith, însă din cele ce mi-ai povestit tu, Claire, deduc că ei doi aveau în comun o anumită predilecţie.

WEST McCRAY:
Nimic. Refuză să-mi vorbească.

CLAIRE SOUTHERN:
Ce ţi-a spus sora bărbatului?
CLAIRE SOUTHERN:
Păi asta spune totul, nu-i *aşa? (PAUZĂ)* Şi zici că tipul a fost arestat datorită lui Sadie?
(SUNET DE TELEFON)
WEST McCRAY:

Scuze, trebuie să răspund! Alo, a/ci West Mc*Cray*/ **JOE**

PERKINS *(LA TELEFON):*

Bună, sunt Joe Perkins de la Bluebird! Scuze că te deranjez aşa de târziu, dar mi-ai spus să te sun dacă apare ceva...
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Nicio problemă, Joe. Ce s-a întâmplat?
JOE PERKINS *(LA TELEFON):*

Am stat de vorbă cu unul dintre băieţii care au lucrat la mine la motel... După ce am vândut motelul, am fost nevoit să-l concediez. Se numeşte Ellis Jacobs. Şi, la un moment dat, i-am povestit de tine, cum ai apărut aici şi ai pus întrebări, iar el mi-a zis să vii neapărat încoace cât de repede poţi ca să vorbeşti cu el. E vorba despre fata aceea.FETELE

EPISODUL 7 *(TEMA MUZICALĂ „FETELE")*
CRAINICUL:

Emisiunea *Fetele* vă este oferită de Macmillan

Publishers. **WEST McCRAY:**

Ellis Jacobs este un bărbat alb în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, deşi trăsăturile băieţeşti îl fac să pară mai tânăr decât este. A avut o viaţă grea şi-i place să povestească despre ea. Afost alungat de acasă la şaptesprezece ani. Insistă că nu pentru că ar fi fost un copil rău, însă iubitul mamei lui nu îl plăcea.

ELLIS JACOBS:

Poate că s-au căsătoritîntretimp, habar n-am. Tipul era un nenorocit şi mă bătea măr ori de câte ori putea. Presupun că aşa se întâmplă în multe case.

WEST McCRAY:

Ellis n-a avut acoperiş deasupra capului până aproape de douăzeci şi patru de ani.

ELLIS JACOBS:

N-a fost aşa de rău. Dormeam pe unde apucam. Aveam mulţi prieteni buni. Totuşi, nu mă puteam împăca defel cu situaţia.

WEST McCRAY:

Şi după aceea Ellis l-a cunoscut pe Keith. Deşi el îl ştia drept Darren. **ELLIS JACOBS:**

S-a întâmplat aşa: o dată, când stăteam acasă la un amic, am intrat pe computer pe un joc online. Un MMO. Massive Multiplayer Online, (n timp ce joci, poţi vorbi cu ceilalţi jucători, şi aşa l-am cunoscut pe Darren. N-a fost nimic sinistru, pur şi simplu ne-am împrietenit şi el mi-a spus că ştie cum e să umbli dintr-un loc într-altul. Şi voia să mă ajute.

WEST McCRAY:

Chiar aşa? Abia te cunoscuse şi s-a oferit să te ajute?

ELLIS JACOBS:

îţi spun povestea pe scurt. Foarte pe scurt. Jocul a durat mai bine de o mie de ore. Suficient timp ca să cunoşti pe cineva sau măcar să ai impresia că l-ai cunoscut.

WEST McCRAY:

Ce ţi-a povestit despre el?

ELLIS JACOBS:

Păi, cum ţi-am zis... că umblase de colo, colo, că se înstrăinase de mic de familie. Că şi tatăl lui obişnuia să-l bată...

Acum mă întreb dacă măcar o parte din ce mi-a povestit era adevărat. Nu ştiu. Mi-a făcut rost de slujba aia la Blue- bird atunci când aveam mai mare nevoie. Nu mi-a dat niciodată motiv să-l bănuiesc că era un.... om rău. Cu mine s-a purtat foarte frumos.

Şi, pentru numele lui Dumnezeu, i-a salvat viaţa lui Joe! Joe vorbea despre Darren ca şi cum era fratele lui, genul ăla de om care ar face orice pentru tine dacă îl rogi, dar e incapabil să-şi pună ordine în propria viaţă. înţelegi ce vreau să-ţi spun?

WEST McCRAY:

Povesteşte-mi cum ai cunoscut-o pe Sadie! **ELLIS**

JACOBS:

în ziua aia eram în tura de noapte. Şi când am făcut schimbul cu Joe, nu mi-a suflat o vorbă despre ea. Fata se cazase târziu, cu o seară înainte, era rănită la faţă.

Primul lucru pe care l-a făcut când a intrat în motel a fost să întrebe de Darren.

WEST McCRAY:

Numai că Darren nu era acolo în weekendul acela.

ELLIS JACOBS:

Nu, dar nu mai trecuse pe la noi de mult timp. Cea rnai lungă perioadă de absenţă a lui. Şi nici după întâmplarea cu fata nu l-am mai văzut la faţă.WEST McCRAY:

Darren ţinea secret faţă de voi locurile pe unde umbla?

ELLIS JACOBS:

Nu faţă de Joe şi nici faţă de mine. Dar noi înţelegeam... în fine, se subînţelegea că nu trebuia să-l pisăm la cap cu chestia asta şi nici să discutăm cu alţii despre Darren. Cel puţin aşa mi-a zis Joe să procedez.
WEST McCRAY:

Şi cum s-au întâmplat lucrurile cu Sadie? **ELLIS**

JACOBS:

A zis că e o prietenă de familie a lui Darren. A pus multe întrebări despre el. M-a frapat cât de insistentă era. M-am oferit sâ-i transmit un mesaj lui *Darren din partea ei, dar a* refuzat. M-a rugat să-i permit să-i lase ceva în cameră şi i-am răspuns că nu. M-a întrebat dacă ştiam unde era Darren în acel moment şi nici la asta n-am vrut să-i răspund. Apoi am crezut că a renunţat. Dar m-am înşelat.
WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

Fereastra spartă din baie?

Sadie a fost vinovata.

WEST McCRAY *(CĂTRE ELLIS):*
N-ai auzit când a spart fereastra din baie?
ELLIS JACOBS:

Nu, stăteam închis în camera aia, televizorul mergea… N-am auzit.

WEST McCRAY:

Ce te-a făcut totuşi să te duci ca să verifici camera lui Darren?

ELLIS JACOBS:

Ea m-a făcut. Se purtase aşa de ciudat, că n-am putut să-mi scot chestia asta din cap. Aşa că, după o oră sau două, m-am dus acolo ca să arunc o privire. Am acţionat din instinct. Din faţa hotelului părea că totul era în regulă, dar m-am dus până în dreptul ferestrei de la camera lui Darren şi m-am uitat înăuntru. Fereastra era acoperită de draperii, dar am sesizat… mişcare în cameră.

Am deschis uşa şi am găsit-o pe fată înăuntru.

WEST McCRAY:

Povesteşte-mi tot ce îţi aminteşti! **ELLIS JACOBS:**

Păi… cum să zic, chiar am avut ce vedea. Camera era răscolită. Ea o întorsese cu fundul în sus. Sângera tare la braţ…

WEST McCRAY:

Sângera?

ELLIS JACOBS:

Da, de când spărsese geamul. Se tăiase rău la braţ.

WEST McCRAY:

Nu i-ai spus lui Joe despre fereastra spartă. Nu i-ai povestit nimic până ce nu ţi-a zis el să vorbeşti cu mine.

ELLIS JACOBS:

Mda, ai dreptate…

Vezi tu, camera lui Darren era un spaţiu în care n-aveam voie să intru şi m-am gândit că Joe o să mă dea afară

ELUS JACOBS:

M-a întrebat dacă sunt ca el.

dacă prindea de veste. în locul ăla de muncă nu exista nicio regulă în afară de interdicţia asta, care era uşor de respectat, aşa că... mi-am ţinut gura. Nu ştiam cât avea să mai dureze până ce Joe finaliza vânzarea şi aveam nevoie de bani. Imediat după ce Bluebird a fost cumpărat, am fost nevoit să plec de acolo... şi acum am înţeles că vor să demoleze clădirea. Aşa că mi s-a părut că n-avea niciun rost să mai aduc în discuţie subiectul.

WEST McCRAY:

OK, hai să revenim la momentul în care Sadie a spart geamul, s-a tăiat la braţ şi tu ai surprins-o în camera lui Darren!

ELUS JACOBS:

Se tăiase aşa de tare la braţ, încât avea nevoie de copci. Rana era adâncă, dar ei părea să nu-i pese şi atunci mi-am dat seama că ţinuse cu tot dinadinsul să intre în cameră. Bun, intru, o văd, mă vede şi ea pe mine, scoate un briceag, mi-l lipeşte de gât şi mă întreabă... mă întreabă...

Isuse, mi-e greu să reproduc vorbele ei!

WEST McCRAY:

Ce te-a întrebat, Ellis?

WEST McCRAY:

Ca Darren?

ELLIS JACOBS:

Mda.

WEST McCRAY:

Ce a vrut să spună?

ELLIS JACOBS:

Voia să ştie dacă şi eu... dacă şi eu... Dumnezeule, ce urât a sunat cum m-a întrebat!

A vrut să ştie dacă şi eu regulam fetiţe.

WEST McCRAY:

Astea au fost cuvintele ei?

ELLIS JACOBS:

Da, întocmai. Stătea cu briceagul lipit de gâtul meu şi mă întreba dacă sunt... ca Darren, şi asta voia să spună. Şi din tot ce ar fi putut să spună... la asta mă aşteptam cel mai puţin.

WEST McCRAY:
Şi ce ai făcut?

ELLIS JACOBS:

ELUS JACOBS:
M-a întrebat dacă sunt ca el.

l-am spus că... i-am spus că nu știam despre Darren. l-am spus că l-am cunoscut la un joc online. Și ea... Uite ce-i, când părinții m-au dat afară din casă, am fost nevoit să mă bazez pe alții, să contez pe faptul că vor vedea prin mine. înțelegi ce-ți spun?WEST McCRAY:
Explică-mi!
ELLIS JACOBS:
De pildă, atunci când eram prea mândru sau prea supărat, făceam pe grozavul ca să-i împiedic pe oameni să-mi dea ceea ce aveam nevoie. îi răneam. Nu... nu fizic, doar că îmi transferam supărarea asupra lor pentru că nu știam cum să le cer ajutorul. Pe urmă însă, am învățat să mă gândesc *altfel la oameni. Să încerc să văd* prin ei și să-i ajut, dacă pot.
WEST McCRAY:

Deci înțeleg că ai hotărât să o ajuți pe Sadie? **ELLIS**

JACOBS:

Mda, un pic. Adevărul e că... făceam pe mine de frică, tipa mă amenința cu briceagul și chiar am crezut că o să mă omoare, omule! Parcă îi luase Dumnezeu mințile! Avea... o privire sălbatică... și ăsta a fost singurul lucru de care mă puteam agăța, așa că m-am agățat de el.
WEST McCRAY:
Ai calmat-o.
ELLIS JACOBS:
Cam așa ceva.
ELLIS JACOBS:
l-am spus că era rănită și că voiam să o ajut, iar ea putea să-mi povestească despre Darren, pentru că eu n-aveam habar. Și în timp ce-i vorbeam mi-am dat seama

WEST McCRAY:
Și cum ai făcut asta, mai exact?

că era... era *obosită* rău, omule! Părea terminată! Ăsta era un avantaj pentru mine. Şi cred că şi din pricina asta a coborât briceagul în cele din urmă... deşi... deşi în clipa aia jur că credeam că s-a terminat cu mine. Chiar am crezut că o să mă omoare. Dar după ce a plecat... m-am mai gândit... şi nu ştiu. Când pericolul a trecut, vezi lucrurile într-o altă perspectivă. Deci judecând *după,* cred că nu m-ar fi omorât totuşi. Cu toate că atunci când mi-a dat drumul, am plâns ca un copil.

WEST McCRAY:
După asta ce s-a întâmplat?

ELUS JACOBS:
Am mers în biroul principal şi i-am pansat braţul, iar ea mi-a povestit despre... mi-a povestit despre Darren.

WEST McCRAY:
Din câte se pare, Darren ţi-a fost un bun prieten. înţeleg că te-ai oferit să o ajuţi din spirit de conservare, dar a mai fost şi altceva la mijloc? Ai crezut ce ţi-a povestit?

ELLIS JACOBS:
Când cineva te ameninţă cu o armă şi nu vrea să te jefuiască de bani sau aşa ceva, iar primele cuvinte pe care le auzi din gura persoanei sunt dacă îţi place să regulezi fetiţe, atunci te gândeşti că poate e ceva adevăr în ceea ce-ţi spune, nu-i aşa? în plus, cu toate că... jur că Darren pe care l-am cunoscut eu nu semăna deloc cu cel despre
care îmi povestea ea..., a fost şi chestia pe care tipa a gă- sit-o la el în cameră.

WEST McCRAY:
Ce chestie?

ELLIS JACOBS:
Câteva acte de identitate false... Toate cu fotografia lui Darren, însă cu nume diferite, niciunul cu numele Darren.

WEST McCRAY:
OK.

WEST McCRAY:
îţi aminteşti vreun nume?
ELLIS JACOBS:
Numai unul, Keith, cel despre care ştii şi tu. Fata mi-a spus că l-a cunoscut pe Darren când îşi spunea Keith. Şi pe urmă a mai fost ceva... A mai găsit ceva la el în cameră. Ăăă... nişte etichete.
WEST McCRAY:
Etichete?
ELLIS JACOBS:
Da, etichete. Păreau să fi fost tăiate de pe haine... şi aveau scrise pe ele nume... nume de fete. Când am întrebat-o care era treaba cu etichetele, mi-a spus că erau trofeele lui Darren... trofeele luate de la fetiţe.

Unul dintre nume era Sadie.ELLIS JACOBS:
Ea nu mi-a spus că o cheamă Sadie, iar numele mi-a ieşit din minte, dar când mi-ai povestit tu, mi s-a aprins un beculeţ.
WEST McCRAY:
OK, şi după asta ce s-a întâmplat?
ELUS JACOBS:
Te simţi bine?
WEST McCRAY:

Mda, n-am nimic... Doar că...

Şi după asta ce s-a întâmplat? **ELLIS JACOBS:**

Mi-a spus că Darren i-a „făcut ceva" surorii ei mai mici şi că molesta capiii şi că de asta îl căuta.
WEST McCRAY:
Ce voia să spună?
ELUS JACOBS:
Nu ştiu, nu mi-a explicat, l-am spus că ar trebui să sune la poliţie şi să-i lase să-şi facă treaba, dacă lucrurile stăteau aşa de rău precum susţinea ea... Ne-am certat pe tema asta.
ELLIS JACOBS:
Nu. Mi-a spus că mai întâi voia să se asigure că Darren era cel care locuise acolo, la motel, şi abia după aceea avea să sune la poliţie, dar că, după câte o făcuse el să îndure, trebuia neapărat să îl confrunte.
WEST McCRAY:
Şi tu ce-ai făcut?
ELLIS JACOBS:
I-am bandajat braţul... Mă rog, l-am bandajat cât de bine m-am priceput, adică nu foarte bine, şi pe urmă am trimis-o de acolo.
WEST McCRAY:

WEST McCRAY:
N-a vrut să te asculte?

Ai trimis-o la el.

Știai unde se afla Darren.

ELLIS JACOBS:
Da.
WEST McCRAY:
Spune-mi, te rog, că ai sunat la poliție imediat după plecarea ei.
ELLIS JACOBS:
Nu, n-am sunat.
WEST McCRAY:
De ce, de ce nu ai sunat? De ce ai acceptat să vorbești cu mine, dar nu ai vrut să suni la poliție?
ELLIS JACOBS:
Pentru că... pentru că eram... Nu știu! Pentru că dacă îi trimiteam la Darren și ea se înșelase, asta însemna că trădam un tip care fusese bun cu mine! îmi pare rău, n-am cum să dau timpul înapoi. Și oricum, ea plecase spre el și urma să sune la poliție și, dacă Darren era realmente vinovat, totul s-ar fi rezolvat. N-am crezut... nu știu, omule ce a fost în capul meu! Toată povestea părea o făcătură, înțelegi ce-ți spun? Nu voiam decât să dau totul uitării. Dar după aia, când Joe mi-a spus că tu căutai o fată dată dispărută pe nume Sadie, mi-am amintit de numele de pe etichetă și...
Și... nu știu.
WEST McCRAY:
Dumnezeule, Ellis!
WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Farfield, Colorado, se află la o zi de mers cu mașina de Langford. După ce termin discuția cu Ellis, dau să mă pregătesc să plec la drum, dar ceva mă oprește, mă

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Nu cred că mai pot să continui.

opreşte gândul la Sadie, la felul cum se mişcase ea dintr-un loc într-altul îndurerată, împovărată de vină, epuizată şi rănită. Mi-e greu să mă gândesc la cineva atât de vulnerabil şi de singur.

Mi-e greu să mă gândesc la Sadie, atât de vulnerabilă și de singură.DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Ba da, poți!
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Când Keith a locuit cu ele, Mattie avea aproximativ aceeași vârstă cu... fiica mea. Iar Sadie nu avea decât unsprezece ani. Keith le-a molestat, și ele... ele nu erau decât niște copile. înțelegi?
Cine face așa ceva unui copil?
DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Ai apucat să dormi?
WEST McCRAY (LA *TELEFON):*
Mda.
DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Minți!
WEST McCRAY:
Ajung în Farfield la ora șapte dimineața. Ellis mi-a spus ultima adresă unde știa că locuise Keith, adresă pe care i-o dăduse și lui Sadie, și când ajung în fața casei, nu mai aștept să se facă ora nouă și bat imediat la ușă.

(ZGOMOTDE PAȘI ȘI DE BĂTĂI ÎN UȘĂ)

(SUNET DE UȘĂ DESCHIZÂNDU-SE)

WEST McCRAY:
Bună ziua! Numele meu este West McCray. Sunt jurnalist la WNRK și caut o fată dată dispărută. Am motive să cred că fata a fost în zonă, de fapt chiar la dumneavoastră acasă, și v-aș fi recunoscător dacă mi-ați acorda puțin timp și mi-ați permite să vă adresez câteva întrebări.
VOCE FEMININĂ:

VOCE FEMININĂ:
Cu ce vă pot ajuta?

Nu ştiu nimic despre nicio fată dispărută. **WEST**

McCRAY:

S-a întâmplat în urmă cu câteva luni... **VOCE**

FEMININĂ:

Ăăă... ştiţi ceva, tocmai am venit de la muncă şi sunt foarte obosită. E şi foarte devreme... dar dacă aţi vrea să...

WEST McCRAY:

Staţi, vă rog, aşteptaţi un pic... Puteţi să-mi spuneţi dacă îl cunoaşteţi pe acest bărbat?

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

îi arăt fotografia lui Keith. Darren.

VOCE FEMININĂ:

O, Doamne!

WEST McCRAY:

Deci înţeleg că îl cunoaşteţi? Este aici acum?

Sau a fost?WEST McCRAY:

Unde e acum?

VOCE FEMININĂ:

Ăăă... El...

E mort.

VOCE DE FETIŢĂ:

Mama

?FETELE

EPISODUL 8 *(TEMA MUZICALĂ „FETELE")*

CRAINICUL:

Emisiunea *Fetele* vă este oferită de Macmillan

Publishers. **WEST McCRAY:**

A trecut un an de când am fost acasă la Amanda şi am aflat de la ea de moartea lui Keith, iar cuvintele care îmi ieşiseră imediat după aceea pe gură fuseseră „Cred că ar trebui să sunăm la poliţie.” în perioada scursă de atunci am încercat să adun piesele rămase din puzzle şi să le pun cap la cap, astfel încât să aibă sens pentru mine. Amanda acceptă să mă întâlnească pentru a trece în revistă cele întâmplate în acea zi. E o femeie albă, în vârstă de treizeci de ani şi mama unui copil. M-a rugat să nu-i divulg numele de familie.

AMANDA:

Nu ştiu de unde să încep.

WEST McCRAY:

Cum l-ai cunoscut?

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

Amanda nu mai locuieşte în Farfield. S-a mutat într-un alt oraş, într-un alt stat. încearcă să lase în urmă relaţia cu Christopher, numele pe care Keith îl folosea pe vremea aceea. Nu i-a fost uşor. E bântuită de toate cele petrecute atunci. îi este greu să se împace cu situaţia.

WEST McCRAY:

Lucrai la un bar...

AMANDA:

Da. A apărut acolo într-o noapte şi s-a întors în noaptea următoare. Era drăguţ şi amabil. Nu bea, venea doar ca să mănânce. Şi apoi a tot revenit. Avea ceva în el... Am simţit că puteam să-i vorbesc liber şi că înţelegea ce-i spuneam. Sunt o mamă singură şi e greu să găseşti oameni... sau mie, în orice caz, mi-a fost greu să găsesc oameni dispuşi să mă asculte.

WEST McCRAY:

VOCE FEMININĂ:

Nu. Adică, da... a fost. Dar...

Ai o fiică.
AMANDA:
(PAUZĂ) Da.
WEST McCRAY:
Ce vârstă avea fata atunci?
AMANDA:

Tocmai împlinise zece ani. **WEST McCRAY:**
După cât timp de când l-ai cunoscut s-a mutat în casa ta?
AMANDA:
Cam după o lună şi jumătate. Era tot timpul prezent lângă mine, la toate turele şi în toate pauzele mele de lucru. în zilele libere. M-am... Am crezut că m-am îndrăgostit de el. îmi amintesc că-mi spuneam că era ridicol să simt aşa ceva, dar, în acelaşi timp, mă întrebam de ce nu mi se putea întâmpla şi mie un lucru bun?
Dacă aş fi ştiut că prin aducerea lui în casa mea... dacă aş fi ştiut pe cine aduceam în casă... fiica mea nu mi-a spus niciodată nimic. Nu mi-a spus niciodată că ceva ar fi fost în neregulă. Ai zice că ar fi trebuit să ştiu, doar eram mama ei. Ai zice că...
WEST McCRAY:
Christopher lua în vizor mame care-şi creşteau singure fiicele de vârste mici, femei care aveau o mulţime de probleme pe cap. Le vâna atât pe ele, cât şi pe fiicele lor. N-ai de ce să te învinovăţeşti.
AMANDA:
Da, ştiu, dar între a şti şi...
între a şti şi a crede e o mare diferenţă. *(PAUZĂ)* Chris nu muncea. în mod normal, ăsta ar fi fost un semnal de alarmă pentru mine. însă el era atât de drăguţ şi se purta aşa de frumos cu fiica mea, încât m-am gândit că ar fi fost un lucru bun pentru ea să aibă pe cineva mai

des prin preajmă... un bărbat pe care părea, la momentul acela, să îl placă.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

Fata Amandei merge acum la şedinţe de terapie. De două ori pe săptămână

VOCE FEMININĂ:

Nu. Adică, da... a fost. Dar...

.AMAN DA:
Aşa că eu munceam, iar el stătea acasă. Cu ea.
WEST McCRAY:
Cum a murit?
AMANDA:
Una dintre fetele de la bar m-a rugat să fac schimb de tură cu ea, aşa că am plecat de la muncă şi am ajuns acasă un pic mai devreme decât de obicei. Fiica mea era acolo, dar el nu. Fiica mea mi-a spus că se dusese la librărie şi când se întorsese, nu-l mai găsise acasă. M-am enervat foarte tare pentru că nu voiam s-o las singură în casă, fiindcă nu credeam... *(RÂDE)* nu credeam că...
Scuze!
WEST McCRAY:
Nu te grăbi!
AMANDA:
în seara aceea Chris s-a întors acasă pe la ora nouă. Arăta groaznic. Era... murdar. Palid, tremura şi stătea îndoit de mijloc şi răsucit spre stânga. Am fost oripilată. Nu-mi venea să-mi cred ochilor.
WEST McCRAY:
Ce ţi-a spus că s-a întâmplat?
AMANDA:
Mi-a spus că a fost jefuit. Mi-a spus... Care au fost vorbele lui? „Ei au sărit pe mine, mi-au luat banii şi m-au târât într-o maşină." Dar când l-am întrebat, nu mi-a spus cine erau *ei,* mi-a dat nişte răspunsuri foarte vagi. Avea însă dureri şi ceva i se întâmplase, asta era clar.
WEST McCRAY:
Totuşi nu te-ai dus la poliţie...
AMANDA:
Am vrut. L-am implorat să meargă. A refuzat, l-am spus că ar trebui să mergem măcar la spital ca să-i facă un consult, pentru că suferea, dar a insistat că se simţea bine, avea dureri, dar nu cine ştie ce, şi că acestea aveau să dispară după ce se odihnea. Ca pentru a-mi

dovedi că spunea adevărul, s-a aşezat la masă şi am luat împreună o cină târzie. Şi pe urmă a făcut duş. S-a culcat. Era în viaţă. A doua zi dimineaţa, când l-am întrebat cum se simte, mi-a răspuns că era bine şi că voia să mai doarmă un pic. Aşa că l-am lăsat să doarmă. Am trimis-o pe fiica mea acasă la o prietenă ca să rămână acolo toată ziua şi peste noapte, pentru a nu-l deranja pe Chris. Când m-am întors acasă, pe la miezul nopţii, l-am găsit fără cunoştinţă, în pat. Am sunat la 911.

WEST McCRAY:

Keith încercase, fără succes, să-şi trateze rana cauzată de înjunghiere din partea stânga a corpului. Rana s-a infectat. Câteva zile mai târziu a murit la spital de septicemie.

AMANDA:

Când a murit, am fost distrusă şi depăşită de situaţie. N-aveam idee pe cine să contactez. Nu-mi permiteam să plătesc slujba de înmormântare. Nu-mi spusese niciodată că ar fi avut rude... aşa că am cotrobăit printre lucrurile lui. Şi în portofel... am găsit bani. Asta m-a dat peste cap, fiindcă el îmi spusese că fusese jefuit de „ei" în camioneta lui am găsit un act de identitate. Pe un alt nume, nu Christopher.

WEST McCRAY:

Jack Hersh.

AMANDA:

N-am înţeles care era treaba, dar, până la urmă, am reuşit să iau legătura cu părinţii lui, Marcia şi Tyler. Se înstrăinaseră de el când Chris, Jack adică, avea optsprezece ani. Au venit în oraş, l-au identificat şi după ce poliţia a autorizat eliberarea cadavrului, l-au luat, iar eu am rămas să... jelesc după un bărbat pe care

avusesem impresia că-l cunoşteam şi cu şocul că, în fapt, habar n-aveam care era viaţa lui.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

înainte de a deveni Keith, Darren sau Christopher, Jack Hersh a locuit în Allensberg, Kansas. După ce a terminat liceul, a plecat de acasă, aşa cum fac mulţi tineri. Nu a mai fost văzut în oraşul natal. însă unii localnici îşi amintesc de el.

Locuitorii din Allensberg îl descriu drept un băiat singuratic şi ciudat. Părinţii lui erau creştini evlavioşi şi oameni destul de rezervaţi. Prin oraş au circulat totuşi zvonuri că nu totul era în regulă în casa lor, că tatăl lui Jack era un beţiv şi un om cu porniri violente.La vârsta de doisprezece ani, Jack a fost protagonistul unui incident: s-a dezbrăcat în faţa unui grup de fete din şcoala elementară.

Marlee Singer avea zece ani atunci când fratele ei, Silas Baker, s-a împrietenit la cataramă cu Jack. Cei doi băieţi aveau şaptesprezece ani. Prietenia dintre ei s-a născut brusc şi aparent inexplicabil.

MARLEE SINGER *(LA TELEFON):*

Presupun că s-au recunoscut unul în celălalt.

WEST McCRAY:

Marlee a acceptat, în fine, să discute cu mine. **WEST**

McCRAY *(LA TELEFON):*

L-ai cunoscut pe Jack cu mult înainte de a avea o relaţie cu el. Ai trimis-o pe Sadie la fratele tău pentru a da de urma lui Jack şi ai ştiut, sau măcar ai bănuit, că amândoi aveau o anumită... predilecţie, nu-i aşa? Aşa încât, Marlee, singura mea întrebare pentru tine este *de ce?* De ce ai trimis-o pe fată după ei şi de ce m-ai minţit?

MARLEE SINGER *(LA TELEFON):*

Dacă ai fi văzut privirea din ochii ei, ţi-ai fi dat seama că nimic nu o putea opri. Şi eu... eu n-am fost niciodată în stare să-mi înfrunt fratele. Ţie nu ţi-am spus pentru că mi-a fost teamă şi am crezut că aveam ceva de pierdut.

AMANDA:

(PLÂNSET DE COPIL MIC ÎN FUNDAL)

Când Jack a murit, fiica mea... am avut impresia că nu era prea afectată, dar mi-am zis că adulţii şi copiii reacţionează diferit. Acum însă ştiu.
A fost uşurată.
WEST McCRAY:
Ce s-a întâmplat după vizita mea?
AMANDA:
Am chemat poliţia.
WEST McCRAY:
în timp ce aşteptam să vină poliţia, ţi-am arătat o poză a lui Sadie, în caz că intraseşi în contact cu ea fără să ştii.
AMANDA:

Fiica mea era acolo, cu noi, şi a spus: „Am văzut-o”

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

Fiica Amandei ne-a spus că, din câte îşi amintea, Sadie apăruse acasă la ele în aceeaşi după-amiază când Jack susţinuse că fusese jefuit. Povestea ei m-a tulburat.
AMANDA:
Fiica mea a spus că Sadie a încercat să... o ia cu ea! A prins-o de braţ şi i-a spus să plece cu ea, iar când fiica mea a refuzat-o, i-a oferit bani ca să-şi cumpere cărţi. La vremea aceea, fiica mea era o cititoare pasionată şi mergea mereu la anticariat. Mi-ai spus că, după părerea ta, Sadie a vrut să o îndepărteze pe fiica mea de acasă. Ca s-o salveze.
WEST McCRAY:
Da, aşa m-am gândit.
AMANDA:
Când am întrebat-o pe fiica mea de ce nu-mi povestise despre Sadie, a izbucnit în plâns. Mi-a zis că se gândise că aveam şi aşa destule griji şi nu voise să mă supere. Mai târziu am aflat că Jack îi tot repetase ceva ca să o facă să tacă. îi spusese că dacă venea la mine ca să se

plângă că ceva rău se întâmplase şi eu mă înfuriam pe el...
Mă bucur că e mort!
WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Povestea fiicei Amandei a plasat-o pe Sadie în zonă la momentul uciderii lui Jack Hersh, în seara aceea l-am sunat pe Danny.
DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Ce mai e nou? Cum o mai duci?
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Tocmai i-am spus unei mame că e foarte posibil ca fiica ei să fi fost molestată de bărbatul pe care ea îl primise în casă. A... urlat, Danny. Nici nu pot să-ţi descriu cum a urlat.
DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
îmi pare rău, omule!
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Am declarat tot ce ştiu poliţiei din Farfield. Vor să vadă tot materialul pe care l-am adunat, dar...
DANNY GILCHRIST *(LA TELEFON):*
Dă-le tot ce îţi cer şi nu te grăbi să te întorci acasă!
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Dar... dar mă tot gândesc, Danny... ea unde e? Dacă ei doi s-au întâlnit şi Jack a scăpat viu - până i s-a înfundat definitiv -, atunci unde e ea?
WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
După ce am fost interogat de poliţia din Farfield, m-am întors în Cold Creek pentru a le explica lui May Beth şi Claire cele întâmplate: tot ce aflasem şi tot ce nu ştiam.
MAY BETH FOSTER:
Oh, Sadie! Vai, fetiţa mea!
CLAIRE SOUTHERN:
Deci unde e Sadie?
WEST McCRAY:
Nu ştiu, Claire.
CLAIRE SOUTHERN:
Nu-i un răspuns mulţumitor.

WEST McCRAY:Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea după ce a ajuns la casa unde locuia Jack. Nu ştiu unde a plecat de acolo. Ştiu că Jack era în casă în momentul sosirii ei, aşa încât nu pot decât să presupun că ei doi s-au întâlnit. Nu ştiu ce s-a petrecut după aceea. Probabil că, la un moment dat, amândoi au părăsit casa. Jack s-a întors. Sadie nu. Maşina ei a fost găsită pe un drum de pământ. Jack a murit. Ea este în continuare dată dispărută. Poliţia o caută. Asta e tot ce ştiu.

CLAIRE SOUTHERN:

Nu! May Beth zis că o s-o găseşti! May Beth a zis că ăsta a fost scopul investigaţiei, că de aceea ai venit aici! Ca s-o găseşti...

WEST McCRAY:

Am făcut tot posibilul.

CLAIRE SOUTHERN:

Ce vrei să spui? Doar... doar n-ai de gând să renunţi! Crezi că nu mai are rost să o cauţi?

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

La momentul acela, nu mă puteam gândi decât la starea în care se întorsese Jack acasă la Amanda: murdar, acuzând dureri mari, rănit şi apoi mort. Trebuie să fi avut loc o altercaţie între el şi Sadie.
Voiam să cred că Sadie supravieţuise.
Dar nu puteam fi sigur.

WEST McCRAY *(CĂTRE CLAIRE):*

Trebuie să revăd toate informaţiile strânse până acum ca să-mi dau seama ce e de făcut mai departe. Mă întorc la New York.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

Călătoria înapoi a fost grea.
Mi-am petrecut weekendul cu fiica mea, iar ea şi-a dat seama că se întâmplase ceva. Nu voiam să o las să-mi scape din ochi, dar, în acelaşi timp, nu puteam suporta să o privesc. Mă simţeam la fel de neliniştit şi de nesă-

buit precum bănuiesc că se simţise Sadie, îmi venea să mă întorc în goană în locurile pe unde trecuse ea, să pornesc imediat la drum şi să continui să merg până ce îmi atingeam scopul. Misiunea mea fusese aceea de a o găsi pe Sadie şi a o aduce înapoi la May Beth şi Claire. Nu mă puteam împăca defel cu ideea eşecului pe care oprirea investigaţiei părea să o presupună. Era ceva definitiv. Mă aflam însă în poziţia de a nu putea face altceva decât să mă uit iar şi iar peste datele pe care le aveam şi să aştept să văd ce se mai întâmplă.

DANNY GILCHRIST:

OK, presupunând că cei doi s-au întâlnit în cele din urmă, ce crezi că s-a petrecut între ei?

WEST McCRAY:

Cred într-adevăr că cei doi s-au văzut. Sadie era pregătită să-l demaşte pe Jack şi de aici lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Din descrierea făcută de Amanda la întoarcerea lui Jack, deduc că întâlnirea dintre ei nu s-a încheiat fără o luptă. Cred că înjunghierea a fost un gest de autoapărare din partea lui Sadie. Amanda mi-a spus că în casă nu a găsit nici dezordine, nici vreun indiciu al unor acte de violenţă. Probabil că altercaţia a avut loc în altă parte şi că de acolo Jack s-a întors acasă rănit.

DANNY GILCHRIST:

Poate că lupta s-a petrecut în locul unde a fost găsită maşina lui Sadie?

WEST McCRAY:

E posibil. Chiar dacă Sadie nu a condus ea însăşi maşina, se poate ca Jack s-o fi făcut.

DANNY GILCHRIST:

Dacă Jack e cel care a condus maşina, atunci ce crezi că s-a întâmplat cu Sadie?

WEST McCRAY:

Mă întrebi dacă Jack a ucis-o pe Sadie şi i-a abandonat maşina pe un drum de pământ, după care a reuşit cumva să ajungă acasă, unde a murit?
DANNY GILCHRIST:
Da, asta te întreb.
WEST McCRAY:
întreabă-mă altceva!
DANNY GILCHRIST:

Crezi că Jack a omorât-o pe Sadie, nu-i aşa? **WEST**

McCRAY *(DIN STUDIO):*

Dacă e să fi aflat un singur lucru despre Sadie Hunter, atunci acela ar fi că fata aceasta a jucat un rol secundar în propria viaţă. A trăit pentru Mattie, a trăit pentru a-şi iubi, îngriji şi proteja sora mai mică în fiecare secundă a scurtei ei existenţe.
Pare din ce în ce mai probabil ca Jack să o fi abuzat sexual pe Sadie şi totuşi mi-e greu să accept că acesta a fost unicul motiv care a împins-o pe biata fată să îl urmărească neobosit, aşa cum a făcut. Nu ştiu cum de a aflat că Jack era responsabil de moartea lui Mattie, dar, aşa cum îi spusese ea lui Ellis la motelul Bluebird, Jack *i-a făcut ceva surorii mele.*
Dar dacă aşa se întâmplase, de ce naiba se întorsese Jack în Cold Creek? Plănuise să se înapoieze după atâţia ani ca s-o găsească pe Mattie şi să o răpească?

Acestea sunt întrebările care mă ţin treaz noaptea.

(TELEFONUL SUNĂ)

WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Aici West McCray!
MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*

Bună, sunt May Beth!
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Mă bucur să te aud. Ce mai e nou?
MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
ADN-ul găsit în locul unde a fost ucisă Mattie îi aparţine lui Jack.

DETECTIV SHEILA GUTIERREZ

:Poliţia din Farfield, în cooperare cu cea din Allensberg şi cu ajutorul agenţilor FBI, a reuşit să identifice ADN-ul găsit în locul unde a fost ucisă Mattie Southern prin compararea cu o mostră recoltată de la Jack Hersh cu ocazia unei alte infracţiuni, un jaf. Proba se afla în baza de date a statului. Totodată, Norah Stackett a confirmat că a văzut-o pe Mattie urcând în camioneta bărbatului. Ancheta continuă, şi dacă cineva posedă informaţii cu privire la Jack Hersh sau Sadie Hunter, îl rugăm să ne sune la numărul 555-3592.
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Vin în Cold Creek!
MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Nu... nu, te rog nu veni!
WEST McCRAY *(LA TELEFON):*
Dar aş vrea mult să discut cu voi...
MAY BETH FOSTER *(LA TELEFON):*
Sunt sigură că ne vom revedea. Numai că acum... acum am vrea să fim lăsate în pace un timp.
WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Aşa că le las în pace.
Le las în pace mult timp. Petrec iarna şi primăvara lucrând la emisiunea *Fetele* şi continuând să produc *La pas prin ţară*. Povestea lui Sadie începe să se închege şi să înainteze... Ei bine, tocmai asta este problema, că nu ştiu către ce final. O întreb pe May Beth dacă ea şi

Claire sunt dispuse să discute cu mine pentru a încerca să tragem o concluzie. Suntem deja în iunie.

E oarecum poetic să revin în Cold Creek la un an după plecarea lui Sadie. Aşa trebuie că arăta oraşul în clipa când fata a părăsit parcul de rulote şi a spus adio acelei părţi din viaţa ei care îi amintea de Mattie. Straturile de flori sunt pline de muguri şi, în chip surprinzător pentru mine, Claire locuieşte şi acum cu May Beth. O ajută să administreze Sparkling River Estates în schimbul chiriei şi nu s-a mai atins, între timp, de droguri şi de băutură.

MAY BETH FOSTER:

Nu ştiu. Nu mi-e întotdeauna uşor... Sunt momente când... n-o pot suporta şi ştiu că şi ea are momente când nu mă suportă. Totuşi pare că e lucrul cel mai bun pe care îl putem face. Dacă ea vrea să rămână aici, o să o las.

WEST McCRAY:

Cum te mai simţi?

MAY BETH FOSTER:

Depinde de la oră la oră. *(PAUZĂ)* Sunt furioasă. Sunt furioasă pe multă lume şi pentru o grămadă de motive... Dar cel mai mult sunt supărată pe mine pentru că n-am văzut ce se întâmpla sub nasul meu şi uneori ăsta e singurul motiv care mă face să mă dau jos din pat dimineaţa.

WEST McCRAY:

îmi pare rău!

WEST McCRAY:

Nu totul. Dar cred că dacă nu se mai întâmplă ceva, pasul următor este acela de a spune povestea lui Sadie. Vreau să împărtăşesc lumii ceea ce am aflat despre ea, aşa cum mi-ai împărtăşit şi tu mie.

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

May Beth încearcă, însă fără succes, să nu izbucnească în lacrimi.
MAY BETH FOSTER:
Claire e înăuntru. Vrea să discute cu tine.
WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
May Beth insistă să mă invite la masă şi pleacă la băcănia Stackett pentru cumpărături, lăsându-ne pe Claire şi pe mine singuri, ca să stăm de vorbă.
în interior, rulota lui May Beth arată exact la fel ca atunci când am păşit aici întâia dată, în urmă cu multe, multe luni. E ca şi cum m-aş fi întors în timp la prima noastră întâlnire, când am răsfoit albumul foto cu Sadie şi Mattie, iar May Beth a descoperit fila cu poza lipsă.

O găsesc pe Claire stând în faţa chiuvetei, cu braţele încrucişate la piept. Pare aproape la fel de sigură pe ea ca atunci când am stat de vorbă ultima dată. Rămânem tăcuţi o vreme, ca şi cum încă am spera ca Sadie să

se ivească în chip
miraculos, să reapară
pe alee, întrerupând
pentru ultima dată
povestea

.CLAIRE SOUTHERN:

LA.

Glumesc!

WEST McCRAY:
Sunt surprins să te găsesc aici.
CLAIRE SOUTHERN:

Şi eu sunt surprinsă.

Dar ştii la ce mă tot gândesc?

WEST McCRAY:
La ce?
CLAIRE SOUTHERN:
Sadie s-a vopsit blondă.
Avea părul castaniu. Semăna mult cu mama şi mi-a fost greu să suport asta. Era prea mult pentru mine.
Uneori mă gândesc că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să plec de aici şi că sunt ultima persoană de pe lume care ar merita să o vadă dacă se va întoarce vreodată. Pe urmă îmi spun *Sadie* s-a *vopsit blondă,* culoarea părului lui Mattie, dar şi a părului meu. Şi dacă asta are de-a face, chiar şi într-o mică măsură, cu mine, simt că ar trebui să rămân aici, pentru orice eventualitate.
în caz că Sadie vrea să se întoarcă la mine.
WEST McCRAY:
Sper...
WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*
Sper.
CLAIRE SOUTHERN:

în caz că poate să se întoarcă.

Te-ai gândit cum o să intitulezi emisiunea? **WEST**

McCRAY:

Poate că *Sadie & Mattie.* Ai altă idee? **CLAIRE**

SOUTHERN:

Cred că ar trebui să-i spui *Fetele.* Cred că ar trebui să-i spui aşa pentru fiecare fată pe care Sadie poate că a salvat-o.

Spune-i *Fetele* şi asigură-te că oamenii care vor urmări emisiunea... că oamenii aceia vor înţelege că Sadie a iubit-o pe Mattie şi că tot ce a făcut, a făcut pentru ea. Spune-le că a iubit o *atât de mult,* încât a transformat această iubire în povestea pe care le-o dezvălui tu. Aşa să le spui!

WEST McCRAY *(DIN STUDIO):*

Mă gândesc deseori la cele discutate cu Claire în livada de meri din Cold Creek. Când m-a întrebat de ce o căutam pe Sadie, ¡-am mărturisit că am şi eu o fiică, pentru că la momentul acela mi s-a părut cel mai nobil argument pe care i-l puteam oferi. Claire s-a supărat atunci pe mine şi pe bună dreptate, pentru că îmi folosisem fiica pentru a pătrunde în lumea ei plină de suferinţă şi de durere, pentru că o folosisem ca scuză pentru a încerca să repar ceea ce consideram a fi greşit în lume.

Numai că am minţit-o pe Claire.

Lui Danny ¡-am spus că nu voiam să mă ocup de povestea lui Sadie pentru că nu credeam că la mijloc era o poveste. Şi aceasta era o minciună. Nu ştiu dacă adevărul e cu mult mai frumos. Se întâmplă foarte des

ca fetele să fugă de acasă. Iar nepăsarea e o binecuvântare. Nu am vrut să mă ocup de povestea lui Sadie fiindcă mi-a fost teamă. Mi-a fost teamă de ceea ce nu aş fi putut descoperi şi de ceea ce aş fi putut descoperi.
Mi-e încă teamă.
Nu am întâlnit-o niciodată pe Sadie Hunter, însă simt că, într-o oarecare măsură, mică poate, dar semnificativă, am ajuns să o cunosc. în urmă cu douăzeci de ani s-a născut şi a fost aşezată în braţele mamei, iar şase ani mai târziu, sora ei, Mattie, i-a fost pusă în braţe şi astfel lumea lui Sadie a prins viaţă.
în Mattie, Sadie şi-a găsit un ţel, un suflet asupra căruia îşi putea revărsa iubirea. Iubirea este însă un lucru complicat şi derutant. Poate inspira altruism, egoism, cele mai mari realizări dintr-o viaţă de om, dar şi cele mai grave greşeli. Poate aduce oamenii împreună şi la fel de uşor îi poate îndepărta.
Iubirea ne pune în mişcare.
Pierderea lui Mattie a făcut-o pe Sadie să plece din Cold Creek, să ia în piept singurătatea şi durerea kilometrilor străbătuţi pentru a-l găsi pe ucigaşul surorii sale şi pentru a face iarăşi ordine în lume, chiar şi cu preţul vieţii.
Poate că nu vom afla niciodată cu exactitate ce s-a petrecut între Sadie şi Jack, însă eu, unul, ştiu ce vreau să cred. După toate cele întâmplate, ceea ce rămâne este iubirea lui Sadie pentru Mattie şi ea va umple acele goluri până ce - şi dacă - Sadie se va întoarce pentru a ne spune povestea cu propriile cuvinte.
Şi Sadie, dacă eşti în viaţă, te rog, dă-mi de ştire!

Pentru că încă o fată moartă... aşa ceva nu aş

mai putea suporta.Mulţumiri

Sarei Goodman, expertă în sensurile şi potenţialul cuvintelor, ale cărei observaţii pertinente, inteligente şi bine cumpănite merg întotdeauna la ţintă şi mă ajută să devin o scriitoare mai bună. Lui Amy Tipton, al cărei entuziasm neobosit, răbdare infinită şi coordonare perfectă mă readuc mereu pe calea cea bună şi mă inspiră. Aceste două doamne nu numai că luptă de zece ani pentru romanele mele cu un profesionalism desăvârşit, dar sunt cu adevărat nişte oameni buni. A fost o bucurie şi un privilegiu să le cunosc şi să lucrez cu ele.

Mulţumiri întregii echipe, trecute şi actuale, de la Wednes- day Books. A fost o onoare să îi am pe toţi alături pe parcursul elaborării acestui roman. Jennifer Enderlin. John Sargent. Anne Mărie Talberg. Brant Janeway. Brittani Hilles, Karen Masnica, DJ DeSmyter şi Meghan Harrington, o echipă de vis. Toată recunoştinţa lui Kerri Resnick şi Agatei Wierzbicka, care au creat superba copertă pentru *Sadie,* ca şi Annei Gorovoy, pentru interiorul elegant al cărţii. Mulţumesc, Lena Shekter, Lau- ren Hougen şi Naná V. Stoelze pentru atenţia la detalii. Talia Sherer, Anne Spieth şi celorlalţi membri ai echipei de marketing. Mulţumiri departamentului de vânzări. Macmillan Audio. Creative Services. Jennie Conway. Alicia Adkins-Clancy. Vicki Lame. Eileen Rothschild. Lisa Mărie Pompillo. Pasiunea şi devotamentul cu care muncesc aceşti oameni este realmente inegalabil.

Mulţumiri lui Ellen Pepus şi Taryn Fagerness pentru munca lor remarcabilă în spatele scenei.

Observaţiile fine ale lui Dustin Wells au adus forţă manuscrisului. îi sunt recunoscătoare pentru timpul acordat şi feed- backul inestimabil.

încrederea, reacţiile pozitive şi, mai presus de orice, prietenia lui Lori Thilbert, Emily Hainsworth, Tiffany Schmidt şi Novei Ren Suma m-au ajutat să traversez cu bine etapele de scriere a cărţii, ca şi multe alte obstacole. Sunt fericită să le am în viaţa mea!

Sunt recunoscătoare pentru feedbackul, sprijinul, prietenia şi timpul acordat cu amabilitate acestor inimi bune: Leila Austen, Alexis Bass, Lindsey Culli, Somaiya Daud, Lauree De- vore, Debra Driza, Maureen Goo, Kris Halbrook, Kate Hart, Kody Keplinger, Michelle Krys, Steph Kuehn, Amy Lukavics, Samantha Mabry, Phoebe North, Veronica Roth, Stepha- nie Sinkhorn, Kara Thomas şi Kaitlin Ward. Brandy Colbert. Sarah Enni. Kristen Hubbard. Damon Ford. Kelly Jensen. Whitney Crispell, Kim Hutt Mayhew, Baz Ramos şi Samantha Seals. Carolyn Martin. Susanne şi Meghan Hopkins, Meredith Galemore, Brian Williams. Will şi Annika Klein. Fără ei, nu aş fi putut duce *Sadie* până la capăt.

Mulţumiri Somaiyei Daud şi Veronicăi Roth pentru înţelepciunea şi simţul umorului de care au dat dovadă.

Mulţumiri cititorilor mei, librarilor, bibliotecarilor, educatorilor, bloggerilor şi vloggerilor care au găsit loc pentru cărţile mele în inimile şi pe

rafturile lor. în mare parte datorită lor pot face ce îmi place şi îmi place ceea ce fac.

îi rămân la fel de recunoscătoare ca întotdeauna lui Lori Thilbert, prietena mea cea mai bună şi unul dintre cei mai grozavi şi mai talentaţi oameni pe care îi cunosc. Nimic în cariera mea nu s-ar fi întâmplat fără prietenia ei statornică şi îndelungată. Am învăţat multe de la ea şi sper să trec prin viaţă cu graţia, bunătatea, umorul, generozitatea şi inteligenţa ei.

Şi nu în ultimul rând şi ca de fiecare dată, mii de mulţumiri familiei mele - cea apropiată, dar şi cea extinsă, din Canada până în SUA - care mă iubeşte, mă încurajează şi mă sprijină necondiţionat. Mamei mele, Susan Summers: forţa interioară, talentul şi capacitatea de empatie sunt numai trei dintre calităţile ei fenomenale, care o fac să fie eroina mea. Bunicilor mele, Marion LaValee şi Lucy Summers, două doamne iubitoare şi puternice. Surorii mele mai mari, Megan Gunter, o femeie cu o voinţă incredibilă pe care o voi admira toată viaţa; cumnatului meu, Jarrad Gunter, un om cu minte strălucită; şi nepoatei mele, Cosima, care a moştenit tot ce este mai bun de la ambii părinţi. îi iubesc şi duc dorul lui David Summers, Ken LaValee, Bob Summers şi Bruce Gunter, dar ceea ce am învăţat de la ei a devenit o parte importantă din scriitoarea care sunt acum.

Mulţumiri din inimă tuturor!